

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA

Manualul prezbiterului

**Lucrare apărută sub îngrijirea
Departamentului Asociația Pastorală,
Uniunea Română**

© 2018 – Editura Viață și Sănătate, România
Toate drepturile rezervate.

Traducere: Christian Sălcianu
Redactare: Alina Badea
Corectură: Elena Buciuman
Tehnoredactare: Irina Toncu

Trimiterile din scrierile lui Ellen White fac referire la paginile din originalul în limba engleză. Dacă nu se specifică altfel, textele biblice sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin
rețeaua națională de librării Sola Scriptura
www.viatașisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
comenzi@viatașisanatate.ro
www.viatașisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Manualul prezbiterului / Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din
România ; trad.: Christian Sălcianu. - Ed. a 2-a. - Pantelimon :
Viață și Sănătate, 2018
ISBN 978-606-911-548-0

I. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România
II. Sălcianu, Christian (trad.)

Cuprins

Prefață	5
CAPITOLUL 1	
Biserica și organizarea ei	7
CAPITOLUL 2	
Chemarea și calificările prezbiterului	23
CAPITOLUL 3	
Serviciul de închinare	41
CAPITOLUL 4	
Echipa pastor-prezbiter	59
CAPITOLUL 5	
Departamentele bisericii	87
CAPITOLUL 6	
Evangelizarea	105
CAPITOLUL 7	
Hrănirea bisericii	119
CAPITOLUL 8	
Servicii divine speciale	137
Concluzie	176

Prefață

Lucrarea prezbitrilor din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este una de o extensie și o varietate considerabilă. Unele biserici sunt mari, cerând o conducere potrivită pentru un număr de peste o mie de membri. Alte biserici sunt mici, au doar câțiva membri, uneori și aceștia foarte răspândiți în teritoriu. În unele biserici, pastorul nu poate fi prezent permanent, ca atare, prezbitrul asigură nu doar conducerea comunității, ci, în consultare cu pastorul, urmărește și acoperirea nevoii de vorbitori care să predice la amvon. Acest manual a fost pregătit pentru a-i ajuta pe prezbitri să-și înțeleagă chemarea și pentru a-i instrui în rolul de conducători în cadrul bisericii.

„Uneori, se întâmplă ca nimeni să nu aibă experiența și calificarea necesare pentru a sluji ca prezbitr. În aceste circumstanțe, biserica ar trebui să aleagă o persoană care va fi numită «conducător». În absența pastorului sau a unui slujbaș desemnat de Conferință, conducătorul de biserică poartă răspunderea pentru serviciile bisericii, inclusiv pentru adunările administrative. Acesta trebuie fie să le conducă, fie să aranjeze ca altcineva să facă lucrul acesta” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 75). Acest manual este deopotrivă util și pentru conducătorii de biserică.

Întrucât Biserica Adventistă este o organizație mondială care include o mare diversitate etnică și culturală, practicile din comunități pot fi diferite. Acest manual nu prescrie metode sau proceduri pe care să le urmărească toți prezbitrii din orice loc. Mai degrabă, manualul pune accent pe funcția prezbitrului conform principiilor organizației, dar și pe conducerea exercitată de prezbitr, așadar dimensiuni și aspecte care pot fi adaptate oriunde în lume.

Acest manual este o parte din setul care include *Manualul pastorului* și *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*. Acestea ar trebui să fie considerate „volume set”, iar prezbiterii ar trebui să le aibă în bibliotecă pe toate. *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, votat de biserica mondială în cadrul Sesiunii Conferinței Generale, are prioritate față de acest manual sau față de oricare altul pregătit pentru a fi folosit în biserica locală.

Atunci când se face referire la *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, referințele paginilor indică ediția din anul 2010 (în limba engleză; această ediție a fost publicată în limba română în anul 2011 – n.red.). În cazul în care paginația diferă de la o ediție la alta, subiectul poate fi căutat cu ajutorul indexului.

Termenii „slujitor” sau „pastor” sunt folosiți adesea interschimbabil. Pentru claritate, în acest manual este folosit termenul „pastor”, cu excepția citatelor preluate din alte surse.

Întrucât lucrarea prezbiterului bisericii și cea a pastorului bisericii sunt deosebit de complex împletite, atât în Scriptură, cât și în practică, acest manual constituie o paralelă strânsă la *Manualul pastorului*, care, la rândul său, va fi un mare ajutor pentru prezbiterul care caută să înțeleagă mai bine subiectele abordate în acest manual.

Este intenția noastră ca pastorii și secretarii Departamentului Asociația Pastorală să folosească acest manual în programele de instruire a prezbiterilor. O astfel de instruire își găsește rădăcinile adânc în istoria slujirii creștine, începând cu sfaturile apostolului Pavel adresate prezbiterilor din Efes: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păștoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Faptele apostolilor 20:28).

Departamentul Asociația Pastorală, Conferința Generală

Biserica și organizarea ei

Modelul de conducere al bisericii primare

Prezbiterii bisericii. Scriptura face apel la slujirea prezbiterilor. Încă de la începutul bisericii Noului Testament, conducerea în comunitatea credincioșilor a fost asigurată de „apostolii și prezbiterii” care „au găsit cu cale...” (Faptele apostolilor 15:22), iar ei, la rândul lor, au rânduit și au hirotonit (întărit prin binecuvântare) prezbiteri în fiecare biserică (Faptele apostolilor 14:23). Având această practică drept model, o astfel de structură s-a perpetuat în diferite forme încă de la începutul erei creștine.

De la bun început, ucenicii nu au fost implicați numai în răspândirea Evangheliei, ci și în supravegherea dezvoltării comunității creștine. Curând însă, atunci când s-au adăugat sute și mai apoi mii de noi credincioși, a fost nevoie de o structură pentru biserica în creștere. Au fost rânduiți diaconi (Faptele apostolilor 6) care să ajute la împlinirea nevoilor membrilor; apoi au fost aleși prezbiteri pentru a asigura conducerea unei biserici aflate în continuă expansiune. Iar apoi, pe măsură ce primii ucenici s-au stins din viață, prezbiterii și-au asumat noile lor roluri de conducere.

În această tradiție a bisericii primare, *Manualul prezbiterului* caută să ofere călăuzire și să clarifice rolul pe care îl au prezbiterii în comunitatea credincioșilor din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Pentru a împlini această misiune, o serie de definiții trebuie să primească un plus de claritate, în special pentru termeni precum

„biserică” și „prezbiter”, așa cum sunt ei înțeleși și folosiți în manualul de față.

Definiții

Prezbiteri. Deși definiția de bază a termenului „prezbiter” vizează vârsta unei persoane, atât în Noul Testament, cât și în accepțiunea contemporană, cuvântul are o semnificație adițională de „lider”, de „trimis împuternicit” (ambasador). Chiar dacă, în general, prezbiterii sunt oameni maturi și cu experiență, aceasta nu înseamnă că numai persoanele vârstnice pot sluji ca prezbiteri. Sfatul apostolului „să așezi prezbiteri în fiecare cetate” (Tit 1:5) indică faptul că nu era de la sine înțeles ca decanul de vârstă al comunității să fie prezbiter – atunci, postul acesta ar fi fost ocupat automat, fără să mai fi fost nevoie de o acțiune de „așezare” sau de „rânduire”.

Tânăr fiind, Timotei a fost recunoscut ca un lider în comunitatea creștină primară, iar apostolul Pavel însuși l-a îndemnat: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii o pildă pentru credincioși” (1 Timotei 4:12). Evident, prezbiterii sunt chemați la un astfel de model de conducere exemplară, fără ca vârsta lor să conteze atât de mult.

Biserică. Întrucât cuvântul „biserică” este folosit în atât de multe moduri, există și un risc de a înțelege greșit termenul. Ca atare, este important să definim modul în care este folosit cuvântul în acest manual. Prin „biserică” ne referim adesea la o locație, fie ea dată de o clădire sau de o proprietate. Termenul poate desemna și o grupă de credincioși sau de membri sau poate face referire la un serviciu divin de închinare („la ce oră începe adunarea/biserica?”). Uneori este folosit pentru a identifica diferitele confesiuni religioase, cuvântul fiind urmat de numele lor, spre exemplu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Modurile în care este uzitat acest termen dau impresia că prin „biserică” înțelegem ceva ce înființăm noi, de care aparținem, ceva ce administrăm sau deținem noi. Totuși, chiar dacă în acest manual vom vorbi, în principal, despre organizarea și operarea Bisericii

Adventiste de Ziua a Șaptea ca instituție, întotdeauna ar trebui să reținem faptul că Dumnezeu este Acela care creează și cheamă la existență biserica. O traducere literală a cuvântului grecesc *ekklesia*, de la care avem termenul de „biserică”, ar fi aceea de „chemați să iasă”.

Nu noi formăm biserica și nu noi suntem proprietarii ei. Biserica este ceva ce ia ființă atunci când mai mulți indivizi primesc chemarea Evangheliei – vestea cea bună a harului mântuitor al lui Isus Hristos – de a fi parte a Împărăției lui Dumnezeu „ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Nu este vorba de un apel adresat unui grup de oameni chemați să părăsească o organizație și să se alăture alteia. Ci este un apel adresat individului de a trece de la o stare de om pierdut, care trăiește într-o lume decăzută, la aceea de om mântuit, de beneficiar al neprihănirii în Hristos. Cei care acceptă acest apel se vor alătura în mod natural grupului de credincioși, ca parte a poporului lui Dumnezeu. Noi nu dăm naștere bisericii prin decizia sau prin voința noastră individuală ori de grup, ci devenim biserică deoarece răspundem chemării primite din partea lui Dumnezeu.

Ideea de „biserică” este un concept al Noului Testament. Cuvântul nu apare în Vechiul Testament. Dar aceasta nu înseamnă că oamenii din vremurile Vechiului Testament nu făceau parte din Împărăția lui Dumnezeu: Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu, iar poporul Său trebuia să primească harul mântuitor al lui Dumnezeu și să le împărtășească altora cunoștința dragostei Sale, extinsă către toți oamenii din toate neamurile. Practicile de închinare și cele de părtășie ale credincioșilor, regăsite în Vechiul Testament, au avut o influență semnificativă asupra bisericii Noului Testament. Și totuși înființarea bisericii Noului Testament este un moment unic în istoria mântuirii, fără a fi o simplă extensie a iudaismului.

Scriptura folosește termenul de „biserică” în două moduri. Atunci când este folosit în sensul larg, general, se referă la poporul lui Dumnezeu din toate timpurile și din toate locurile. Deși e posibil ca noi să nu putem vedea sau estima numărul membrilor ei, „biserica nevăzută” există. Numai Dumnezeu îi știe exact pe cei

care sunt scriși în „cartea vieții” (Apocalipsa 21:27). Termenul de „biserică” mai face referire și la adunări concrete ale credincioșilor din diferite cetăți, cum ar fi Corint (1 Corinteni 1:2), Galatia (Galateni 1:2) sau cele șapte biserici din Asia (Apocalipsa 2 – 3). În cadrul acestui manual vor fi abordate atât sensul larg, cât și cel specific al termenului „biserică”. Totuși, întrucât „prezbiterii” sunt în primul rând conducătorii din comunitățile locale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cel mai adesea va fi proiectat sensul specific al cuvântului „biserică”.

Scopul bisericii. Biserica are scopul sau misiunea de a-i echipa pe membrii ei pentru împlinirea trimiterii Evangheliei: „Faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19). Structura, politicile și instituțiile au toate roluri vitale în organizația bisericii, dar nu ele reprezintă misiunea bisericii. Atunci când biserica își concentrează atenția asupra întreținerii și păstrării instituției, împărțită între politici și structură, și mai puțin asupra activității de a împărtăși vestea cea bună a mântuirii, putem fi siguri că am pierdut intenția originală a acestei organizații. Biserica nu există doar de dragul instituției în sine, ci pentru membrii ei și pentru misiunea pe care o are.

Dumnezeu urmărește cu profund interes ca biserica Sa să aibă succes, în ciuda imperfecțiunilor ei. Hristos „a iubit [...] biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25). Cu privire la această intenție divină, Ellen White a scris: „Dau mărturie fraților și surorilor mele că biserica lui Hristos, oricât de slabă și imperfectă ar fi, este singurul lucru de pe pământ căruia El îi acordă atenția Sa supremă” (*Solii alese*, vol. 2, pag. 396). Biserica este un organism căruia Însuși Hristos îi dă viața spirituală. Astfel, ea nu poate fi definită numai în termeni omenești. Ca atare, este foarte important să vedem biserica din două perspective: ca fiind centrată pe Hristos și orientată spre oameni.

O viață de creștin ordonată se dezvoltă prin experimentarea harului salvator al lui Dumnezeu. Biserica există pentru a răspunde nevoilor oamenilor. Fiecare doctrină trebuie să fie prezentată nu

doar pe baza adevărului conținut de ea, ci și pe baza capacității ei de a-i ajuta pe oameni să devină asemenea lui Hristos. În felul acesta, adevărul și doctrina dobândesc semnificație și importanță în măsura în care îi ajută pe oameni să crească în har.

Prin biserică nu înțelegem un muzeu de antichități și relicve, ci un atelier în care se desfășoară un proces continuu de dezvoltare. În spațiile unui muzeu sunt expuse obiecte al căror proces de producție s-a încheiat cu mult timp în urmă. Însă, într-un atelier, găsim întotdeauna obiecte în diferite etape ale perfecționării lor: unele la început, altele făcute pe jumătate, iar unele aproape de finalizare. Oricând pot avea loc schimbări. Oricând se mai poate întâmpla ceva. În același fel, în cadrul bisericii este de așteptat să vedem membri care se află în diferite etape ale dezvoltării lor creștine.

Atunci când biserica își ia în serios misiunea, este normal să apară tensiuni între necesitatea de a te separa de lume și responsabilitatea de a te apropia de ea. Iar o biserică ce se va concentra doar pe unul dintre aceste două obiective, excluzându-l pe celălalt, își va pierde echilibrul. Deși suntem chemați în mod individual să ne separăm de lumea aceasta păcătoasă, misiunea bisericii ne cere să ne apropiem de oameni cu dragoste și să slujim lumii spre mântuirea ei. Biserica trebuie să fie întotdeauna „în lume, dar nu din lume” (Ioan 17:14-16).

Biserica poate fi lesne deturnată de la misiunea ei atunci când atenția îi este îndreptată doar spre sine, spre întâlnirile ei, comitetele ei, clădirile ei. În schimb, dacă este condusă de preocuparea pentru misiune, biserica privește orice activitate din perspectiva țintei la care trebuie să ajungă – oamenii – și a modului de a se împrieteni cu cei din localitatea respectivă. „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20).

Necesitatea de a avea o structură

Apelul Evangheliei este o chestiune de mare intensitate personală, individuală, dar care impune și o responsabilitate colectivă, de comunitate. Deși nu suntem mântuiți în grup, găsim putere și siguranță în părtășia unei comunități creștine. Suntem sfătuiți: „Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră...” (Evrei 10:24,25). Ceea ce se așteaptă din partea noastră este părtășia de grup, ca frați creștini, dat fiind beneficiul pe care-l oferă tuturor adunarea laolaltă. Cu siguranță, suntem mai puternici prin ceea ce putem face împreună decât prin ceea ce putem face la nivel individual.

Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Voi să nu vă numiți «Rabi»! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru – Hristos –, și voi toți sunteți frați. [...] Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23:8,11). Relația dintre lideri și cei ce sunt conduși nu este o relație tip stăpân – slugă, ci ei sunt împreună-lucrători în Împărăția lui Dumnezeu. Conducerea este necesară și trebuie să beneficieze de respectul cuvenit, însă liderii bisericii trebuie să fie niște lideri slujitori. În biserica lui Hristos, ar trebui să se manifeste un respect reciproc, indiferent de rasa, tribul, casta sau sexul celuilalt. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:28).

În pledoaria sa către corinteni, atunci când apără organizația bisericii și conducerea ei, Pavel descrie darurile spirituale ca fiind date bisericii prin membrii ei: „Sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecare din ele se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Corinteni 12:5-7). Darurile spirituale care îi califică pe prezbiteri să le fie încredințată conducerea nu sunt date pentru ei, ca persoane individuale, ci pentru întreaga biserică ce va beneficia de ele prin slujirea lor.

Modele biblice de organizare. Manualul acesta urmărește în special aspecte legate de organizarea și structura bisericii. Acolo unde este implicat Dumnezeu, se va vedea organizare, iar biserica nu face excepție. „Ordinea și organizarea sunt evidente pretutindeni în univers, în toate lucrările lui Dumnezeu.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 26)

Organizarea poporului Israel, așa cum a fost dată de Dumnezeu, era foarte precisă, detaliată. În călătoria lor prin pustie, israeliții au mers „după oștirile lor” (Numeri 10:28). Erau douăsprezece seminții, fiecare fiind condusă de o căpetenie, iar mai departe erau divizate în subgrupe de mii, sute, cincizeci și zece (Exodul 18:21,22). Fiecare seminție avea poziția sa stabilită, atât în amplasarea generală a taberei, cât și în timpul călătoriilor.

Unul dintre cele mai folositoare modele ale bisericii vine din ilustrația des repetată de Pavel – aceea a trupului. Corpul omenesc are cap, brațe, picioare, dar și o serie de organe interne vitale (1 Corinteni 12:12-28). Deși aceste părți diferă radical în ce privește înfățișarea, locul în organism sau funcția lor, întregul organism este dependent de ele, așteptând ca fiecare „mădular” în parte să-și îndeplinească lucrarea pentru care a fost făcut. Despre biserică se spune că este trupul lui Hristos și că funcționează la fel ca un organism viu.

Întrucât provin din rase sau din zone socio-economice diferite, membrii bisericii sunt, evident, foarte diferiți unii de alții. Însă cu toții pot deveni parte a unui singur trup: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi” (1 Corinteni 12:13). După cum în organismul uman funcționarea fiecărei părți este vitală pentru sănătatea întregului, și în corpul lui Hristos participarea membrilor este esențială pentru sănătatea bisericii. Atunci când fiecare parte funcționează așa cum trebuie, biserica este înfloritoare.

Capul conduce trupul, iar capul bisericii este Hristos (Coloseni 1:18). Trupul este o extensie a voinței Sale; el împlinește pe pământ ce ar face Hristos dacă ar fi aici. Prin Duhul Sfânt, El înzestrează biserica cu daruri spirituale prin care ea să poată să facă lucrarea Lui.

Aceste daruri trebuie să fie perfecționate și dezvoltate în slujirea trupului bisericii. Fiecare membru este chemat de Duhul Sfânt la o slujire distinctă și este împuternicit de Duhul Sfânt pentru a face cu succes lucrarea aceea.

Biserica primară este un exemplu al modului în care organizația a crescut și s-a dezvoltat treptat, pe măsură ce au apărut diferite nevoi. Primul grup organizațional a fost constituit de conciliul apostolic de la Ierusalim (Faptele apostolilor 6:2). Pe măsură ce comunitatea creștină și nevoile ei au cunoscut o creștere, a fost nevoie de lideri mai mulți, care au fost aleși pentru a prelua responsabilitatea lucrării de dezvoltare. Biserici învecinate s-au grupat pe același model, după cum o arată epistola lui Pavel ce poartă adresa: „Către bisericiile Galatiei” (Galateni 1:2). Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a căutat să implementeze modelul de organizare al bisericii Noului Testament.

Organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au pus la îndoială sistemul de credințe și de structură al bisericilor din care proveneau și au căutat să aducă o reformă în aceste biserici. Atunci când tentativele lor au fost înăbușite, ideea organizării într-o nouă denominațiune a fost primită cu răceală, de teama de a nu deveni asemenea bisericilor pe care le părăsiseră. Însă, în scurt timp, scepticismul a fost învins de nevoia organizării efective. „Pe măsură ce numărul nostru a crescut, era evident că, fără o formă de organizare, aveam să vedem o mare confuzie și lucrarea nu ar fi putut să fie dusă mai departe cu succes. Pentru a le oferi sprijin pastorilor, pentru a duce lucrarea în câmpuri noi, pentru a proteja atât bisericiile, cât și pe pastori de membrii nevrednici, pentru ca biserica să dețină proprietățile ei, pentru a publica adevărul prin intermediul tiparului și pentru multe alte aspecte, organizația era indispensabilă.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 26)

Deși Marea Trinitate (Matei 28:19,20) nu este misiunea exclusivă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, avem o responsabilitate

unică de a duce întreita solie îngerească „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Ca atare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trebuie să mențină întotdeauna accentul pus pe misiunea mondială. A te concentra numai pe activități locale, excluzând misiunea globală, este contrar temeliei și principiilor bisericii.

Această perspectivă globală constituie o provocare în planul organizării pentru toți liderii locali și bisericile lor. Misiunea este uriașă, motiv pentru care organizarea trebuie să fie eficientă. Misiunea este globală, ca atare trebuie să existe o delegare a autorității. Misiunea este multinațională și multiculturală, așa că organizarea trebuie să manifeste flexibilitate.

Forme de organizare bisericească. În general, bisericile se încadrează în patru mari categorii, după tipul de conducere/administrare, care poate fi:

1. *Papală* – în care papa este autoritatea supremă și este văzut ca fiind singura și infailibila voce a autorității în chestiuni de doctrină și conducere a bisericii.
2. *Episcopală* – în care autoritatea pentru operare și pentru interpretarea teologică le revine episcopilor bisericii.
3. *Congregațională* – în care autoritatea pentru toate acțiunile și pentru interpretarea Scripturii îi revine bisericii locale.
4. *Reprezentativă* – în care autoritatea de bază le revine membrilor bisericii, însă responsabilitatea pentru dezvoltarea doctrinară, pentru planificare și coordonarea bisericii la nivel mondial este delegată unor conducători care activează în grupe constituite pe baza reprezentării celor care i-au ales în aceste funcții. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea merge pe acest model de reprezentativitate în conducerea bisericii.

Lucrarea fiecărui astfel de grup constituent este evaluată periodic cu ocazia unor întâlniri numite „sesiuni”. Cu ocazia acestor sesiuni, sunt date rapoarte, liderii răspund la întrebări și, dacă este necesar, se alege o nouă conducere. Delegații la aceste sesiuni sunt

aleși, în general, de entitatea care se află la nivelul inferior celei pentru care se fac alegerile. Spre exemplu, înainte de sesiunea de alegeri la o conferință, fiecare biserică locală își alege dintre membrii ei delegatul/delegații care să o reprezinte la sesiunea respectivă.

Organizații constituente. În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sunt patru tipuri de grupe organizate:

1. *Biserica locală* – este un corp organizat al credincioșilor individuali. Atunci când un grup de credincioși a cunoscut o mărire a numărului sau o maturitate spirituală, când demonstrează că în cadrul său se manifestă daruri spirituale suficiente pentru a face față nevoilor interne și pentru a da o mărturie în localitate/regiune, când are suficientă forță financiară pentru a se susține, poate cere Misiunii locale sau Conferinței recunoașterea statutului de „biserică locală” organizată. Până atunci, grupul, în consfătuire cu pastorul de district sau cu reprezentantul Conferinței/Misiunii poate forma o „grupă”. În momentul în care Conferința/Misiunea locală consideră că grupa respectivă își poate asuma statutul de biserică organizată, un reprezentant al Conferinței/Misiunii va convoca o adunare a membrilor grupei și va oficia organizarea unei biserici locale.
2. *Conferința locală* (în unele zone *câmp* sau *misiune*) – este un corp organizat de biserici locale care activează într-un teritoriu anume.
3. *Uniunea de Conferințe* (în unele zone, *misiune*) – este un corp de conferințe sau de câmpuri dintr-un teritoriu mai mare.
4. *Conferința Generală* – este nivelul superior, care cuprinde unitățile menționate anterior. Sediul ei este la Silver Spring, în statul american Maryland. Biserica mondială este împărțită, din punct de vedere organizatoric, în *diviziuni*; acestea reprezintă zone geografic delimitate care servesc ca subunități administrative și de conducere ale Conferinței Generale.

Instituții. Încă de la începuturile ei, structura denominațională a fost constituită din instituții de educație, de sănătate, de publicații și altele, fiecare dintre ele organizată separat și totuși având de jucat un rol semnificativ în împlinirea misiunii bisericii.

Autoritatea Conferinței Generale. Atunci când este în sesiune sau în comitetele ei executive, care au loc între aceste sesiuni, Conferința Generală reprezintă cea mai înaltă formă de organizare în administrarea bisericii la nivel mondial. „Niciodată nu ar trebui ca mintea vreunui om sau a câtorva oameni să fie considerată ca având suficientă înțelepciune și putere ca să conducă lucrarea și să spună ce planuri ar trebui să fie urmate. Dar, atunci când într-o Conferință Generală este exprimată judecata fraților adunați din toate părțile câmpului, independența personală și judecata personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci trebuie să se supună.” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 260)

Finanțele. O organizație globală, așa cum este cea a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, trebuie să opereze într-un sistem financiar eficient. Cea mai mare parte a veniturilor bisericii este primită prin zecimea pe care membrii ei o înapoiază Domnului, reprezentând a zecea parte din veniturile lor (Maleahi 3:10). Conferința locală folosește o mare parte a zecimii primite pentru a sprijini lucrarea pastorală din teritoriul său, iar o parte a zecimii este trimisă la fiecare nivel al administrației bisericii pentru a fi folosită în misiunea globală a bisericii. Această metodă de împărțire a fondurilor primite de la nivelul comunității locale a luat naștere din angajamentul membrilor de a ajuta misiunea globală a bisericii. O altă serie de venituri este primită prin intermediul diferitelor daruri ale membrilor bisericilor locale.

Importanța prezbiterului bisericii

Termenul „bătrâni” este folosit mult mai des în Vechiul Testament decât în Noul Testament. Slujind cu credincioșie în sinagogile lor și în diferitele comunități locale, acești „bătrâni” au călăuzit po-

porul lui Dumnezeu și i-au ajutat pe oameni să mențină vie misiunea pe care Dumnezeu voia să o vadă împlinită în lume.

„Bătrânii” din Vechiul Testament. Termenul de „bătrâni” din Vechiul Testament se referă la aceia care aveau o poziție oficială ca lideri sau capi ai familiilor sau semințiilor. Atunci când Moise și-a luat asupra sa povara de a-i conduce pe copiii lui Israel, Dumnezeu i-a vorbit prin Ietro, socrul său: „Socrul lui Moise i-a zis: «Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur și vei istovi și poporul acesta care este cu tine, căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur»” (Exodul 18:17,18). Prin această experiență, încă de la începuturile istoriei poporului Israel, Dumnezeu i-a învățat pe oameni că autoritatea conducătoare trebuie să fie prin delegare, iar responsabilitatea să fie împărțită.

„Domnul a zis lui Moise: «Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la cortul întâlnirii și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur.»” (Numeri 11:16,17)

„Mai târziu, când a ales șaptezeci de bătrâni care să împartă cu el răspunderea conducerii, Moise a dovedit multă grijă în a alege drept ajutoare ale sale oameni demni, cu judecată sănătoasă și cu experiență. Când acești bătrâni au primit însărcinarea, cu ocazia întăririi lor prin binecuvântare, el a schițat câteva dintre însușirile care îl fac pe un om să fie un conducător înțelept în biserică: «Să ascultați pe frații voștri», le-a spus Moise, «și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate.»” (*Faptele apostolilor*, pag. 94)

„Bătrânii” din Noul Testament. În Noul Testament, termenii de „prezbiter” („bătrân”), „episcop” și „supraveghetor” sunt adesea folosiți interschimbabil (1 Timotei 3:1-7, Tit 1:5-9). Titlul face referire mai mult decât la vârsta conducătorului, la rolul său ca păzitor/supraveghetor spiritual al credincioșilor din biserică (1 Petru 5:1-3). Slujba prezbiterului în Noul Testament a fost evident sugerată de slujba bătrânului din comunitatea iudaică și a fost învestită cu o autoritate similară.

Prezbiterii au slujit bisericii încă din primele zile ale istoriei ei. În anul 44 d.Hr., ei erau deja activi în lucrarea bisericii din Ierusalim (Faptele apostolilor 11:30). În prima călătorie misionară a lui Pavel, el și cei ce erau cu el „au rânduit prezbiteri în fiecare biserică” (Faptele apostolilor 14:23). În ceea ce privește autoritatea de conducere a bisericii, prezbiterii erau asociați cu apostolii (Faptele apostolilor 16:4). Ei slujeau ca episcopi, sau supraveghetori (Faptele apostolilor 20:17,18), oferind îngrijire spirituală bisericii, conducând și dând învățătură membrilor (Tit 1:9, Iacov 5:13-15, 1 Petru 5:1-4).

Existau două tipuri de conducere în biserica Noului Testament:

1. *Apostolii* – în general, lucrători care călătoreau și care aveau în grijă imaginea de ansamblu a bisericii în ce privește învățătura, planificarea, administrarea și evanghelizarea.
2. *Prezbiterii laici* – care îndeplineau anumite sarcini de conducere în comunitățile lor locale. Prezbiterii laici își exercitau darurile spirituale de conducere și slujeau pastoral, oferind putere și direcție bisericii locale.

Prezbiterii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. De-a lungul istoriei bisericii noastre, lucrarea prezbiterului local s-a dezvoltat. Primele biserici adventiste și-au ales diaconi, nu prezbiteri. În anii 1854 și 1855, Joseph Bates și J. B. Frisbie scriau despre două tipuri de conducători ai bisericii – cei care călătoreau din biserică în biserică și cei care aveau grija pastorală a unei singure biserici. În anul 1861, J. N. Loughborough, Moses Hull și M. E. Cornell au fost solicitați să studieze modelul biblic al organizării bisericii. Concluzia

la care au ajuns a fost aceea că alegerea și întărirea prin binecuvântare a prezbiterilor și a diaconilor era clar prescrisă biblic.

În anul 1874, G. I. Butler a scris că prezbiterul era principalul slujbaș al bisericii. Puterile prezbiterului erau însă limitate prin faptul că autoritatea de decizie o avea biserica, în ansamblu. În anul 1875, biserica a ajuns la concluzia că prezbiterii ar trebui să-i viziteze atât pe membrii activi, cât și pe cei inactivi, să conducă serviciile speciale ale bisericii (botez, cină) în absența pastorului și să convoace comitetele. În ultimii ani, biserica mondială a hotărât ca, acolo unde comitetele Diviziunilor aprobă și unde bisericile locale sunt de acord, atât bărbații, cât și femeile să poată sluiji ca prezbiteri locali.

„Prezbiterii trebuie să fie recunoscuți ca niște lideri spirituali puternici și trebuie să aibă o bună reputație nu numai în biserică, ci și în societate. În absența pastorului, prezbiterii sunt conducătorii spirituali ai bisericii și, prin învățătură și prin exemplu, trebuie să caute să conducă biserica într-o experiență creștină mai profundă și mai bogată. Prezbiterii trebuie să fie capabili să conducă serviciile de închinare ale bisericii și să slujească atât în predicare, cât și în învățătură atunci când pastorul nu este disponibil.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 71, 72)

„În absența unui pastor hirotonit, prezbiterul îi va cere președintelui Conferinței să facă demersurile necesare în vederea ofierii ceremoniei botezului pentru cei care solicită unirea cu biserica.” (*Ibidem*, pag. 73, 74)

„Ca lideri spirituali, prezbiterii au responsabilitatea de a-i încuraja pe membri să dezvolte o relație personală cu Isus prin consolidarea vieții de rugăciune și a studiului personal al Bibliei. Prezbitarii ar trebui să fie un exemplu de devotament în studierea Bibliei și în rugăciune. Viața de rugăciune a fiecărui membru, în sprijinul tuturor activităților și programelor bisericii locale, va fi de un real beneficiu pentru misiunea bisericii.” (*Ibidem*, pag. 74)

Biserica este foarte dependentă de prezbiterii ei. În fiecare zi de Sabat, în bisericile adventiste de ziua a șaptea vor fi mai multe predici și mai multe servicii divine susținute sau coordonate de prezbiteri locali decât de pastori. În general, bisericile mai mici sunt de-

servite de un pastor care are și alte biserici, mai mari, iar în absența pastorului, conduc prezbiterii locali. Chiar și atunci când o biserică are propriul pastor, cu normă întreagă, sau când este suficient de mare pentru a avea un corp pastoral format din mai mulți pastori, nevoile bisericii și ale membrilor ei se extind dincolo de capacitatea individuală a pastorilor de a le face față. Bisericile înfloresc prin slujirea credincioasă a prezbiterilor lor.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crește rapid și multe biserici nu pot beneficia de slujirea permanentă a unui pastor. În astfel de situații pot fi districtele pe care le deservește un singur pastor, iar acesta poate să ajungă în fiecare biserică numai o dată la două luni sau chiar mai rar. Slujirea credincioasă a prezbiterilor locali este aceea care aduce putere și creștere acestor biserici.

Departamentul Asociația Pastorală de la diverse niveluri ale organizației bisericii îi sprijină și îi instruește pe prezbiterii locali prin resurse tipărite sau în format electronic. Asociația oferă această asistență în cooperare cu alte departamente specializate din cadrul bisericii. Obiectivul este acela de a dezvolta și a oferi resursele necesare unei echipe pastor-prezbiter(i) puternice, implicate și orientate spre mărturie, care, mai departe, să îi poată oferi bisericii conducerea spirituală de care aceasta are nevoie. Departamentul Asociația Pastorală al Conferinței Generale poate fi contactat online la adresa: www.ministerialassociation.com.

Departamentul Asociația Pastorală produce o serie de publicații, cum ar fi *Elder's Digest*, care să-i ajute pe prezbiteri și pe ceilalți conducători ai bisericii. Prezbiterii sunt încurajați să aibă abonamente la această revistă, iar Conferințele sunt îndemnate să ofere abonamente gratuite pentru prezbiterii lor. O altă revistă este *Ministry*, ca o resursă adițională pentru lucrarea pastorală – atât pentru pastori, cât și pentru prezbiteri –, și este disponibilă prin abonare sau gratuit la adresa: www.ministrymagazine.org. Alte resurse și materiale legate de păstorie sunt disponibile la diferitele niveluri ale Departamentului Asociația Pastorală.

Chemarea și calificările prezbiterului

*Chemare, alegere și întărire prin binecuvântare**

Chemarea lui Dumnezeu este una „de la întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9), o chemare prin care îi cere omului să lase în urmă un trecut centrat pe propria persoană și să intre în slujba Împărăției lui Dumnezeu. Este o chemare la slujirea bisericii Sale. Creștinii sunt parte a preoției credincioșilor, chemați să le slujească oamenilor – atât celor din interiorul bisericii, cât și celor din afara ei. Prezbiterii, la fel ca toți membrii trupului lui Hristos, au o chemare divină pentru lucrarea lor. Astfel, sunt două surse ale acestei chemări a prezbiterilor la lucrare:

1. Ei sunt chemați de Dumnezeu.
2. Ei sunt aleși de bisericile lor.

Chemați de Dumnezeu. În primul rând, și cel mai important, chemarea de a fi prezbiter este o chemare din partea lui Dumnezeu. Apoi, biserica recunoaște darurile prezbiterilor de a conduce și îi alege pentru slujbă. Dumnezeu oferă darurile necesare și creează oportunitatea, călăuzind biserica în procesul ei de alegere a slujbaşilor. Prezbiterii care conștientizează faptul că această chemare a lor vine, în primul rând, de la Dumnezeu vor ști să aprecieze la

* În original, este un termen unic, *ordination*, tradus în general prin expresia „întărire prin binecuvântare”, fie că este vorba de pastor, prezbiter sau diacon, iar uneori prin „hirotonire”, când e vorba de pastor. (n.tr.)

adevărata valoare importanța și seriozitatea responsabilităților lor de conducători.

Alegere și întărire prin binecuvântare. Slujba de prezbiter nu ar trebui să fie încredințată unor persoane care tânjesc după poziția aceasta, urmărind ca astfel să își sporească influența sau autoritatea. Prezbitarii nu ar trebui să fie aleși doar pentru că au deja o poziție importantă în societate, pentru că au o afacere de succes sau pentru că dau daruri generoase bisericii. Prezbitarii sunt aleși pentru că biserica recunoaște chemarea lor ca fiind de la Dumnezeu și vede în ei calificările necesare.

În general, prezbitarii sunt aleși pentru a sluji un mandat de un an sau de doi ani, în funcție de lungimea mandatului stabilită de biserica locală. Biserica îi poate realege la finalul unui mandat, dar nu este obligată să o facă. Cei care au fost prezbitari mai înainte, dar care nu au mai fost aleși de biserică, nu au autoritate în comunitate, în ciuda poziției lor anterioare. Cei care au fost întăriți prin binecuvântare ca prezbitari au o poziție sau autoritate oficială numai în biserica în care au fost aleși și doar pe durata mandatului.

„Fișa postului”

Există un spectru larg de funcții pe care prezbitarii le îndeplinesc în diferite părți ale lumii, în funcție de nevoile și de mărimea bisericii, iar lucrul acesta face dificilă pregătirea unei fișe de post unice. Prezbitarii slujesc în condiții care diferă foarte mult de la o biserică la alta. În principiu, fișa postului este determinată de cinci mari factori:

- Mărimea comunității locale
- Disponibilitatea pastorului
- Planul pastorului de implicare a prezbitarilor
- Darurile spirituale ale prezbiterului
- Dispoziția prezbiterului de a sluji.

Fișa generală a postului, așa cum este descrisă mai jos, abordează responsabilitățile prezbitarilor, având în vedere toate situațiile

posibile. Ulterior vor fi punctate diferențele specifice dintre prezbitarii unor comunități mici și cei ai unor comunități mari.

Fișa postului – elementele de bază. Scriptura nu oferă o fișă a postului detaliată pentru prezbitari. Mai mult, nu este întotdeauna clar ce se înțelege prin cuvântul „prezbiter” în anumite pasaje în care este descrisă organizarea bisericii din Noul Testament. Uneori, cuvântul are sensul de persoană în vârstă. Alteori, se referă la unul dintre apostoli (2 Ioan 1:1). În alte ocazii, se referă la lideri locali, alții decât apostolii (Faptele apostolilor 15:2,4,6). Dacă se combină toate pasajele din Noul Testament care fac referire la prezbitari, se obține o înțelegere generală a lucrării prezbitarilor locali:

1. În fiecare comunitate erau rânduiți prezbitari (Faptele apostolilor 14:23).
2. Prezbitarii se bucurau de înaltul respect al membrilor (1 Timotei 5:17,19).
3. Prezbitarii aveau responsabilități semnificative în conducerea și administrarea bisericii locale (Faptele apostolilor 15:2,4,6,22,23).
4. Prezbitarii erau conducători în activitățile pastorale de slujire prin rugăciune și ungere a celor bolnavi (Iacov 5:14).
5. Prezbitarii slujeau bisericii ca păstori, supraveghetori și exemple („pilde”) pentru credincioși (1 Petru 5:1-4).

Fișa postului unui prezbiter ar trebui să includă următoarele:

Conducere spirituală. Prezbitarii ar trebui să fie respectați de comunitățile lor și ar trebui să fie capabili să vorbească bine. Chiar dacă darul și capacitățile de orator și de pregătire a unei predici bune sunt niște atuuri pentru un prezbiter, o viață consacrată și darul conducerii spirituale sunt cu mult mai importante. Un prezbiter trebuie să fie „fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani” (1 Timotei 3:2,3).

Acest sfat nu ar trebui să fie luat ca o condiție care să impună ca prezbiterul să fie căsătorit, în special știind cazul apostolului Pavel, care nu era căsătorit. Referirea vizează practica poligamiei și spune că un prezbiter nu ar trebui să aibă mai multe soții.

Supravegherea generală. Prezbiterii din biserica primară au fost instruiți să activeze ca supraveghetori, păstorind biserica lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20:28). A supraveghea o lucrare nu înseamnă a face toată lucrarea. Termenul semnifică faptul că prezbiterii trebuie să aibă un ochi atent peste tot ce înseamnă membrii și activitățile bisericii. Prezbiterii sunt aceia care îi călăuzesc, îi încurajează și îi sprijină pe ceilalți slujbași ai bisericii.

Ca buni supraveghetori, prezbiterii nu îi domină pe cei peste care sunt puși să păstorească. Dimpotrivă, ei cer și părerea celorlalți în procesul de luare a deciziilor. Prezbiterii îi implică pe membrii comitetului și pe membrii bisericii în programul bisericii, în diferitele lui aplicații: planificarea activităților, rânduirea slujbașilor, instruirea și călăuzirea lor. Prezbiterii sunt implicați în răspândirea Evangheliei, în aducerea înaintea bisericii a unei viziuni provocatoare și în implementarea unor inițiative de misiune atât în comunitatea lor, cât și la nivelul bisericii mondiale. Împreună cu pastorul, prezbiterul poartă răspunderea în ce privește conducerea serviciului de închinare și, la cererea pastorului sau în absența lui, slujește ca președinte de ședință în cadrul întâlnirilor de comitet sau în adunările administrative.

Hrănire/păstorire. Ca păstori, prezbiterii hrănesc turma și se îngrijesc de ea. În rolul acesta, ei sunt interesați de fiecare membru al bisericii, la nivel individual. Ei sfătuiesc, încurajează și se roagă pentru cei bolnavi, cei descurajați și cei care au probleme personale. Prezbiterii sunt conștienți de nevoile spirituale ale comunității, cum ar fi asigurarea servirii Sfintei Cine pentru cei care nu se pot deplasa și nu pot veni la biserică. Prezbiterii sunt implicați în pregătirea pentru botez a viitorilor membri și în crearea unui mediu în care noii membri să fie hrăniți pentru a se dezvolta ca ucenici.

Fișa postului pentru prezbiterii din bisericile mai mici. Responsabilitățile prezbitेरilor din aceste biserici sunt oarecum diferite de ale celor din bisericile mari, nu atât din cauza mărimii bisericii, ci pentru că bisericile mici au parte, în general, de o prezență mai limitată a pastorului.

În bisericile mici, prezbiterii poartă răspunderea pentru aproape toate chestiunile administrative ale bisericii, având numai o călăuzire generală din partea pastorului. În ceea ce privește predicarea, de cele mai multe ori, ei predică sau, în consultare cu pastorul, aranjează să aibă vorbitori invitați. Departamentul Asociația Pastorală de la diferite niveluri ale organizației bisericii oferă materiale pentru a-i ajuta pe prezbiteri la pregătirea predicilor. În bisericile mici, în general, prezbiterii sunt aceia care planifică și conduc serviciile de închinare, inclusiv serviciul Sfintei Cine. Între sarcinile lor sunt și convocarea și prezidarea întâlnirilor de comitet sau ale adunărilor administrative, în lipsa pastorului. Ei organizează și participă la programul de vizitare a membrilor, în special a celor care nu vin în mod regulat la biserică. Ei alcătuiesc și urmăresc planurile evanghelice ale bisericii. Ei ajută la instruirea comunității în ce privește administrarea financiară și urmăresc folosirea finanțelor bisericii locale. Ei își asumă responsabilitatea pentru funcționarea tuturor departamentelor bisericii și prezintă comunității planurile departamentelor respective, ale pastorului sau ale Conferinței locale/Misiunii. Autoritatea și responsabilitatea prezbitेरilor sunt extinse, însă ar trebui exercitate sub călăuzirea pastorului sau în consultare cu comitetul comunității.

Fișa postului pentru prezbiterii din bisericile mari. În general, pe măsură ce bisericile cresc în ce privește numărul de membri, se simte nevoia de mai mulți prezbiteri. Dacă în bisericile mici prezbiterii sunt de obicei suprasolicitați prin marea varietate de cerințe cu care se confruntă, prezbiterii din bisericile mari au nevoie adesea de o direcție clară în ce privește responsabilitățile lor specifice. În bisericile mari, echipa de prezbiteri poate fi organizată și structurată pentru a putea supraveghea toate aspectele și nevoile ei.

Echipa de prezbiteri. Slujba prezbiterului este o poziție care cere lucrare, implicare, nu este una onorifică. Scopul ei este slujirea, nu statutul sau puterea. Prezbiterii slujesc ca membri ai comitetului bisericii, dar se pot constitui și într-un comitet al prezbitेरilor. Acesta îl ajută pe pastor – fiind mai mulți, prezbiterii pot să observe mai multe aspecte legate de nevoile bisericii și direcția care ar trebui urmată pentru a le sluji membrilor și societății. Numărul de prezbiteri necesari pentru a sluji o comunitate depinde de mărimea ei și de numărul specific de sarcini atribuite fiecăruia dintre prezbiteri.

Fiecare membru al echipei de prezbiteri ar trebui să primească misiunea de a consilia unul sau mai multe subcomitete, cum ar fi cele responsabile de evanghelizare, de închinare, de Școala de Sabat sau de tineret. Fiecare dintre ei ar trebui să fie implicat și să aibă o atribuție specifică în programul de evanghelizare al bisericii. Unul dintre cele mai importante aspecte ale lucrării de păstorie pe care o fac prezbiterii este acela de a găsi moduri în care membrii inactivi să fie readuși la biserică și implicați din nou în activitatea ei.

Prim-prezbiterul. Atunci când biserica are mai mult de un prezbiter, unul dintre ei ar trebui să fie desemnat ca „prim-prezbiter”. Prim-prezbiterii sunt asistenți speciali ai pastorului. Sub călăuzirea pastorului, ei organizează echipa prezbitेरilor și le atribuie celorlalți prezbiteri sarcini specifice. Slujirea ca președinte de ședință în adunările de comitet sau în adunările administrative este adesea, dar nu obligatoriu, responsabilitatea prim-prezbiterului.

Calificări

Poziția unui prezbiter aduce cu ea responsabilitatea de conducător, ca prim-slujbaş în administrația bisericii. Viața spirituală, viața personală și caracterul prezbitेरilor trebuie să fie fără pată (Tit 1:6). Comportamentul lor trebuie să fie acela al unor oameni serioși și echilibrați. Ei trebuie să fie ospitalieri și să dovedească disponibilitate de a-i învăța pe alții. Un prezbiter trebuie „să nu fie nici bețiv,

nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani” (1 Timotei 3:2,3).

Cu totul devotat lui Hristos. Înainte de a avea o influență asupra altora, spiritualitatea trebuie să aibă o dimensiune personală. O parte semnificativă a succesului în slujirea pastorală a apostolilor a fost statutul lor de oameni care puteau spune: „Ce am văzut și am auzit aceea vă vestim și vouă ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3). În același fel, ceea ce oferă prezbiteriei prin conducerea și slujirea lor pentru biserică trebuie să vină dintr-o relație personală cu Mântuitorul prin rugăciune, studiul Scripturii și darurile Duhului Sfânt. „Până când inima ta nu a fost smerită, curățită și înmuiată prin harul lui Hristos, nu poți exercita o influență care să-i transforme pe alții.” (*Evangelizare*, pag. 459)

Fără această dimensiune spirituală, lucrarea conducerii bisericii va funcționa numai la nivelul implementării unor tehnici psihologice, a unor metode organizaționale sau a unor deprinderi motivaționale. Nu vrem să spunem că astfel de deprinderi sau cunoașteri ar fi nefolositoare, ci doar că, atâta timp cât nu izvorăsc din spiritualitatea care vine dintr-o cunoaștere personală a lui Hristos, ele nu vor fi suficiente pentru a împlini chemarea Evangheliei.

Tânărul iudeu Saul, care acționa împotriva creștinilor prin ceea ce el credea că este o râvnă religioasă deosebită, nu făcea de fapt decât să lucreze împotriva chemării lui Dumnezeu. Apoi, a avut o viziune a lui Hristos pe drumul Damascului care l-a făcut să întrebe: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6). Această experiență l-a făcut să devină un lider în biserică, dar numai după ce s-a predat cu totul lui Dumnezeu.

Angajament zilnic. Angajamentul de a se preda lui Dumnezeu, o spiritualitate profundă și un caracter moral puternic sunt atribute necesare pentru un conducător creștin, însă niciunul dintre acestea nu vine în mod natural sau accidental, ci sunt urmarea unei relații strânse cu Isus zi de zi. Acesta trebuie să fie un proces continuu, în

care prezbiterul își face timp pentru studiul Bibliei, pentru meditație și rugăciune. Liderii creștini nu pot aștepta să aibă puterea de a-i conduce pe oameni pe calea Domnului atâta timp cât nu trăiesc ei înșiși o viață de predare totală și de comuniune cu Dumnezeu.

Domnul Isus a experimentat aceeași nevoie de a fi alături de Tatăl Său ceresc și a-Și înnoi puterea și orientarea. „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1:35). El avea obiceiul de a petrece primele ore ale zilei în devoțiune personală (Matei 14:23, Marcu 6:46). Viața devoțională a lui Isus slujește ca un model pentru liderii creștini din ziua de azi.

Disponibilitatea personală. Prezbitarii trebuie să fie disponibili în orice vreme. Dincolo de proiecte și evenimente, există întotdeauna probleme cărora trebuie să le facă față și ocazii de slujire. Atunci când acceptă poziția de prezbiter, cel în cauză trebuie să fie dispus și capabil să pună deoparte mai multe ore din săptămână pentru o astfel de slujbă. Deși este imposibil pentru prezbitari să facă față tuturor nevoilor care se cer împlinite, totuși slujirea lor nu trebuie să însemne un compromis în ce privește viața familiei sau viața lor personală.

Exemple pentru membri. Prezbitarii sunt aleși și întăriți prin binecuvântare nu numai pentru a face lucrarea bisericii, ci și pentru a manifesta caracterul lui Hristos. Viața lui Isus a reflectat ceea ce îi învăța pe oameni, iar lucrul acesta a făcut ca învățătura Lui să aibă o astfel de putere. Prezbitarii bisericii trebuie să fie așa cum le cer altora să fie, să creadă ce așteaptă să creadă membrii din biserică lor și să-L iubească pe Hristos în modul în care așteaptă ca membrii bisericii să-L iubească pe Hristos. Prezbitarii trebuie să fie capabili să spună la fel ca Pavel: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Ei trebuie să fie creștinismul întruchipat. Chiar dacă nu sunt desăvârșiți, ei trebuie să fie ca Hristos – oameni de principiu.

Scriptura pune standarde înalte de viațuire pentru prezbitarii bisericii. Moise a fost sfătuit să aleagă oameni „temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei” (Exodul 18:21). Pe același model, un prezbiter din biserica primară trebuia să fie „drept, sfânt, înfrânat, să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:6-9).

„Cei care sunt rânduiți să păzească interesele spirituale ale bisericii trebuie să fie atenți să dea un exemplu corect, fără a manifesta invidie, gelozie sau suspiciune, păstrând întotdeauna acel spirit de dragoste, respect și bunătate pe care își doresc să-l vadă în frați.” (Mărturii, vol. 5, pag. 241)

Susținerea doctrinei bisericii. „Tu însă vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă” (Tit 2:1). Prezbitarii trebuie să evite subminarea credinței celor pe care ei îi conduc, abținându-se de la a lansa în public anumite întrebări și îndoieli personale referitoare la credință. Dacă totuși se nasc astfel de întrebări în mintea lor, acestea trebuie să fie discutate cu pastorul sau cu alți lideri pe care se poate pune bază. Prezbitarii sunt aleși pentru a susține biserica, iar învățătura lor trebuie să fie bazată pe doctrina sănătoasă, care îl are în centru pe Hristos.

Menținerea unor relații puternice în familie. Prezbiterul trebuie „să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată cuviința” (1 Timotei 3:4). Este adevărat că membrii familiei decid ei înșiși calea pe care vor să o urmeze în relația lor personală cu Dumnezeu și cu biserica, iar prezbitarii nu pot fi socotiți responsabili pentru deciziile altora, totuși, prin felul în care își conduc familia, ei au o influență semnificativă asupra bisericii.

Prezbitarii bisericii trebuie să mențină un stil de viață exemplar atât în viața personală, cât și în cea de familie. Cei care-și conduc familiile în relații fericite unii cu alții și cu Dumnezeu sunt mult mai capabili să conducă la același tip de relații și familia bisericii. „Cea mai mare dovadă a puterii creștinismului, care poate fi prezentată

lumii, este o familie cu o viață bine chibzuită și bine disciplinată. Aceasta va fi o recomandare pentru adevăr ca nicio alta, pentru că este o mărturie vie a puterii ei practice asupra inimii.” (*Căminul adventist*, pag. 32)

Curăție morală. „Fii o pildă... în curăție” (1 Timotei 4:12). Prezbitarii trebuie să evite indiscreții morale sau atașamente emoționale nepotrivite. Ei trebuie să fie conștienți de vulnerabilitatea lor în fața ispitelor și de urmările pe care le au deciziile lor asupra familiei și asupra vieții lor personale. Prezbitarii trebuie să fie atenți când îi consiliază pe membri în probleme intime, urmărind atât să-și păstreze o spiritualitate puternică, cât și să spună păcatului pe nume, arătând că adulterul este păcat nu doar împotriva celor care-l săvârșesc și împotriva familiilor lor, ci și împotriva lui Dumnezeu.

Capacitatea de a trece dincolo de prejudecățile rasiale. Dragostea creștină înlătură bariere precum rasismul sau prejudecățile care fac diferențe între oameni. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:28). Dacă Dumnezeu este Tatăl tuturor, atunci fiecare este considerat membru al aceleiași familii și, pentru o relație armonioasă, în familia lui Dumnezeu nu mai au nicio relevanță nici sexul, nici culoarea pielii, nici casta sau tribul, limba sau naționalitatea cuiva.

Un exemplu de om darnic. Credincioșia în returnarea zecimii și oferirea de daruri îi încurajează pe membrii bisericii să fie buni administratori ai vieții. Cei care nu aduc zecimea cu credincioșie nu ar trebui să fie aleși ca prezbitari. Este irațional să ne așteptăm ca membrii bisericii să manifeste dispoziția de a da zecime și de a susține financiar biserica locală și pe cea mondială dacă prezbitarii care lansează astfel de apeluri nu fac ei înșiși aceste lucruri.

Acceptați că faceți greșeli. Bisericile sunt mult mai înclinate să fie generoase și iertătoare cu conducătorii care sunt deschiși și care își recunosc cu onestitate greșelile. Mărturisirea nu are ca țintă în-

formarea lui Dumnezeu cu privire la lucruri pe care El le știe deja, ci ea este pentru ca noi să ne recunoaștem propriile eșecuri. Iar atunci când ne mărturisim greșelile, iertarea Lui este fără plată și deplină. La fel se întâmplă și în biserici – comunitățile sunt mult mai deschise spre iertarea greșelilor pe care cineva le recunoaște și le mărturisește. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să fie expusă public fiecare greșeală personală pe care o face un prezbiter, ci doar că acele chestiuni care sunt relevante și publice în viața bisericii ar trebui să fie abordate într-o manieră deschisă și cinstită.

Lider al membrilor. Darul conducerii este capacitatea de a-i oferi poporului lui Dumnezeu direcție și călăuzire cu scopul ca, lucrând împreună, să se împlinească voia lui Dumnezeu față de toți. Acesta este un dar de care au nevoie în special prezbiterii.

Dragoste pentru membri. Atunci când membrii nu au încredere în liderii lor, este aproape imposibil să fie conduși să Îl iubească pe Hristos. Este ușor de înțeles conceptul că este important să îi iubești pe toți oamenii. Cu toate acestea, anumite persoane nu sunt chiar ușor de iubit. Chiar dacă trebuie să aibă capacitatea de a-i vedea pe oameni așa cum sunt ei în realitate, prezbiterii nu ar trebui să piardă din vedere și perspectiva – ei ar trebui să vadă ce pot deveni acești oameni prin harul lui Dumnezeu.

Atunci când a văzut gloatele, lui Isus, „I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36). A avea compasiunea lui Isus înseamnă a merge mai departe decât să-i compătimești pe frați pentru starea lor și să cauți să le ușurezi suferința. Astfel, prezbiterilor li se cere să accepte nedesăvârșirile oamenilor și să-i ajute să crească spiritual. Uneori, este posibil ca în comunitate să fie oameni greu de iubit, respingători. Însă, așa cum cei bolnavi nu sunt respinși la poarta spitalului la care au venit să caute vindecare, nici oamenii ne iubitori și greu de iubit nu sunt nelalocul lor în biserică. Aici este locul unde să învețe ce înseamnă iubirea.

Uneori liderii bisericii sunt loviți, criticați, neînțeleși sau acuzați pe nedrept. Dragostea creștină înseamnă să fii capabil să ierți cu adevărat pe cei care s-au comportat față de tine la limita abuzului. Prezbiterii care arată ospitalitate nu doar față de membrii bisericii, ci și față de nemembri și vizitatori, detensionează multe relații cu potențial exploziv.

Lucrarea în unitate. Deși individualitatea noastră ne face să fim înclinați să preferăm să facem lucrurile așa cum credem noi că este mai bine, e important să ne reamintim că și alții pot avea soluții la fel de bune, sau chiar mai bune, pentru a face un anume lucru. Mai important decât a urmări ca lucrarea să fie făcută este ca eforturile și resursele să nu se risipească. A-i ajuta pe membri să lucreze împreună, în unire, este una dintre cele mai importante calități de conducere ale unui prezbiter.

Consultarea membrilor. Un stil de conducere dominant va întâlni mai degrabă rezistență decât cooperare. Țintele și obiectivele bisericii sunt mai ușor de atins atunci când sunt împărtășite și însușite de către membri.

Pe urmele conducătorului tău. Prezbiterii care nu sunt dispuși să meargă pe urmele liderului lor vor avea, la rândul lor, probleme în conducerea celor care ar trebui să-i urmeze. „Oamenii care acționează potrivit propriilor trăsături puternice de caracter, refuzând să tragă la jug alături de alții care au o mai îndelungată experiență în lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge să fie orbiți de încrederea în ei înșiși, incapabili să facă deosebire între rătăcire și adevăr. Nu este bine ca asemenea oameni să fie aleși conducători în biserică, deoarece ei vor urma propria judecată și planurile lor, indiferent de părerea fraților lor.” (*Faptele apostolilor*, pag. 279)

Capacitarea membrilor. Cea mai importantă lucrare din lume pentru un om este aceea de a face lucrarea pe care Dumnezeu îi cere să o facă pentru El. Dumnezeu îi cheamă pe toți – pe fiecare membru din comunitate – la un serviciu de slujire. Prezbiterii trebuie să

fie cei care coordonează, care facilitează, care îi ajută pe membrii bisericii să-și dezvolte pe deplin darurile spirituale.

Dincolo de a-i ajuta pe membri să-și descopere și să-și dezvolte darurile spirituale, prezbiterii ar trebui să îi învețe cum să le folosească. Prezbitarii care au darul învățării vor excela în misiunea aceasta. Iar dacă nu vor simți chemarea aceasta, atunci îi pot invita pe alții, care au darul organizării, să îndeplinească sarcina amintită. Prin această metodă de conducere, biserica este organizată pentru a oferi sprijin acelor lucrări de slujire care folosesc darurile tuturor membrilor ei.

Întărirea prin binecuvântare

Scopul întăririi prin binecuvântare. Temeiul biblic al întăririi prin binecuvântare indică faptul că ea „a fost o formă recunoscută de rânduire într-o slujbă desemnată și o recunoaștere a autorității cuiva în acea slujbă” (*Faptele apostolilor*, pag. 162).

Pe măsură ce biserica Noului Testament s-a dezvoltat, au fost aleși oameni din biserică pentru diferitele tipuri de roluri în conducerea ei. Dincolo de rânduirea și hirotonirea celor doisprezece apostoli pentru rolul lor unic și irepetabil (Marcu 3:13,14; *Viața lui Iisus*, pag. 296), Scriptura distinge trei categorii de slujbași întăriți prin binecuvântare.

1. **Pastorii** – care sunt chemați să predice, să învețe, să instruiască, să echipeze, să officieze serviciile speciale (ex.: Sfânta Cină, botez) și să ofere îngrijire pastorală membrilor bisericii (2 Timotei 4:1-5).
2. **Prezbiterii** – care sunt chemați să conducă și să păstorească bisericile locale ca supraveghetori ai tuturor lucrurilor din biserica lor (*Faptele apostolilor* 20:17-18).
3. **Diaconii** – care sunt chemați să se îngrijească de nevoile fizice ale bisericii și ale membrilor ei, asigurând o conducere specială în lucrarea umanitară din cadrul ei (*Faptele apostolilor* 6:1-6).

Prin acțiunea de întărire prin binecuvântare, persoanele din cele trei categorii amintite mai sus au fost puse deoparte pentru o lucrare specială. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea urmează și astăzi această practică.

Întărirea prin binecuvântare a unui prezbiter este o recunoaștere publică a faptului că:

1. Dumnezeu a chemat persoana respectivă la o slujire aparte.
2. Dumnezeu i-a dat capacitatea de a sluji, oferindu-i darurile spirituale de care avea nevoie.
3. Comunitatea a recunoscut chemarea lui Dumnezeu și și-a exprimat dispoziția de a se lăsa condusă de persoana respectivă.

Chiar dacă nu transmite anumite puteri speciale asupra celui ce primește binecuvântarea, serviciul divin de întărire prin binecuvântare impune o serie de responsabilități solemne și constituie o oportunitate pentru comunitate să se unească în rugăciune și să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea prezbiterului. A accepta întărirea prin binecuvântare înseamnă, într-un sens foarte special, că acești oameni sunt slujitori ai lui Dumnezeu, puși deoparte, prin care El va căuta să-și călăuzească poporul. Astfel, întărirea prin binecuvântare nu ar trebui să fie acceptată sau acordată cu ușurătate, iar biserica ar trebui să recunoască conducerea și autoritatea cu care Dumnezeu i-a investit pe conducătorii ei.

Din partea prezbiterilor, se așteaptă un comportament exemplar. Însă nu uitați că Dumnezeu nu cere din partea noastră niciun lucru pentru care El să nu ne dea și puterea de a-l împlini. Faptul că există niște standarde înalte este totuși un motiv semnificativ ca alegerea unui prezbiter să nu aibă loc prematur. Întărirea prin binecuvântare a prezbiterilor trebuie să fie făcută cu atenție, cu rugăciune, nu în fugă. „În unele dintre bisericile noastre, lucrarea de organizare și de întărire prin binecuvântare a prezbiterilor a fost făcută prematur; regula Bibliei a fost dată la o parte și, în consecință, necazuri dureroase au venit asupra bisericii. Nu ar trebui să fie

atât de mare grabă în alegerea conducătorilor și să fie întăriți prin binecuvântare oameni care nu sunt în niciun caz potriviți pentru o lucrare de răspundere.” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 617)

Cerințe pentru întărirea prin binecuvântare. Cerințele pentru întărirea prin binecuvântare a unui prezbiter includ chemarea din partea lui Dumnezeu și alegerea din partea unei comunități locale. Nu se cere aprobarea din partea Conferinței/Misiunii. Cei care acceptă chemarea lui Dumnezeu și a bisericii pentru a sluji ar trebui să-și examineze cu atenție și cu rugăciune viața și relațiile cu alții și cu Domnul. Diferendele cu alții ar trebui rezolvate, iar angajamentul față de Hristos și biserica Sa ar trebui să fie înnoit. Prezbitarii trebuie să fie persoane cu experiență și să fie aleși cu înțelepciune. În același timp, dacă alegerea a fost făcută, întărirea prin binecuvântare nu ar trebui să fie amânată nejustificat.

„Alegerea în slujba de prezbiter nu este, în sine, o calificare a cuiva ca prezbiter. Se cere întărirea prin binecuvântare înainte ca un prezbiter să aibă autoritatea de a funcționa.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, capitolul 8). Întărirea prin binecuvântare le oferă noilor prezbiteri deplinul sprijin al bisericii, cerând în mod public să primească binecuvântarea din partea Duhului Sfânt asupra conducerii lor. Este bine ca noii prezbiteri să primească o instruire specială pentru lucrarea lor, însă întărirea prin binecuvântare nu ar trebui să depindă de instruire.

Serviciul divin de întărire prin binecuvântare. Serviciul divin de întărire prin binecuvântare a unui prezbiter este unul sacru și special. Ar trebui să fie păstrat ca un program simplu. El trebuie să fie realizat de un pastor hirotonit (întărit prin binecuvântare), în general, unul care să aibă acreditarea din partea Conferinței și, de preferat, să fie pastorul comunității respective. Pot fi invitați să asiste și să ia parte la serviciul acesta și ceilalți pastori sau prezbiteri întăriți prin binecuvântare. Serviciul de întărire prin binecuvântare trebuie să se desfășoare în cadrul comunității unde va sluji prezbiterul.

La momentul potrivit, în general în timpul serviciului divin din Sabat dimineața, candidatul este invitat să vină înaintea adunării. Pastorul va vorbi pe scurt despre calificările și lucrarea unui prezbiter. Apoi, pastorul și prezbiterul care urmează să primească binecuvântare îngenunchează împreună cu ceilalți care participă. Pastorul se roagă ca să ceară aprobarea lui Dumnezeu pentru alegerea pe care ei au făcut-o, recunoscând că Duhul Sfânt este acela care-l împuternicește pe candidat pentru această slujbă. În timpul rugăciunii, mâna pastorului ofician este așezată pe capul candidatului. Pastorii sau prezbiterii care participă pot face același lucru.

După rugăciune, participanții îi adresează candidatului cuvinte de binecuvântare și de încurajare. Noul prezbiter întărit prin binecuvântare este adesea invitat să rămână pe platformă pentru restul serviciului divin, acest lucru semnificând noua sa poziție de conducător în comunitate.

Autoritatea atribuită. Prezbiterii sunt autorizați de biserica lor să activeze ca supraveghetori. Conferința/Misiunea îi recunoaște și ca lideri principali ai bisericii locale. Întărirea prin binecuvântare este o recunoaștere publică a faptului că Dumnezeu i-a rânduit să ducă vestea cea bună a Evangheliei. Ca și Pavel sau Barnaba, prezbiterii „deja au primit însărcinarea lor de la Dumnezeu Însuși, iar ceremonia punerii mâinilor nu a însemnat adăugarea unui nou har sau a unei calificări suplimentare, ci a fost o formă de recunoaștere a desemnării lor pentru o slujbă anume și o recunoaștere a autorității cuiva în slujba respectivă. Prin intermediul ei, pecetea bisericii a fost pusă asupra lucrării lui Dumnezeu.” (*Faptele apostolilor*, pag. 161, 162)

Prezbiterii sunt autorizați să officieze toate serviciile bisericii – Sfânta Cină, binecuvântarea copiilor, înmormântări – cu excepția celor care cer o hirotonire pastorală, cum ar fi căsătoria și botezul. Ei pot cere Conferinței/Misiunii să facă aranjamentele pentru botezuri atunci când pastorul nu este disponibil pentru a oficia serviciul respectiv. În general, se trimite un pastor care să officieze

serviciul, deși uneori președintele Conferinței/Misiunii îi poate autoriza pe prezbiteri să administreze acest ritual. Prezbitarii nu sunt autorizați să officieze serviciul divin de căsătorie, însă pot asista în anumite părți ale acestuia.

Toate serviciile bisericii trebuie să fie realizate în cooperare cu pastorul bisericii care, în mod normal, ar trebui să le officieze dacă este disponibil. *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* desemnează procedurile pentru desfășurarea acestor servicii, iar *Manualul Pastorului* oferă detalii adiționale.

Întărirea prin binecuvântare se dorește a fi permanentă. Este recunoscută pentru tot restul vieții prezbitelui, în afara cazului în care este descalificat de apostazie sau de un comportament nepotrivit. Prezbitarii nu au nevoie să fie reîntăriți prin binecuvântare atunci când, ulterior, acceptă aceeași poziție în aceeași biserică sau în alta. Dacă ulterior sunt aleși în slujba de diaconi, ei pot activa în acea slujbă fără să fie nevoie de o reîntărire prin binecuvântare.

„Sunt unele situații... în care Conferința vede necesar să numească un pastor-asistent pentru a purta responsabilitățile ca pastor sau ca pastor-asistent pentru o biserică sau un grup de biserici. Pentru a se pregăti calea ca pastorul-asistent să desfășoare anumite funcții pastorale, biserica sau grupul de biserici slujite trebuie să-l aleagă pe pastor ca prezbiter local.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 34)

Autoritate limitată. Autoritatea prezbitelilor este limitată la procesul de alegeri din cadrul bisericii locale. Ei activează ca prezbiteri numai pentru perioada în care biserica îi alege pentru slujba aceasta. Slujba prezbitelui are aplicabilitate numai în cadrul bisericii locale:

- Numai biserica locală poate alege prezbiteri.
- În mod normal, pastorul local le dă întărirea prin binecuvântare.
- Ei trebuie să fie întăriți prin binecuvântare în prezența comunității pe care o vor sluji.

- Întărirea prin binecuvântare pe care o au îi autorizează să slujească numai în comunitatea care îi alege, deși în anumite circumstanțe ei pot sluji în mai mult de o singură biserică locală, dacă alte biserici îi aleg ulterior ca prezbiteri ai lor.

Autoritatea prezbitेरilor este limitată prin relația cu pastorul lor, cu comitetul bisericii și cu adunările administrative ale bisericii. Ei ar trebui să se vadă ca asistenți ai pastorului și întotdeauna să lucreze sub călăuzirea pastorului. Problemele majore ar trebui discutate cu pastorul și, dacă este nevoie, să fie aduse înaintea comitetului, și nu să fie rezolvate arbitrar de către prezbiter. Deciziile importante, cum ar fi primirea sau excluderea membrilor, nu pot fi luate decât de comunitate, ca întreg. Pastorii-asistenți numiți de Conferință să asigure anumite însărcinări pastorale au autorizarea deplină de a funcționa în rolul de conducător ca pastor în biserica respectivă.

Serviciul de închinare

În absența pastorului, prezbiterul este responsabil de conducerea serviciului de închinare în Sabat. Aceasta înseamnă că este nevoie de o înțelegere a ceea ce înseamnă închinarea împreună. Se întâmplă adesea ca bisericile să păstreze aceeași ordine a serviciilor divine de la un an la altul, folosind aceleași cântări și același format. Cei care conduc serviciile de închinare trebuie să recunoască și să respecte diferențele în stilul de închinare care sunt generate de deosebiri dintre culturi și zone geografice. În același timp, ei pot manifesta o temere în ceea ce privește adaptarea stilului de închinare după schimbările din societate. Ca urmare, biserica își poate pierde influența din cauza faptului că nu reușește să țină pasul cu schimbările; însă, în alte situații, poate cunoaște o pierdere a numărului de membri atunci când adoptă schimbări fără să înțeleagă și să păstreze scopurile definitorii ale închinării.

Închinarea împreună – la care participăm cu toții, ca trup al lui Hristos – poate fi exprimată într-o varietate de forme și nu este limitată la o singură formă, cultură sau la un singur stil de exprimare. Totuși nu este înțelept să forțezi o comunitate să accepte niște schimbări pe care nu le apreciază sau cu care membrii nu se simt confortabil. În același timp, trebuie recunoscut și faptul că refuzul de a adopta o schimbare poate avea un efect similar asupra celor care caută noi opțiuni în închinare, cum ar fi o altfel de muzică, folosirea altor traduceri ale Bibliei, o anumită recuzită și decor. Pentru astfel de motive și pentru altele, este posibil ca, în alte biserici ală-

turate, să fie disponibile noi opțiuni în ce privește stilul de închinare sau formatul. Dar, când avem de-a face cu o singură biserică ce slujește unei regiuni anume, atunci ar trebui luate în calcul flexibilitatea și ideea de a sluji, pe cât posibil, cât mai multor nevoi și gusturi.

Ce este închinarea?

Închinarea este mai mult decât o activitate. Înainte de a se desfășura la nivelul comunității, închinarea trebuie să fie o realitate la nivel personal. Pavel, scriindu-le romanilor, le-a spus: „Să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: *aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească*” (Romani 12:1). Acest act spiritual de închinare dovedește că închinarea nu ar trebui să fie legată exclusiv de activitatea în grup. Închinarea trebuie să se vadă în viața de zi cu zi a credinciosului. Imediat ce soarele apune la încheierea Sabatului, credinciosul începe anticiparea următoarei zile de Sabat, concentrându-se în cele șase zile pe pregătirea unei alte ocazii de închinare în Sabat.

Închinarea este, mai întâi și în principal, un stil de viață. Liderii bisericii ar trebui să promoveze închinarea, în primul rând, ca pe un stil de viață și, în al doilea rând, ca pe o activitate. Atunci când pastorii, prezbiterii și alți lideri ai bisericii practică închinarea și membrii bisericii fac la fel, urmarea se va vedea în Sabat dimineața, în întâlnirile de peste săptămână sau în oricare altă ocazie în care comunitatea este adunată – Dumnezeu va primi o laudă deplină, izvorâtă din adâncul inimii unor oameni care Îl iubesc și Îl onorează în mod sincer.

Întrucât închinarea este o întâlnire cu Dumnezeu, credinciosul se apropie de acest moment cu mintea și cu sufletul, într-o atitudine de rugăciune. Dumnezeu este Cel care primește închinarea, El este „publicul” actului de închinare, nu comunitatea. Formele și funcțiile serviciului sunt date pentru a stimula această întâlnire a închinătorului cu Dumnezeu.

„Privind la sfințenia care era asociată sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum să se raporteze la locul în care Domnul Se întâlnește cu poporul Lui. (...) Casa este sanctuarul pentru familie, iar cămăruța sau crângul, locul mai ferit pentru închinarea individuală, dar biserica este sanctuarul pentru întreaga adunare. Ar trebui să existe reguli cu privire la timpul, locul și maniera de închinare. Nimic din ceea ce este sfânt, nimic din ceea ce aparține închinării înaintea lui Dumnezeu nu ar trebui să fie tratat cu neatenție și indiferență. (...) Dacă, atunci când vin în casa de închinare, oamenii au o reverență autentică față de Domnul și au în minte faptul că sunt în prezența Lui, atunci, prin liniște, se va descoperi o plăcută elocvență.” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 491, 492)

Închinarea înseamnă adorare. „Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Închinarea, așadar, are mai mult de a face cu atitudinea cu care ne apropiem de Dumnezeu decât cu forma sau cu ordinea în care se desfășoară serviciul divin de închinare. Anumite segmente din procesul și din timpul închinării ar trebui dedicate exprimării acestei adorații, conștientizării cu temere a măreției și a puterii Sale (Psalmii 95:3-5). Astfel de adorare poate fi exprimată prin cântare, rugăciune și laudă (Psalmii 95:1,2; 96:1-6). Astfel, se recunosc bunătatea lui Dumnezeu și faptul că este vrednic de laudă, se caută harul Său și se recunoaște prezența Sa (Apocalipsa 4:11). Atunci când Hristos este în centrul închinării, lauda și mulțumirea sunt expresia naturală a trăirii închinătorului (Psalmii 33:1-3; Apocalipsa 15:2-4).

Emoțiile necontrolate nu exprimă o adevărată închinare, iar un serviciu divin în care ritualul și ceremonia sunt lipsite de orice vitalitate vor sufoca exprimarea bucuriei și a iubirii pe care fiecare închinător și adunarea întreagă ar trebui să simtă libertatea de a le trăi. Este potrivit să evităm emoțiile extreme. Pe de altă parte, nu ar trebui să ne fie așa teamă să dăm glas laudei și mulțumirii, încât închinarea noastră să fie secătuită de orice sentiment. Închinarea implică un echilibru sfânt între laudă, spiritualitate,

adevăr și rațiune, „fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (Ioan 4:24).

Închinarea înseamnă proclamare. Închinarea împreună oferă o ocazie pentru proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul Isus avea obiceiul ca, în ziua de Sabat să intre în sinagogă, să citească din Scriptură și să o explice (Luca 4:16-21). Tot la fel a procedat și Pavel în Tesalonic, unde „a vorbit cu ei din Scripturi” (Faptele apostolilor 17:2,3).

Proclamarea include studierea Cuvântului lui Dumnezeu, act care duce la dragoste față de El și la bucuria de a-L cunoaște mai bine. Este un timp în care să ne amintim cum ne-a condus Dumnezeu în trecut (1 Corinteni 10:11), să înălțăm crucea lui Hristos (Ioan 13:32), să trăim simțământul că avem un destin aparte, știind că, prin prezența Duhului Sfânt și prin intermediul darurilor Sale, noi putem să-I aducem slavă lui Dumnezeu prin viața și prin slujirea noastră (Romani 12:1).

Închinarea înseamnă înnoire. Închinarea ar trebui să aibă ca urmare înnoirea. Ea implică reflecție, rugăciune și meditație (Matei 6:7-13). Este un timp în care se poate face mijlocire pentru toți sfinții (Efeseni 6:18). Este un timp în care omul să se pocăiască și să caute iertarea lui Hristos (Isaia 57:15; Faptele apostolilor 2:38). Este un timp în care să se experimenteze plenitudinea și pacea venită de la Isus (Matei 11:28-30). O închinare eficientă este demonstrată cel mai bine prin dedicarea închinătorului în slujirea semenilor săi.

Închinarea împreună, în adunare

Închinarea înseamnă părtășie. Deși fiecare I se închină lui Dumnezeu în mod individual, la adunare venim pentru o închinare împreună, care este vitală pentru a menține tăria trupului lui Hristos. Același Dumnezeu care ne primește pe fiecare, individual, ca pe un copil al Său, ne încurajează să ne unim cu alți credincioși

în comunitatea închinătorilor căreia El îi spune *mireasa lui Hristos*. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Coloseni 3:16).

Faptul de a împărtăși cu ceilalți timpul și spațiul închinării în-tărește dezvoltarea fiecărui creștin. Închinătorii au nevoie de asigurarea că Dumnezeu îi primește și îi iubește. Lucrul acesta poate fi transmis prin atitudinea celor care conduc serviciul închinării. Oamenii au nevoie și de părtășia celorlalți închinători, și de un simțământ al apartenenței la familia bisericii.

O atmosferă rece și formală în biserică poate ucide influența închinării și îi izgonește pe oameni din adunare. Așadar, alegeți ca diaconi de serviciu oameni care au darul ospitalității – ei să fie implicați în slujba de a-i întâmpina și a le spune bun venit celor ce vin la închinare. Prezbiterii și ceilalți lideri ai bisericii ar trebui să îi remarce pe cei care par retrași, detașați de ceilalți închinători și să îi încurajeze pe membri să fie proactivi, deschiși în a-i accepta pe toți aceia care se închină alături de ei.

Închinarea înseamnă participare. Simțământul apartenenței la comunitate, care există în biserică voastră, poate fi consolidat prin încurajarea membrilor de a participa la serviciile divine de închinare. Sunt multe oportunități prin care membrii adunării – bărbați, femei, tineri sau copii – pot participa la închinare: cântare, rugăciune, dăruire, citire cu voce tare a Scripturii sau povestirea unei experiențe personale avute în misiune. Copiii pot fi invitați să vină în față pentru povestea copiilor. Frații și surorile cu talente muzicale și dorință de laudă prin cântare pot fi încurajați să formeze sau să se alăture unor coruri sau altor formații muzicale.

Cu ocazia botezului, noilor membri ar trebui să li se facă o primire specială în biserică. Membrii nou-transferați ar trebui, de asemenea, să aibă parte de o primire specială. Alte moduri prin care li se poate arăta membrilor că sunt o parte valoroasă a familiei bisericii

sunt amintirea zilelor de naștere și a aniversărilor anumitor evenimente din viața lor.

Închinarea cere planificare. O închinare adevărată nu apare la întâmplare. Serviciul de închinare cere coordonarea activităților și a talentelor multor oameni. Serviciile divine în care programul se desfășoară după un plan bine stabilit vor da participanților și adunării un simțământ de cadru prietenos. Pauzele ciudate sau programele fracturate dau naștere la tensiune, iar aceasta, la rândul ei, inhibă bucuria închinării. Întrucât cei mai mulți oameni sunt obișnuiți cu programe media, a căror pregătire este precisă, iar organizarea este meticuloasă, a veni la o biserică unde serviciul divin este dezorganizat creează un simțământ de disconfort și jenă.

Multe biserici au un subcomitet care se ocupă cu închinarea și care lucrează în colaborare cu pastorul pentru a planifica și pregăti serviciile de închinare. Comitetul se asigură că toți participanții sunt la curent cu sarcinile pe care le au de îndeplinit și că au suficient timp de pregătire. Pastorul bisericii sau prezbiterii ar trebui să afișeze o listă cu vorbitorii și cu toți ceilalți oameni implicați în serviciul de închinare. De asemenea, fiecărui membru prezent la biserică ar trebui să i se dea un desfășurător al programului. Acesta poate avea forma unui buletin, înmănat la intrare, material care să conțină ordinea părților din program, precum și alte informații care sunt de interes pentru comunitate.

Planificarea include selectarea celor mai potriviți predicatori sau conducători ai serviciului divin. Persoanele care au fost excluse din biserică sau pastorii care au fost excluși din pastorație nu ar trebui să conducă serviciul de închinare. În absența pastorului, este responsabilitatea prezbiterului să se asigure că lucrurile se desfășoară așa cum trebuie.

Serviciul divin

„Dumnezeul nostru este un Părinte plin de bunătate și milos. Slujirea Lui nu ar trebui să fie văzută ca un exercițiu care aduce durere

în suflet și tulburare. Ar trebui să fie o plăcere să te închini Domnului și să iei parte în lucrarea Lui.” (*Calea către Hristos*, pag. 103)

Atât închinarea, cât și conducerea închinării ar trebui să fie niște experiențe plăcute. Nu există o ordine standard, o formă anume pentru serviciile divine de închinare ce au loc în dimineața zilei de Sabat. Totuși, în afară de predică, există o serie de elemente care pot contribui la realizarea unei închinări eficiente, iar acestea merită să fie luate în calcul atunci când se planifică un serviciu divin. În cele ce urmează, se explică aceste elemente de închinare care se adaugă prezentării Cuvântului. Pot fi abordate în orice ordine se consideră că este mai potrivit.

Muzica. Muzica are o puternică influență în înălțarea inimii către Dumnezeu; „noi ar trebui să căutăm ca, în cântările noastre de laudă, să ne apropiem cât mai mult posibil de armonia corurilor cerești. Exercițiile de cultivare a vocii constituie un aspect important al educației și nu ar trebui să fie neglijate. Cântatul, ca parte a serviciului religios, este tot atât de mult un act de închinare ca și rugăciunea” (*Christian Education*, pag. 62, 63). Experiențele spirituale ale autorilor de imnuri creștine devin rugăciunile închinătorilor, înălțate prin cântare.

Ori de câte ori este posibil, tema muzicii ar trebui să fie complementară predicii în cadrul unei experiențe de închinare coordonate. Dacă este posibil, e bine să fie incluse atât muzica vocală, cât și cea instrumentală. Din cultura împărtășită de mai mulți închinători, instrumentele muzicale și vocile oamenilor își vor aduce contribuția în atragerea participanților la închinare. Deși, uneori, mai degrabă muzica instrumentală invită la rugăciune, și cea care are un mesaj spiritual în versuri are o semnificație particulară în cadrul experienței de închinare. Corurile sunt o binecuvântare extraordinară în închinare, însă corul nu ar trebui să înlocuiască imnurile cântate cu întreaga adunare. „Capacitatea de a cânta este un talant al influenței, pe care Dumnezeu îl vrea cultivat de toți și folosit spre slava Numelui Său.” (*Evanghelizare*, pag. 504)

Viața de comunitate. Cu toate că, în sine, momentul de anunțuri nu este un act de închinare, dacă este folosit așa cum trebuie, el poate constitui o binecuvântare. Riscul este să fie întrecute limitele, atât în lungime, cât și în conținutul efectiv. Scopul anunțurilor este acela de a crea un sentiment al vieții de comunitate și a pregăti adunarea pentru experiența închinării. Aici se aduc rapoarte despre evenimente din săptămâna trecută, dar și informații cu privire la evenimentele și programele viitoare ale bisericii. Nu este un moment în care să se vândă produse sau să se anunțe colectare de fonduri pentru proiecte. Însă poate fi folosit pentru a menționa un raport cu privire la sumele de zecimi și daruri din bugetul bisericii.

În bisericile în care se folosește un buletin tipărit, anunțurile pot fi trecute acolo și, în felul acesta, se evită prelungirea momentului de anunțuri. Dacă nu există un buletin sau vreun alt material tipărit, anunțurile trebuie să fie scrise mai dinainte pe o foaie pentru ca prezentarea lor să fie compactă. Acolo unde este disponibilă proiecția pe ecran, anunțurile pot fi proiectate la începutul serviciului divin, pe măsură ce membrii revin în sală din pauză. Aceeași prezentare poate fi pusă și pe site-ul de internet al bisericii. Anunțurile pot da naștere celui simțământ de căldură și de apartenență atunci când sunt văzute ca un moment în care sunt împărtășite viața de comunitate, bucuriile și îngrijorările, când frații urmează apoi să se închine împreună.

Invitația la închinare. Scopul invitației la închinare este acela de a aduna întreaga comunitate și de a o face să se concentreze într-o atitudine de închinare. Se pot folosi scurte pasaje din Scriptură, câteva cuvinte de apel sau o invocare. Dacă există un cor, acesta poate intona o cântare scurtă sau un fragment care să se constituie într-un apel-invitație la închinare. Biserica în ansamblu poate cânta împreună cu corul sau poate răspunde la refren. Adesea, formația de la amvon îngenunchează pe platformă, în fața adunării, pe un fond muzical ce invită la închinare. Adunarea este invitată să se ridice în timpul acestui apel la închinare și, astfel, închinătorul este conștient de faptul că a început serviciul divin.

Rugăciunea. În general, postura de preferat pentru rugăciune este „în genunchi”. Totuși atitudinea inimii și a minții este mult mai importantă decât poziția corpului. Postura în rugăciune are doar o valoare simbolică. Rugăciunile publice ar trebui să fie pregătite cu atenție, în avans, pentru ca astfel să fie amintite lauda, îngrijorările și nevoile închinătorilor din adunare. În rugăciunea publică sunt câteva elemente care trebuie să fie planificate. Totuși nu toate rugăciunile vor fi constituite din aceleași elemente. Ordinea lor este semnificativă, bazându-ne pe ideea că, mai întâi, ne arătăm reverența față de Dumnezeu, căutăm harul Său, Îi mulțumim pentru grija Sa iubitoare și pentru ceea ce ne-a dat până atunci, iar apoi dăm glas nevoilor și dorințelor pentru care Îi cerem din nou ajutorul.

Când vorbim despre o rugăciune planificată, ne gândim la următoarele elemente:

- *Adresarea către Dumnezeu.* Numele Lui este sfânt și ar trebui să fie rostit și invocat cu respect și adorare.
- *Laudă.* Mulțumire adresată lui Dumnezeu pentru ceea ce este și pentru ceea ce a făcut pentru poporul Său.
- *Pocăință.* Cererea de iertare pentru păcatele săvârșite și pentru faptul că nu am ajuns la starea în care să-I slujim pe deplin.
- *Consacrare.* Cererea de mai multă putere pentru a-I sluji pe deplin în viitor, predând întreaga comunitate, atât ca indivizi, cât și ca biserică, în slujba Lui.
- *Mijlocire generală.* Mijlocirea pentru lucrarea lui Dumnezeu, pentru liderii bisericii de la orice nivel, iar apoi pentru comunitate, urmărind toate nevoile, mai ales pe cele nerostite, cum ar fi probleme financiare, descurajări sau boală.
- *Mijlocire specifică.* Înălțarea unor rugăciuni pe probleme concrete, apoi cuvinte care să vizeze ora de închinare ce urmează și pe vorbitorul care va împărtăși mesajul zilei.
- *Încheierea.* Se face în numele lui Isus, prin care avem dreptul de a veni înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Se întâmplă adesea ca rugăciunile să se lungească, în special acelea care nu sunt pregătite în prealabil. Atunci când rugătorul are în minte o schiță sau și-a notat pe o foaie punctele care trebuie menționate, se va vedea că reușește să evite repetarea neneesară a cuvintelor. „Unul sau două minute sunt de ajuns pentru orice rugăciune obișnuită.” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 581)

Colecta (Darurile). Dăruirea este o parte de bază a actului de închinare. Nu trebuie să fie văzută ca o colectare de fonduri, ci mai degrabă ca o ocazie pentru credincios de a face un gest de dăruire personală în urma unui apel. Acele apeluri scurte și inspirate pentru a dăruii îi vor face pe închinători să ia și ei parte în lucrare, dăruind lui Dumnezeu. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»” (2 Corinteni 9:7). Chiar dacă mulți membri din comunitate dăruiesc pentru proiecte și nevoi și în afara orei de închinare, concentrarea și accentul pe angajamentul personal la acest moment vine ca o încurajare pentru membri să-și arate credincioșia față de Dumnezeu în chestiuni financiare.

Chiar dacă în apelul pentru daruri sunt specificate nevoi concrete și diverse ale bisericii, accentul ar trebui să cadă pe slujirea lui Dumnezeu. În actul sfânt al dăruirii personale nu ar trebui să se inducă sentimentul de vinovăție sau să se creeze o stare jenantă. Acum este o ocazie ideală de a-i învăța pe credincioși elementele de bază ale dăruirii creștine.

Slujirea copiilor. Închinarea ar trebui să îi vizeze pe copii la fel de mult cât îi vizează pe adulți. În multe biserici, programul include și povestea pentru copii, moment desfășurat, în general, în fața comunității, acolo unde povestitorul îi adună pe toți copiii și îi invită să ia un loc și să asculte. Povestea se adresează de obicei unui segment de vârstă, copii de la doi ani la opt ani. Unii copii mai mari deja nu se mai simt confortabil să vină în fața bisericii pentru o poveste. Timpul alocat acestui moment ar trebui să fie respectat. Probabil că cinci minute sunt suficiente.

Copiii mai mari sunt adesea trecuți cu vederea atunci când accentul se pune pe chestiuni care îi interesează pe copiii mici. Sunt însă și alte moduri în care copiii mai mari pot fi incluși în serviciul divin de închinare.

- În cadrul predicii, pot fi incluse anumite ilustrații care să le capteze atenția, avându-i ca țintă directă.
- Cu anumite ocazii, cum ar fi Ziua Exploratorului sau Ziua Educației Creștine, le poate fi dedicat un program întreg.
- Programul poate include un cor de copii mai mari sau grupuri muzicale formate din copii.
- Copiii mai mari pot fi invitați să citească pasaje din Scriptură sau să se roage.

Astfel de implicări îi vor înzestra cu o experiență pentru mai târziu, când vor avea un rol în conducerea comunității lor.

Lectura Scripturii. Pasajele din Scriptură selectate pentru a fi citite în fața adunării ar trebui să fie relevante pentru accentul sau specificul zilei. Uneori, e posibil ca întreaga adunare să fie invitată să recite împreună, cu voce tare, un pasaj. În bisericile care pun la dispoziția membrilor Bibliei pentru uz în cadrul închinării, momentul acesta poate fi unul deosebit, atunci când toți recită textul din aceeași versiune. Acolo unde este posibilă proiecția video, pasajul ales poate fi citit de pe ecran. Pasajele pot fi puse la dispoziție și în buletinele sau în foile distribuite membrilor.

Participarea celor prezenți poate fi încurajată prin folosirea dialogului în cadrul lecturii. Cartea de imnuri conține mai multe imnuri care pot fi citite ca atare, în timp ce alte texte biblice pot fi selectate cu orientare specifică la tema zilei. Implicarea familială poate fi încurajată în această activitate prin invitarea unei familii care să citească sau să prezinte dinamic textul din Scriptură pentru ziua aceea. O planificare în avans va asigura un timp de pregătire, ceea ce este vital pentru o prezentare bună a Scripturii.

Mărturia publică. Încurajați-i pe membrii bisericii să împărtășească evenimente din viața lor în care au simțit cum Dumnezeu

i-a condus într-un mod special. Deosebit de folositoare sunt mărturiile în care un membru al bisericii spune cum a fost ajutat de un alt membru. Astfel de mărturii sunt o demonstrație publică a puterii lui Dumnezeu de a lucra în cadrul familiei bisericii. Uneori, poate fi înțelept ca momentul acesta să fie un interviu, pentru a se păstra controlul asupra timpului și a se evita lungirea nejustificată a prezentării, fapt ce duce la pierderea interesului.

Participarea comunității. Închinarea nu este un eveniment la care să participi ca spectator. Imaginea generică a închinării este aceea în care pastorul este actorul, Dumnezeu este prompterul, iar comunitatea e publicul. Însă adevărata închinare constă în a avea comunitatea ca actor, predicatorul ca prompter și pe Dumnezeu ca public. „Mare parte din închinarea publică adusă lui Dumnezeu constă în laudă și rugăciune. Orice urmaș al lui Hristos ar trebui să se implice în acest fel de închinare.” (*Signs of the Times*, 24 iunie 1886)

Închinarea înseamnă participare. Serviciul de închinare se planifică, urmărind ca adunarea să fie implicată concret la anumite intervale. Participarea nu ar trebui să fie condensată într-un singur segment sau porțiune a serviciului, ci ar trebui să fie mai multe intervenții pe parcursul programului. „Ar trebui să fie spartă monotonia obișnuită a serviciilor religioase din bisericile noastre. În membrii noștri ar trebui să fie pus aluatul acțiunii, astfel încât să poată lucra pe noi fronturi, să conceapă noi metode. Puterea Duhului Sfânt va mișca inimile atunci când această monotonie moartă, lipsită de viață, este spartă și mulți vor începe să lucreze cu râvnă, oameni care altfel nu s-ar fi gândit niciodată să fie altceva decât spectatori pasivi.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 204)

Ordinea secvențelor dintr-un serviciu divin

Închinarea împreună nu este o colecție de părți care n-au nicio legătură între ele și care se întâmplă să se desfășoare la un moment dat. Planificarea unui serviciu de închinare implică coordonarea fiecărei părți a întregului, înaintând spre un obiectiv și culminând cu un răspuns concret. Ar trebui să fie planificat în așa fel, încât progresul să ducă spre un nou angajament înaintea lui Dumnezeu. Nu există un format rigid pentru închinare, dar serviciile ar trebui să aibă o structură comună.

Modele de închinare. Mai jos sunt prezentate două mostre de format care mai pot fi adaptate în funcție de nevoile bisericii. Pentru modele adiționale, consultați *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*.

Formatul lung

Preludiu	Muzică instrumentală sau cântare cu adunarea
Bun venit	Viață și interacțiune a comunității, bun venit pentru toți cei prezenți
Muzică	O piesă de cor, la instrument sau cu întreaga adunare
Invitația la închinare	Poate include participarea comunității
Invocare	O scurtă rugăciune, în general făcută în picioare
Lectura Scripturii	Poate include lectură dinamică
Cântare de deschidere	Adunarea intonează un imn
Rugăciune	Comunitatea răspunde (poate fi implicat și corul sau un instrument)
Colectă	Apel și informare cu privire la destinația fondurilor

Doxologie	Comunitatea stă în picioare, se încheie cu o rugăciune de mulțumire
Muzică	O piesă specială sau un imn care să conducă la rugăciune
Predică	Elementul cu cea mai mare concentrare a temei întregului serviciu de închinare
Cântare de închidere	Răspuns prin care se sugerează angajamentul
Binecuvântarea	Scurte cuvinte de speranță, făgăduință și încurajare
Postludiu	O piesă de pian sau orgă pentru despărțire

Formatul scurt

Bun venit	Viață și interacțiune a comunității, bun venit pentru toți cei prezenți
Rugăciune personală	Adunarea stă în picioare într-o rugăciune tainică
Cântare de deschidere	Adunarea rămâne în picioare
Rugăciune	Include invocarea prezenței lui Dumnezeu
Colectă	Apel și informare cu privire la destinația fondurilor
Predică	Elementul cu cea mai mare concentrare a temei întregului serviciu de închinare
Binecuvântarea	O piesă de pian sau orgă pentru despărțire

Predicarea

Predicarea deține un loc central în cadrul închinării în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Biserica aceasta a luat naștere din proclamarea Cuvântului. Deși conținutul predicii nu este singurul

centru al închinării, poziția sa importantă este dată de faptul că se bazează pe Scriptură și menține comunitatea împreună într-o unitate a doctrinei și a scopului urmărit. Nu toți prezbiterii predică în mod regulat și nu toți sunt înzestrați de Duhul Sfânt cu darul predicii. Însă, pentru aceia care slujesc într-o biserică unde predicarea este cerută regulat sau ocazional, următoarele repere pentru predicare pot constitui un ajutor.

Predicați din propria experiență. Fără a avea un angajament personal înaintea lui Dumnezeu și pentru lucrare, predicarea este zadarnică și aduce frustrare. Predicarea autentică se revarsă din experiența personală în studiul Scripturii și din comuniunea cu Dumnezeu. Dacă nu este umplut cu Duhul Sfânt, predicatorul nu va avea nimic de oferit celor care-l ascultă. Uneori, predicarea este împărtășirea experienței personale sub forma unei mărturii.

Predicați din Biblie. „Propovăduiește Cuvântul” (2 Timotei 4:2). Predicarea adventistă Îl are în centru pe Hristos și drept temelie, Scriptura. Povestirile, sociologia sau filosofia pot sluji pentru ilustrarea mesajului, aducând claritate și relevanță. Însă un material lipsit de temelia biblică nu va hrăni sufletul și nu va da naștere unui angajament pentru Hristos și pentru lucrarea Sa. Scriptura oferă o sursă nepuizabilă de material pentru predicare.

Predicarea biblică înseamnă mai mult decât înșiruirea unor texte biblice. În același timp, nu înseamnă căutarea unui text care să pară a susține ceea dorește predicatorul să spună, uneori, textul fiind scos din context în acest scop.

Predicați cu relevanță. Principiile adevărului conținute în Biblie sunt relevante pentru viața cotidiană. Arătați cum vorbește Biblia pentru timpurile de azi și cum se aplică mântuirea la nevoile contemporane. Puneți Cuvântul pe primul loc în predicare. Dacă este posibil, arătați modul în care *Comentariile biblice*, *Comentariile lui Ellen G. White* și ale altor autori creștini aplică pasajul selectat la

situații practice de viață creștină. Folosiți-vă de evenimente actuale, de natură sau de experiențele avute pentru a face ca predica să fie relevantă pentru viața ascultătorilor din adunare.

Predicați pozitiv. Înainte de a căuta mântuirea, oamenii trebuie să își dea seama că sunt păcătoși. Și totuși, primul apel să nu fie acela de înfierare a păcatului, ci de vestire a mântuirii. Predicarea de succes este aceea care are în centrul ei speranța. Cuvântul „Evanghelie” înseamnă „veste bună”. Cine nu predică vești bune nu predică Evanghelia.

Pregătirea predicii. Predicile bune nu iau naștere în urma unor pregătiri făcute în fugă. Rugăciunea, studiul biblic și lectura făcute înainte de predică vor ușura pregătirea prezentării și vor duce la rezultate mai bune. Subiectul ar trebui să se impregneze în mintea prezentatorului, astfel încât el să aibă timp să găsească ilustrațiile și aplicațiile potrivite, care vor completa mesajul. Faceți în așa fel, încât să aveți suficient timp ca materialul să vă stăruie în minte chiar și atunci când sunteți implicați în alte activități. Începeți procesul de pregătire cât mai devreme, pentru a scăpa de presiune și a vă folosi creativitatea.

Organizați materialul în secvențe logice. Un sumar al unei predici organizate logic ar putea arăta astfel:

1. *Introducerea* are ca scop trezirea interesului publicului și introducerea efectivă a temei. Tema reprezintă mesajul central al predicii, ideea cu care oamenii vor pleca acasă.
2. *Conținutul* predicii dezvoltă tema prin desfășurarea logică a principalelor puncte din cadrul prezentării. Fiecare punct în parte ar trebui să aibă o bază biblică și să fie ilustrat cu aplicații, aspecte practice.
3. *Concluzia* însumează tema și ideile, ducând la un nou angajament din partea membrilor ca o predare personală lui Hristos.

Vorbiți clar. În timpul prezentării prediciei, vorbiți clar ca să puteți fi auziți și înțeleși. „Sunt mulți care citesc sau vorbesc atât de încet sau atât de repede, încât nu pot fi bine înțeleși. Unii au o exprimare greoaie și neclară. Alții vorbesc pe un ton înalt, țipător, care zgârie urechea și îi deranjează pe ascultători. (...) Printr-un efort sârguincios, toți pot dobândi deprinderea de a citi inteligibil, de a vorbi cu un ton plin, clar, cu un sunet rotund și într-un mod distinct și impresionant. Dacă facem astfel, noi vom putea mări foarte mult eficiența noastră ca lucrători pentru Hristos.” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 335, 336)

Faceți un plan în avans. Faceți planul pe un an sau măcar pe un trimestru în avans, pentru a vă dezvolta un program de predicare și închinare. Planificarea înseamnă a privi în două direcții. Urmăriți subiectele care au fost acoperite în trecutul apropiat și încercați să vedeți care subiecte au fost neglijate sau pe care s-a bătut prea mult monedă. Apoi, pe baza unui calendar al bisericii și a calendarului general al anului, urmărind nevoile bisericii, selectați și planificați vorbitorii și subiectele.

În general, rătăcirea și erezia nu iau naștere din predicarea minciunii, ci dintr-o prezentare incompletă sau neechilibrată a Evangheliei. Ele apar atunci când se pune prea mult accentul pe un adevăr, în defavoarea altora. O planificare atentă va duce la o predicare echilibrată, care Îl onorează pe Dumnezeu și asigură necesarul pentru nevoile spirituale ale comunității. În absența pastorului, este obligatoriu ca prezbiterul să urmărească cu atenție amvonul pentru ca acesta să nu fie ocupat de vreo persoană neautorizată să vorbească sau de una care urmărește dezbinarea sau rătăcirea comunității. Un program de predicare bine planificat, cu vorbitori cunoscuți și acceptați, va ajuta la evitarea unor astfel de situații neplăcute.

Echipa pastor-prezbiter

Pastorii și prezbiterii sunt parteneri în lucrarea de slujire. Pastorii bisericii sunt conducătorii echipei, oferind ajutorul spiritual și direcția pentru biserica locală, iar prezbiterii sunt asistenții lor în activitatea de conducere. Pastorii sunt numiți de Conferință/Misiunea locală și sunt răspunzători în fața acesteia. Prezbiterii sunt aleși de biserica locală și sunt răspunzători în fața ei. Ambii servesc drept conducători ai comunității prin coordonarea activităților bisericii. Astfel, interesele și lucrarea pastorului coincid cu cele ale prezbiterului. În districtele cu un număr mai mare de biserici, unde pastorul nu poate fi prezent foarte des în biserică, prezbiterul ales slujește ca reprezentant al pastorului și ține legătura cu el pentru problemele bisericii.

Pastorii-asistenți desemnați de Conferință/Misiune pentru a fi pastori în biserica locală, înainte de a fi hirotoniți, vor fi aleși ca prezbiteri locali și întăriți prin binecuvântare și vor avea toată autoritatea în biserica locală ca reprezentanți ai ei. Prezbiterii ar trebui să sprijine lucrarea acestor pastori ca reprezentanți ai Conferinței ce întrunește o mulțime de biserici-surori, chiar dacă nu au fost hirotoniți ca pastori.

Rolul pastorului. O responsabilitate semnificativă a pastorului este aceea de a-i instrui pe prezbiteri în activitățile care țin de viața bisericii, delegându-le responsabilități și păstrând în permanență contactul cu ei.

Instruirea. Dincolo de îndatorirea de a pregăti întreaga comunitate pentru a fi capabilă să lucreze pentru slujirea semenilor, pastorii au datoria de a-i instrui pe prezbiteri. Deși prezbiterii pot avea daruri spirituale care să-i califice pentru slujire, e posibil să nu aibă o educație formală în domenii precum teologia, sociologia, conducerea sau administrarea bisericii, domenii care, în general, țin de instruirea pastorală. O astfel de instruire este importantă în special pentru prezbiterii tineri. Pentru a-i ajuta în acest proces, există materiale și evenimente de instruire care sunt realizate de Conferință/Misiune. Secretarii Departamentului Asociația Pastorală sunt responsabili pentru realizarea acestor programe și punerea la dispoziție a materialelor pentru prezbiteri. O serie de domenii care să fie studiate sau pe care să se pună accentul ar fi:

- Organizarea și administrarea bisericii
- Înțelegerea și identificarea darurilor spirituale
- Creșterea bisericii
- Grijă față de noii convertiți
- Conducerea serviciilor divine
- Predicarea
- Vizitarea
- Funcționarea și conducerea comitetelor și adunărilor administrative
- Echipa pastor-prezbiter.

O resursă pentru o astfel de instruire este chiar cartea de față, *Manualul prezbiterului*, pregătit de Departamentul Asociația Pastorală de la Conferința Generală. Acest manual poate servi și ca schiță pentru ateliere și seminare de conducere care să se desfășoare în timp.

Delegarea. Împărțirea răspunderilor și delegarea autorității sunt parte integrantă a structurii bisericii și o parte a scopului pentru care sunt date darurile spirituale în biserică. Oricine caută să-și aroge toată autoritatea și responsabilitatea nu numai că își pierde

capacitatea, ci să răcește biserica și împiedică lucrarea Duhului Sfânt care are ca specific influențarea bisericii prin mâinile și mintea mai multor oameni. Primele îndatoriri ale pastorului sunt hrănirea spirituală și instruirea celor ce sunt în biserică, evanghelizarea celor ce sunt în afară și împărtășirea responsabilităților de conducere pentru programul bisericii cu membrii, în special cu prezbiterii. Cu cât autoritatea și responsabilitatea sunt purtate de mai mulți, cu atât mai plină de succes este biserica în împlinirea misiunii și scopului ei.

Comunicarea. O echipă presupune o bună comunicare. Întâlnirile regulate cu prezbiterii sunt cruciale pentru o echipă de conducere care să lucreze eficient. În plus față de comunicarea pastor-prezbiter, aceste întâlniri sunt ocazii de instruire, de încurajare, de oferire a unor resurse pentru prezbiteri. Unele biserici, care au mulți slujbași, îl invită și pe primul-prezbiter să ia parte la întâlnirile slujbașilor.

Întâlnirile cu prezbiterii pot avea loc cu o frecvență regulată, lunar sau trimestrial. Între aceste ocazii regulate pot avea loc întâlniri adiționale, în care să se abordeze chestiuni urgente. Acolo unde sunt mai multe biserici în districtul unui pastor și distanța dintre ele nu este prea mare, prezbiterii din întregul district se pot aduna pentru a planifica împreună cu pastorul acțiuni coordonate. Aceasta se poate face prin întâlniri comune ale bisericilor pentru un Sabat special, după care prezbiterii să rămână pentru o întâlnire.

Iată câteva elemente care ar trebui să se regăsească pe agendă pentru pregătirea întâlnirii cu prezbiterii:

- Experiența spirituală personală
- Rapoarte cu privire la sarcinile prezbiterilor
- Programarea pentru predicare cu includerea subiectelor ce vor fi acoperite
- Nevoile bisericii care cer slujire pastorală
- Distribuirea de materiale
- Discutarea unor idei și potențiale programe
- Evaluarea programelor curente.

Întrucât pastorul este unul singur, grupul prezbitेरilor este cel prin care pastorul află mai mult despre nevoile și sentimentele celor din comunitate. Discuțiile libere despre atitudinea și sănătatea spirituală a bisericii pot trasa cadrul unor planuri de viitor.

Rolul prezbitेरului. În această echipă pastor-prezbitेर, prezbitेरii poartă responsabilități deosebite. Se întâmplă adesea ca persoanele alese pentru slujba aceasta să fie foarte ocupate cu serviciul de zi cu zi, cu alte îndatoriri, inclusiv responsabilități în familie. Pentru a găsi timpul necesar gestionării responsabilităților din biserică, prezbitेरii trebuie să își organizeze foarte bine programul zilnic.

Deprinderile cerute pentru administrarea bisericii sunt prea multe și variate ca un singur om să le aibă pe toate. Bisericile au nevoie în același timp de experiența unui teolog, a unui predicator, administrator, evanghelist, instructor, a unuia care consiliază sau face vizite.

Avantajul echipei de slujire formată din pastor și prezbitेर este aceea că ei pot construi pe darurile și capacitățile celui alt, completând slăbiciunea unuia cu forța celui alt. O analiză atentă a modului concret în care fiecare membru își aduce contribuția în cadrul echipei trebuie să fie făcută printr-o discuție deschisă și în atmosfera împărtășirii libere a darurilor Duhului Sfânt, recunoscând că „toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește” (1 Corinteni 12:11).

În general, pastorii și familiile lor nu sunt originari din comunitatea sau localitatea unde slujesc și este știut faptul că nici nu vor rămâne acolo decât pentru o perioadă de câțiva ani. Ca atare, ei vin în comunitate ca străini și, de multe ori, se confruntă cu dificultăți în integrarea lor în noul mediu. Membrii vechi ai bisericii nu își dau seama ce stres reprezintă pentru pastor și familia lui o mutare. De aceea este important ca ei să susțină nou-venita familie și să caute ca soția și copiii pastorului să se simtă incluși în familia bisericii locale.

Atât la început, cât și pe durata rămânerii pastorului în comunitate, prezbitेरii ar trebui să le ofere pastorilor și familiilor lor

ocazii de a se integra în familia bisericii. Făcând astfel, atât lucrarea pastorului, cât și cea a prezbiterilor vor fi mai libere de obstacole. Sunt patru responsabilități ale prezbiterului în cadrul echipei pastor-prezbiter:

1. *Punerea deoparte a unui timp pentru lucrare.* În general, prezbiterii sunt oameni ocupați. Timpul pe care l-ar avea liber pentru lucrarea în biserică este limitat de serviciul lor de zi cu zi, de familie, de starea de sănătate. Însă lucrarea prezbiterului se extinde dincolo de responsabilitățile din dimineața zilei de Sabat. Cel care acceptă slujba de prezbiter ar trebui să conștientizeze de la început cât timp și câtă energie sunt necesare pentru a face o lucrare cu credincioșie.
2. *Maximizarea capacităților pastorului.* Deprinderile cerute pentru conducerea pastorală sunt prea multe și variate ca un singur om să le dețină pe toate. Prezbiterii ar trebui să coopereze cu pastorii lor pentru a identifica punctele tari ale pastorului și a ajuta ca biserica să exploateze avantajul acestor puncte tari, în același timp ajutându-l pe pastor acolo unde acesta are nevoie.
3. *Compensarea.* Din nefericire, bisericile sunt adesea mai înclinate să critice o lipsă decât să compenseze o zonă în care pastorul are nevoie de ajutor. Acesta poate fi unul dintre cele mai naturale și semnificative roluri ale prezbiterilor. S-ar putea ca pastorului să îi lipsească un dar, iar prezbiterul să îl aibă. Un efort coordonat creează parteneriatul ideal între pastor și prezbiter.
4. *Grija față de familia pastorului.* Pastorii și familiile lor au nevoie de prezbiteri care să îi accepte și să îi aprecieze așa cum sunt – nu trebuie nici să le facă plăcaciuni, dar nici să fie aroganți. Fiecare biserică ar trebui să aibă un program de sprijin pentru familia pastorului. Aceasta este una dintre activitățile bisericii pe care nu o poate conduce pastorul, ea este responsabilitatea prezbiterului. Pastorii pot găsi consilieri sau

mentori spirituali la Conferință/Misiune, în secretarul Departamentului Asociația Pastorală, într-un alt pastor coleg sau cineva din afara bisericii. Însă sprijinul primar pentru un pastor ar trebui să vină din partea bisericii locale, la inițiativa prezbiterilor ei.

Pentru majoritatea pastorilor, nu este ușor să accepte ajutor pastoral din partea oamenilor pe care ei îi slujesc în calitate de pastori. Biblia însă spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos” (Galateni 6:2). Iată câteva moduri în care prezbiterii le pot sluji pastorilor lor:

Acceptați faptul că și ei sunt oameni. Pastorii apreciază dragostea cu care sunt tratați, însă uneori trăiesc cu simțământul că reacția membrilor e dată de poziția lor de pastori, și nu de persoana din spatele funcției. Faceți în așa fel, încât pastorii să se știe iubiți, în ciuda imperfecțiunilor lor.

Fiți slujitori care să aducă încurajare. Apreciați lucrarea pastorului mai des și cu onestitate. Complimentați ori de câte ori este cazul. Spre exemplu, spuneți-le care aspecte din predica susținută v-au fost de un real folos.

Fiți un bun ascultător. Ascultați cu empatie dacă ei încep să împărtășească o problemă. Păstrați confidențialitatea acestor discuții.

Sprijiniți-i. Dacă apar diferențe de opinie, rezolvați problema într-un cadru privat. În timpul discuțiilor, este posibil ca pastorul și prezbiterii să aibă opinii diferite, însă planurile finale cu care vor veni în comitet sau în fața comunității, în adunarea administrativă, trebuie să fie planuri susținute și de prezbiteri. Când se ivește ocazia, spuneți adunării despre o situație în care pastorul a făcut ceva ce v-a schimbat pozitiv viața. Dați semnalul prin care membrii să știe că nu tolerați criticarea familiei pastorului în prezența voastră. Pastorii sunt direct responsabili în fața Conferinței/Misiunii, așa că este foarte încurajator atunci când îi apreciați în discuțiile cu liderii lor de la Conferință/Misiune.

Planificați o zi pe an care să fie Ziua Pastorului. Într-o astfel de ocazie, recunoașteți public aportul pastorului și al familiei lui în lucrarea de slujire a comunității. Este, de asemenea, o ocazie în care să li se ofere un dar ales cu grijă, cum ar fi un album cu imagini ale familiei bisericii și ale vieții bisericii.

Rugați-vă pentru pastor. Atât rugăciunile personale, cât și cele colective cu ceilalți conducători îi vor aduce pastorului sprijin și încurajare.

Aplanați conflictele din comunitate. Prezbitarii sunt aleși pentru că biserica are încredere în ei și pentru că ei cunosc comunitatea. Conflictele dintre membri sunt unul dintre cei mai păguboși factori stresori pentru un pastor, în special atunci când prezbitarii sunt implicați ca parte în aceste dispute. Prezbitarii pot fi folosiți de Duhul Sfânt pentru a-i împăca pe oameni și a-i aduce împreună, reducând astfel semnificativ stresul pastorului pentru ocaziile tensionate.

Încurajați înnoirea spirituală. În procesul de a face față nevoilor spirituale ale comunității, se poate întâmpla ca pastorul însuși să fie secătuit și să simtă nevoia unui timp de refacere și înnoire. Încurajați-i pe pastori să-și facă timp pentru devoțiune personală.

Încurajați un timp pentru familie și recreere. Dacă viața familiei pastorului este neglijată, atunci lucrarea pastorului este compromisă. Asigurați-vă că responsabilitățile bisericii nu îi ocupă tot timpul încât să nu aibă și un timp personal.

Încurajați consilierea anonimă. Pastorii și familiile lor au uneori nevoie de consiliere profesională, dar se feresc să ceară astfel de privilegii. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea încurajează Conferința/Misiunea să pună la dispoziția pastorilor ocazii de consiliere specializată. Prezbitarii sunt bine văzuți de Conferință/Misiune, de aceea ei pot cere ca și pastorii lor să poată beneficia de astfel de servicii.

Încurajați și apreciați familia pastorului. Uneori, membrii așteaptă ca familia pastorului să fie desăvârșită, iar casa pastorului să fie întotdeauna deschisă. Prezbitarii ar trebui să apere dreptul soției

pastorului de a accepta propriul ei rol în comunitate, de a-și folosi propriile daruri spirituale și nu de a juca un rol idealizat, așteptat de unii membri.

Slujiți copiii pastorului, fără a-i idolatriza când sunt buni și fără a-i critica sever atunci când greșesc. Copiii pastorului știu că de la ei se așteaptă mai mult, fapt care le creează probleme în relațiile cu colegii. Arătați empatie pentru părinții din familiile de pastori care au și ei probleme cu copiii. Toți părinții suferă atunci când copiii lor se îndepărtează de biserică și probabil că părinții din familiile de pastori sunt afectați cel mai mult. Ei au nevoie de sprijin, nu de critică.

Un alt aspect important în relația cu pastorul, chiar de la bun început, este acela de a înțelege durerea pe care o simțiți după ce pierdeți un pastor iubit. În atmosfera din comunitate, loialitatea față de vechiul pastor poate naște prejudecăți față de noul pastor. Dacă pastorul anterior a fost un pastor iubit, membrii ar putea să simtă antipatie față de noul pastor și să-l vadă ca pe un uzurpator. Dacă pastorul anterior nu a fost iubit în comunitate, e posibil ca antipatia membrilor să se răsfângă și asupra noului venit.

Dați o atenție specială familiei noului pastor. Conștientizați faptul că acești oameni s-au rupt de toți prietenii lor, de o biserică ce le era apropiată și acum suferă din pricina acestor pierderi. Ei se mută într-o altă casă, copiii lor merg la o altă școală, unde, fiind prezentați drept copii de pastor, s-ar putea să fie priviți pieziș de ceilalți colegi. Dacă soția pastorului vrea să se angajeze undeva, probabil că îi va fi dificil să găsească imediat un loc de muncă. În plus, ei au nevoie să-și facă un nou grup de prieteni. Fiți sensibili în fața durerilor și a problemelor cu care se confruntă ei.

Găsiți moduri în care membrii să le spună un bun venit și să îi ajute la mutare. Poate că e nevoie de curățenie sau de o masă caldă înainte de a se așeza cu totul. Imediat ce este posibil, organizați un serviciu divin în care comunitatea să-i primească oficial pe noul pastor și familia sa. Se întâmplă adesea ca noul pastor să se simtă mai ușor acceptat în comunitate decât restul familiei sale. Serviciul de instalare ar trebui să fie organizat de prezbiter în cooperare cu

Conferința/Misiunea. Detalii cu privire la acest program pot fi găsite în capitolul final al acestui manual, cât și în *Manualul Pastorului*.

Planificarea acțiunilor din biserică

Planificați după modelul biblic. Există tendința de a considera că biserica este, în primul rând, o organizație sau o instituție, în loc de a o vedea ca pe o comunitate de credință, de părtășie a membrilor – sensul predominant al termenului de „biserică” în Noul Testament. Adesea se pare că rolul membrilor bisericii este acela de a-i ajuta pe pastori să-și facă lucrarea pentru care sunt angajați când, de fapt, planul biblic arată că responsabilitatea principală a pastorilor este aceea de a-i ajuta pe oameni să-și facă lucrarea.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va putea fi încheiată vreodată până când membrii bisericii, bărbați și femei, nu se vor ralia și uni în acțiunile lor cu pastorii și cu slujbașii bisericii” (*Christian Service*, pag. 68). În lucrarea de evanghelizare, nu contează atât de mult câți oameni vin la biserică pentru a se închina, ci cât de mulți membri ai bisericii ies în lume pentru a le sluji semenilor.

Adesea este mai ușor să îndeplinești singur o lucrare decât să găsești pe cineva care să o facă. Ideea ar putea fi acceptabilă dacă lucrarea ar consta exclusiv în a acoperi necesarul de resurse umane pentru acțiunile bisericii. Însă nu despre asta e vorba. Primul obiectiv este sănătatea spirituală a membrilor; membrii care lucrează pentru Domnul ar trebui să găsească cea mai mare bucurie în viața spirituală. Planul biblic este acela ca fiecare persoană din biserică să fie implicată în slujirea Împărăției lui Dumnezeu. Planificarea acțiunilor din biserică ar trebui să includă următoarele:

Studierea darurilor spirituale. Darurile spirituale nu ar trebui să fie niciodată văzute de lideri ca simple mijloace de a-i implica pe membri în lucrare, ci, mai degrabă, ca pe o împuternicire dată de Duhul Sfânt membrilor. Orice membru este un lucrător și este angajat în lucrare prin botezul cu apă și cu Duhul Sfânt. Oricine primește

Duhul Sfânt primește aceste daruri pentru slujire, după cum voiește Duhul, ca să fie folosite în lucrarea de zidire a bisericii.

„Există diferite daruri și toate sunt date prin același Duh. Aceste daruri diferite sunt ilustrate prin corpul omenesc, de la cap până la picioare. După cum trupul are diferite membre, fiecare cu misiunea sa diferită, și totuși toate alcătuiesc un singur organism, tot la fel și membrii trupului lui Hristos sunt conduși de un cap, însă au diferite daruri. Așa a hotărât Dumnezeu în înțelepciunea Sa pentru a răspunde diferitelor moduri de organizare și de gândire din lume. Punctul tare al unui slujitor al lui Dumnezeu s-ar putea să nu fie punctul tare al altuia.” (*Manuscript Releases*, vol. 19, pag. 5)

Niciun om nu poate reprezenta în întregime trupul lui Hristos, ci fiecare reprezintă doar o parte. Trupul lui Hristos este reprezentat ca întreg numai în corpul adunării. Astfel, liderii bisericii ar trebui să fie deschiși, recunoscând că au limite și au nevoie de ajutorul restului trupului.

Identificarea darurilor spirituale. Au fost alcătuite diferite liste cu daruri spirituale pentru a fi folosite în biserici ca să ajute la descoperirea lor. Astfel de materiale sunt disponibile la Conferința/Misiunea locală. Dacă nu aveți astfel de liste, enumerați nevoile bisericii și apoi cereți-le membrilor să spună ce nevoi ar putea acoperi. După aceea, poate fi aplicat și procesul de evaluare.

Organizarea bisericii în funcție de slujbele care se folosesc de darurile identificate. În planificarea programului bisericii, cuplați darurile disponibile în comunitate pentru a răspunde nevoilor bisericii și localității voastre. Identificați abilitățile membrilor și planificați programul bisericii în funcție de acestea.

Instruirea membrilor în slujirea pe care au ales-o. Dumnezeu a pus în biserică oameni cu daruri de conducere, ca să se folosească de aceste daruri pentru a-i pregăti și a-i instrui pe ceilalți membri pentru o slujire eficientă. „Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de instruire a lucrătorilor creștini. Membrii ei ar trebui să fie învățați cum să țină studii biblice, cum să organizeze și să predea la Școala

de Sabat, cum să-i ajute cel mai bine pe săraci și să se îngrijească de cei bolnavi, cum să lucreze pentru cei neconvertiți. Ar trebui să existe școli de sănătate, cursuri de gătit și cursuri pentru pregătirea în diferitele ramuri ale lucrării creștine de ajutorare. Nu ar trebui să fie doar predare, ci lucrare practică sub îndrumarea unor instructori experimentați.” (*Divina vindecare*, pag. 149)

Prezbiterii și membrii bisericii le pot sluji celorlalți membri și familiei bisericii. Unii membri ar putea simți că numai pastorul le poate asigura consiliere pastorală, însă această percepție nu este realistă. În special în bisericile mari și în districtele cu multe biserici, comunitatea ar trebui să înțeleagă că lucrarea pastorală nu este asigurată numai de pastor; ci ea este rezultanta activității întregii biserici care lucrează împreună.

Planificați cu rugăciune. În paginile Bibliei sunt numeroase exemple care ilustrează importanța planificării cu rugăciune. Atunci când oamenii L-au întrebât pe Dumnezeu și au ascultat de îndrumările Sale, planurile lor au avut succes. În textul din 1 Samuel 23:1-14, David apare ca unul care a căutat în mod repetat să afle care este voia lui Dumnezeu, planul Său, iar Dumnezeu i-a răspuns de fiecare dată. David și cei ce erau cu el au fost binecuvântați datorită faptului că el s-a rugat înainte de a face planuri. În același fel, în Noul Testament, Pavel și Barnaba, înainte de a se îmbarca să plece ca misionari (Faptele apostolilor 13:1-3), s-au rugat îndelung în timpul procesului de planificare. Urmarea – au fost binecuvântați în misiunea lor.

Și biserica de azi trebuie să-și facă planurile și proiectele de acțiuni cu multă rugăciune. Este o greșeală să faci planuri și apoi să ceri Cerului să binecuvânteze niște planuri concepute de oameni lipsiți de călăuzire divină. Modelul biblic ilustrează clar beneficiile și binecuvântările unei planificări făcute în urma rugăciunii.

Faceți un plan pe un an întreg. Planificarea anuală a unor obiective și stabilirea unor ținte – prin rugăciune și călăuzire din

partea lui Dumnezeu – constituie o lucrare pe care ar trebui să o facă întreaga biserică. Planificarea preliminară făcută de pastor cu prezbiterii și cu comitetul creează cadrul pentru a prezenta proiectele ulterior, într-o adunare administrativă, acolo unde sunt invitați toți membrii. Sugestiile primite care nu pot fi votate atunci vor fi preluate de prezbiteri și de comitetul bisericii pentru reevaluare și ajustare, iar apoi readuse înaintea adunării administrative pentru aprobarea finală. Procesul acesta le va da tuturor ocazia de a-și spune părerea și a veni cu idei.

Agenda de planuri. Agenda unei sesiuni anuale de planificare dintr-o adunare administrativă ar trebui să includă următoarele elemente:

Evaluare. Înainte de a lua în calcul noi planuri pentru biserică, trebuie să aibă loc o recapitulare și o reevaluare pentru a vedea ce a făcut biserica deja. Discutați planurile pentru a vedea dacă sunt relevante în atingerea scopurilor bisericii. Vedeți dacă darurile spirituale unice ale comunității au fost exploatate la o capacitate mai mare decât în trecut. După această analiză și recapitulare, adunarea administrativă este pregătită pentru a identifica obiectivele pentru noul an și pentru a lucra o strategie în vederea atingerii acestor obiective.

Rugăciune. Planurile pentru o slujire prin rugăciune eficientă în cadrul bisericii vin atunci când se caută moduri specifice de a-i încuraja pe membri să aibă timp personal de devoțiune și de rugăciune. Identificați moduri de a-i sprijini pe membri prin organizarea unor întâlniri de rugăciune, găsirea unor parteneri de rugăciune sau demararea unor noi inițiative ce vizează rugăciunea. Invitați-i pe membri să participe la toate activitățile bisericii.

Evangelizare. Asigurați-vă că planurile evangelistice ale bisericii răspund nevoilor specifice ale populației din localitatea dumneavoastră. Organizați în cadrul bisericii echipe eficiente, cu lideri de echipă care să aibă ca ținte aspecte specifice ale lucrării. Imple-

mentați apoi un plan strategic care să fie detaliat ca proces și abordare.

Hrana spirituală. Evaluați și implementați programe care să-i ajute pe membri în creșterea lor spirituală. Acestea pot include: închinarea, vizitarea, Școala de Sabat etc.

Copii și tineret. Identificați programe care să îi aibă în vedere pe copiii și pe tinerii din toate grupele de vârstă.

Spații. Asigurați-vă că spațiile disponibile la biserică sunt într-o stare bună, atât în ceea ce privește aspectul, interior și exterior, cât și funcționalitatea. Fiți atenți și la detalii, cum ar fi accesul facil sau semnalizarea. Planificați proiecte de construcție pornind de la nevoi reale.

Campanii. Pregătiți un plan pentru o campanie promoțională, asigurându-vă că nu vă suprapuneți cu altele. Fiecare campanie să aibă un lider anume.

Calendar. Creați și mențineți un calendar de bază pentru programul anual și activitățile bisericii. Este important ca acest calendar să fie cunoscut de biserică și votat de membri.

Implicații financiare. Atunci când planificați calendarul de evenimente al bisericii, nu uitați de implicațiile financiare ale întregului plan și asigurați-vă că veți avea intrări de fonduri pentru a susține financiar programul.

Alegeri în biserică

Înainte de alegeri. Liderii diferitelor departamente și programe ale bisericii locale sunt în general nominalizați pentru a sluji bisericii pe perioada unui mandat de un an sau de doi ani și sunt aleși de biserică. În *Manualul Bisericii* sunt redată detaliile procesului de alegeri, incluzând o listă de funcții propuse pentru conducătorii bisericii.

Lucrarea comitetului de numiri este aceea de a-i alege pe membrii bisericii care să ocupe ulterior diferitele funcții sau să conducă

departamente ale bisericii. Ca atare, acest comitet va trebui să ia în calcul nevoile specifice ale bisericii și darurile spirituale pe care le au membrii ei.

Oamenii nu sunt aleși automat an după an pe aceeași poziție. Fiecare slujbă în biserică ar trebui reevaluată de comitetul de numiri și în dreptul niciunei persoane nu ar trebui să existe așteptarea de a fi realeasă doar pentru că a făcut lucruri bune. Se cere ca responsabilitatea să fie purtată de mai mulți, iar pentru diferitele slujbe să fie recrutați membri noi, care să fie instruiți. Ar trebui stabilite anumite întâlniri, cu intenția de a găsi persoanele capabile pentru sarcina urmărită și pentru a le da membrilor ocazia de a sluji.

„Oricine este implicat în lucrarea cu copiii trebuie să se ridice la standardele și cerințele legale ale bisericii și ale societății, cum ar fi verificări ale trecutului persoanei sau certificări. Liderii bisericii locale trebuie să se consulte cu Conferința, care va transmite și va recomanda acele verificări sau certificări care sunt disponibile și/sau cerute.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 86)

Pentru a-i echipa în mod adecvat pe slujbașii bisericii, sesiunea de planificare ar trebui finalizată înainte ca planurile pentru anul următor să fie votate de biserică și finalizate. Cunoscând în avans care sunt planurile pentru noul an, biserica poate alege lideri care să ducă la îndeplinire această misiune. Comitetul de numiri poate lucra eficient cu ajutorul unei liste de lideri de care este nevoie și a fișei postului pentru fiecare dintre pozițiile discutate.

Comitetul de numiri. „Comitetul de numiri ar trebui să fie alcătuit, cândva, la începutul ultimului trimestru al mandatului și ar trebui să prezinte un raport cu cel puțin trei săptămâni înainte de ultimul Sabat al mandatului” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 106). Nu este obligatoriu ca începerea mandatului să coincidă cu începutul anului calendaristic, ci, mai degrabă, să urmărească într-o manieră judicioasă fluxul activităților din biserică. În unele zone, durata mandatului este hotărâtă de Conferința/Misiunea) locală.

Procesul de alegeri în biserică începe prin alegerea unui comitet de organizare care să-i aleagă pe membrii comitetului de numiri. Apoi biserica votează aceste nume. Comitetul special poate fi alcătuit prin implicarea întregii biserici, care să facă propuneri, sau biserica poate vota ca să fie adăugați comitetului bisericii cinci până la șapte membri, care apoi vor alege persoanele ce vor face parte din comitetul de numiri (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 107). În general, este preferabilă prima metodă, întrucât alegerile trebuie să fie deschise pentru întreaga adunare. Biserica locală stabilește numărul de membri ai comitetului de numiri.

Aceia care sunt aleși să slujească în comitetul de numiri trebuie să aibă o judecată matură și o bună cunoaștere a nevoilor și a membrilor bisericii. „Pastorul sau conducătorul de district este membru din oficiu al comitetului și slujește ca președinte al comitetului de numiri. Dacă pastorul sau conducătorul de district alege să nu activeze ca președinte sau dacă biserica nu are încă un pastor ori un conducător de district, atunci comitetul special va recomanda un nume din comitetul de numiri propus, care să activeze ca președinte.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 107)

Comitetul de numiri nu face altceva decât să nominalizeze persoane din cadrul bisericii locale care sunt membri în bună rânduială. Înainte de a veni cu un raport înaintea comunității, un membru al comitetului îi informează pe cei propuși și se asigură de acceptul lor de a sluji.

Raportul comitetului de numiri. Atunci când comitetul de numiri și-a încheiat lucrarea, pastorul sau prezbiterul stabilește un moment în care președintele sau secretarul comitetului să aducă în fața adunării raportul comitetului, fie atunci când se fac anunțurile, fie cu ocazia unei adunări administrative.

Cel puțin o săptămână ar trebui să treacă între prima citire a raportului și votul comunității, astfel încât observațiile valide asupra raportului să fie aduse în mod privat în fața comitetului de numiri. Va fi luată în discuție orice obiecție adusă raportului și va fi făcută

orice schimbare necesară, înainte ca raportul să fie prezentat corpului bisericii pentru alegerea noilor slujbași. În general, în momentul acesta are loc dizolvarea comitetului de numiri. Totuși unele biserici mari pot dori să se mențină un comitet de numiri interimar care să aibă ca misiune ocuparea tuturor slujbelor care ar putea deveni vacante în timpul mandatului. Acesta este considerat un subcomitet al comitetului bisericii și are responsabilitatea de a asigura completarea unor astfel de posturi devenite vacante.

Stiluri de conducere

Conducerea spirituală. Prezbiterii sunt lideri spirituali. A conduce înseamnă mai mult decât a întreține, mai mult decât a menține un status quo. Prezbiterii au misiunea de a veghea atât creșterea spirituală, cât și creșterea numerică a bisericii. Ei nu caută schimbarea numai de dragul schimbării, ci caută în permanență căi de a face totul mai bine. Însă conducerea este funcțională numai atunci când conducătorul are oameni care să-l urmeze. Oamenii și instituțiile au tendința de a manifesta reticență la schimbare. Iar în biserici, lucrul acesta se vede mai mult decât în alte organizații. Oamenii privesc adesea spre biserica lor ca spre o sursă de siguranță, iar schimbarea este văzută ca o amenințare a acestei siguranțe. Chiar dacă schimbarea poate fi necesară pentru un grup anume, prea multe schimbări și prea rapide pot duce la respingerea unor lucruri de care biserica chiar ar fi avut nevoie.

Stilul de conducere este reprezentat de diferitele metode pe care liderii le folosesc pentru a-i influența și motiva pe cei care îi urmează în atingerea unor ținte. Personalitatea și stilul de conducere sunt atât de strâns legate una de alta, încât sunt rare situațiile în care liderii adoptă un stil de conducere care să difere de tipul lor de personalitate. Totuși este mult mai benefic ca stilul de a conduce să fie adaptat la nevoile și caracteristicile comunității în fruntea căreia vă aflați. O biserică în care sunt mulți intelectuali și oameni de afaceri, care sunt obișnuiți să cântărească bine lucrurile în cazul unor decizii

importante, ar putea să nu simtă nevoia efectivă a unui conducător pe care să-l urmeze imediat, așa cum este situația într-o comunitate unde majoritatea oamenilor sunt angajații altora și sunt obișnuiți să urmeze direcții date. Procesul de management este important. Însă, în actul conducerii, tehnicile de leadership ale prezbiterului nu sunt nicidecum atât de vitale cum este latura sa spirituală. Atitudinea și spiritualitatea sa în conducere sunt cu mult mai importante decât tehnicile teoretice ale leadershipului.

Stiluri de conducere nepotrivite. Din nefericire, unii lideri încearcă să folosească un stil de conducere în care, pentru motivarea membrilor, folosesc frica sau amenințările cu pedepse. Alții se folosesc de presiuni financiare sau de autoritatea poziției lor pentru a-i manipula și a-i forța pe oameni să treacă la acțiune. Sunt și unii care recurg la mânie sau folosesc un limbaj dur pentru a-și impune autoritatea. Aceste metode autoritariste și autocratice nu sunt potrivite pentru biserică. Chiar dacă ar putea duce la unele rezultate, aceste metode nu înseamnă a conduce cu adevărat. Acțiunile generate de astfel de metode au la bază o motivație greșită, au un efect de scurtă durată și subminează obiectivul final.

Liderii care au adoptat un stil de conducere autoritar își arogă o importanță mult prea mare. Chiar dacă e posibil să aibă o motivație bună, tendința lor este aceea de a o lua înaintea bisericii, luând decizii și punând ținte fără a-i consulta și pe alții. Ei tind să creadă că, dacă nu dețin ei, personal, controlul, lucrurile nu vor fi făcute așa cum ar trebui. Acest tip de conducere dă naștere unor sentimente de indignare și ostilitate față de lider, iar progresul bisericii este împiedicat.

Stiluri de conducere din Noul Testament. În stilul de conducere al bisericii din Noul Testament, fiecare membru este un slujbaş, iar pastorii și prezbiterii devin slujitorii bisericii, lucrând împreună pentru a dezvolta potențialul fiecărui membru al bisericii. Liderii creștini din timpurile Noului Testament nu au imitat stilul condu-

cătorilor autocratici sau al oficialilor guvernamentali care obțineau prin forță ascultarea supușilor. Dimpotrivă, ei slujeau în umilință, folosindu-se de autoritatea iubirii lui Hristos și motivându-i pe urmașii lor prin exemplul unei vieți pline de Duhul Sfânt.

Ucenicilor care își disputau poziția cea mai înaltă din Împărăția cerurilor, Isus le-a spus: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:42-45).

Petru, care fusese unul dintre cei implicați în acea luptă de la început pentru supremație, le-a transmis mai departe prezbitierilor o lecție importantă pe care el o învățase de-acum: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțea-lă, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:2,3).

Un conducător care slujește. Conducerea creștină este o conducere slujitoare. Pavel, acela care în primele sale contacte cu mișcarea creștină a căutat să facă apel la o putere persecutoare, a ajuns să înțeleagă principiul conducerii slujitoare: „Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor ca să câștig pe cei mai mulți. Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei. Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea” (1 Corinteni 9:19-23).

Un conducător care încurajează. Conducerea creștină este o conducere împărtășită. Aceasta înseamnă a lucra într-un stil în care diferite roluri și funcții de conducere le sunt atribuite tuturor membrilor grupului, în funcție de capacitățile și dispoziția fiecăruia de a se implica. Un adevărat conducător știe să încurajeze, să echipeze și să instruiască fiecare grup pentru zidirea și creșterea bisericii în acel trup spiritual care să funcționeze așa cum dorește Dumnezeu.

Comitetele

Scopul comitetelor. Comitetele sunt parte integrantă a vieții instituționale. Deși uneori pare că funcționarea unui comitet poate sta împotriva progresului, fără membrii comitetului, este imposibil să fie cunoscute reacțiile comunității largite. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a reținut în istoria sa importanța deosebită a sistemului de lucru în comitete, consilii și alte comisii, așa cum apar ele indicate în *Manualul Bisericii*. Iar lucrul acesta nu are de-a face doar cu tradiția, ci și cu teologia. „Când nu este chibzuință, poporul cade, dar biruința vine prin marele număr de sfetnici” (Proverbele 11:14). Biserica laolaltă este mai înțeleaptă decât oricare individ de unul singur.

„În sfățuirea cu privire la înaintarea lucrării, niciun om nu trebuie să fie el singur o putere care să dețină controlul, un glas pentru toți ceilalți. Metodele și planurile propuse trebuie să fie evaluate cu atenție, astfel încât toți frații să le poată cântări avantajele și să decidă care să fie urmate.” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 259)

„Este în ordinea hotărâtă de Dumnezeu ca aceia care poartă responsabilități să se adune adesea și să se sfătuiască unii cu alții, să se roage cu râvnă pentru înțelepciunea pe care numai El o poate da. În unire, faceți cunoscute lui Dumnezeu problemele pe care le aveți. Vorbiți puțin: mult timp prețios este pierdut în discuții care nu aduc nicio lumină. Frații să se unească în post și rugăciune pentru înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da din belșug.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 499)

Pentru a da eficiență comitetelor, deciziile trebuie să fie luate începând cu nivelurile cele mai de jos. Aspectele care pot fi rezolvate în comitetul bisericii nu ar trebui aduse într-o adunare administrativă. Tot la fel, lucrurile care țin de comitetul Școlii de Sabat nu ar trebui să ajungă în comitet, iar cele care pot fi rezolvate de ajutorul de la Școala de Sabat nu trebuie să ocupe timpul în cadrul comitetului Școlii de Sabat. În felul acesta, se economisește timp și se îmbunătățește funcționalitatea comitetului, iar membrii comitetului știu că se discută numai lucrurile importante.

Atunci când se recapitulează lucrarea comitetelor, se ridică o serie de întrebări: *Este necesar acest comitet? Este el format din oamenii cei mai buni? Întâlnirile de comitet au numai discuții sau și rugăciune? Este suficient de numeros acest comitet pentru a funcționa cu eficiență și, în același timp, pentru a avea o bună reprezentare a bisericii? Care este responsabilitatea și autoritatea comitetului și cui îi raportează el mai departe?* Unele comitete au un număr mare de membri și s-ar putea să li se pară nimerit să se dividă în grupuri de lucru de 6 până la 12 membri care să raporteze apoi întregului comitet.

Adunările administrative. „Adunarea administrativă este organismul cu putere de decizie al bisericii locale” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 123) și îi include pe toți membrii bisericii care au drepturi depline. Adunarea administrativă este convocată și condusă de pastor sau de prezbiterul desemnat de pastor. Astfel de întâlniri pot fi organizate la intervale determinate de nevoile bisericii. La adunările administrative sunt evaluate informațiile cu privire la activitatea generală a bisericii și sunt luate măsurile pentru problemele care necesită o decizie a întregii adunări. La finalul unui an, ar trebui să se prezinte niște rapoarte cu privire la activitățile bisericii pe întregul an. „Adunările administrative ar trebui să aibă loc cel puțin o dată pe an.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 123)

Planurile cele mai importante ale bisericii ar trebui să fie discutate și aprobate în cadrul adunării administrative, acolo unde tuturor

membrilor comunității locale li se dă ocazia să se implice în procesul de luare a deciziilor pentru bunul mers al bisericii. Aici, membrii sunt liberi să-și exprime opiniile și să-și arate prin vot acordul sau să respingă anumite propuneri. Adunările administrative trebuie să fie anunțate public, astfel încât orice membru să aibă ocazia de a participa. „Fiecare biserică decide care să fie cvorumul pentru viitoarele adunări administrative.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 124)

Comitetul bisericii. Comitetul bisericii este alcătuit din principalii slujbași și responsabili de departamente din biserică, împreună cu alți membri aleși de o adunare administrativă. Comitetul este ales de membrii bisericii cu ocazia alegerilor obișnuite ale slujbașilor bisericii sau în timpul mandatului, pentru interimat, prin votul bisericii, pentru a ocupa posturile vacante și a face ajustări în ce privește reprezentativitatea. Pastorul este acela care convoacă și conduce comitetul, în afara situației în care pastorul delegă această autoritate unui prezbiter. Majoritatea bisericilor au ajuns la concluzia că este necesar pentru comitet să se întâlnească o dată pe lună.

„Orice biserică trebuie să aibă un comitet funcțional ai cărui membri au fost aleși în timpul unei adunări administrative” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 124). Comitetul bisericii este principalul comitet administrativ al bisericii locale. El implementează și supraveghează planurile votate de adunarea administrativă și răspunde în fața acestei adunări. Responsabilitățile comitetului includ: hrănirea spirituală a membrilor, evanghelizarea, menținerea purității doctrinei, promovarea standardelor creștine, recomandările pentru transferul de membri, gestionarea situației financiare, protejarea și îngrijirea proprietăților bisericii și coordonarea departamentelor bisericii.

Comitetul bisericii răspunde nevoilor și planurilor înaintate de diferitele grupe sau departamente ale bisericii. Comitetul evaluează resursele disponibile pentru susținerea acestor programe. El coor-

donează toate programele, astfel încât întreaga biserică să meargă înainte, în ordine. Comitetul cere în mod regulat rapoarte cu privire la progresul programelor implementate pentru a le evalua eficiența. „Fiecare biserică ar trebui să stabilească, în cadrul unei adunări administrative, numărul membrilor de comitet care trebuie să fie prezenți la o ședință de comitet pentru a constitui un cvorum.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 126)

Alte comitete. Multe alte comitete pot fi alcătuite sau desemnate pentru a veni în sprijinul comitetului bisericii în gestionarea nevoilor bisericii. *Manualul Bisericii* sugerează o serie de comitete adiționale de care ar putea să fie nevoie. Adunarea administrativă sau comitetul bisericii poate desemna alte comitete adiționale de care ar fi nevoie pentru implementarea unor planuri și programe specifice ale bisericii. Pastorul sau unul dintre prezbiteri poate fi chemat să slujească drept membru din oficiu al unor astfel de comitete.

Membrul de comitet. Membrii comitetului slujesc, în general, după niște modele predictibile care, luate împreună, dau forță lucrării comitetului în ansamblu. Un președinte de comitet înțelept va ști să gestioneze bine beneficiile aduse de participarea acestor oameni. Unele dintre rolurile de care este nevoie și care, de obicei, sunt incluse în alegerea membrilor de comitet sunt:

Rolul de inițiator. Inițiatorul vine în permanență cu idei și procedee noi pentru ca acest comitet să-și facă lucrarea.

Rolul de elaborator. Elaboratorul este creativ prin natura lui și vine cu un plus de idei la cele ale inițiatorului, analizând chestiunile și aducând argumente pro sau contra.

Rolul de adversar. Adversarul are întotdeauna suspiciuni când apar schimbări. Poate că, uneori, adversarii par o amenințare pentru președintele de comitet, însă rolul lor este important pentru a se menține un echilibru în timpul discuțiilor.

Rolul de mediator. Mediatorul nu se simte bine în contextul unei confruntări și caută să se ajungă la un consens prin alinierea mai multor opinii diferite.

Rolul de „furnizor de energie”. Acesta oferă un sprijin plin de entuziasm planurilor comitetului și este gata să treacă la acțiune.

Dacă toate aceste roluri necesare într-un comitet sunt înțelese și utilizate în mod echilibrat, lucrarea comitetului va fi mult ajutată. Atunci când se caută ca în comitet să fie opinii cât mai variate, se va aduce un plus de eficiență și de încântare. Dacă sesizează că în comitetul respectiv unele dintre aceste roluri nu sunt acoperite, atunci, cu bună știință, președintele își va asuma anumite roluri în procesul de luare a deciziilor.

Președintele de comitet. Uneori, prezbiterul este cel care conduce comitetul. Atunci când se pregătește o ședință de comitet, trebuie să fie clare agenda de lucru și responsabilitatea comitetului. Aceia din partea cărora se așteaptă să vină cu rapoarte sau să prezinte situații care trebuie să fie evaluate în cadrul ședinței vor avea nevoie de un timp adecvat pentru a-și pregăti materialele.

Ședințele de comitet încep, în general, printr-un scurt moment devoțional, urmat de rugăciune. Astfel se dă tonul spiritual pentru ședință. Atât pentru adunarea administrativă, cât și pentru ședința de comitet, secretarul notează și păstrează procesele-verbale de ședință. El ar trebui să pună la dispoziția comitetului pentru aprobare și acceptare din partea membrilor comitetului și procesele-verbale ale întâlnirilor anterioare.

Întâlnirea va continua cu anunțarea punctelor de pe agendă. Ar trebui ca membrilor comitetului să li se dea ocazia de a vorbi, de a-și exprima opinia, însă este de datoria președintelui să fie atent și să se meargă mai departe, evitând ocaziile în care o singură persoană îi domină sau îi manipulează pe ceilalți care sunt prezenți. Cei care nu au participat la discuție pot fi întrebați dacă au o opinie și dacă vor să o prezinte celorlalți. Președintele de ședință ar trebui să clarifice chestiunile luate în discuție, să nu lase ca discuția să se abată de la subiectul propus, să tragă din când în când câte o concluzie și apoi să îndrume comitetul spre luarea unei decizii. Respectul pentru demersul unui comitet cere sprijinul pentru o decizie luată, chiar și din partea celor care nu sunt de acord cu ea.

Standardele bisericii și disciplinarea

Standardele bisericii. Biserica și-a fixat o serie de înalte standarde morale și sociale care să reflecte caracterul lui Dumnezeu. Acestea sunt bazate pe principii biblice eterne și neschimbătoare. Cei care sunt botezați în Hristos și devin parte a bisericii făgăduiesc, prin legământul lor de botez, că vor trăi în conformitate cu aceste standarde.

Din nefericire, dată fiind slăbiciunea omenească, se întâmplă uneori ca membrii să nu se ridice la standardele pe care Dumnezeu și biserica le-au stabilit. Este un fapt recunoscut că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Creștinii simt permanent nevoia de a fi iertați pentru greșelile lor și caută să primească putere pentru a trăi după voia lui Dumnezeu.

Disciplinarea unui membru. Când membrii bisericii cad adânc într-un păcat și afectează serios viața altor membri ai bisericii sau ai societății, ei aduc dezonoare și rușine Numelui lui Dumnezeu și bisericii Sale. În astfel de cazuri, biserica are responsabilitatea de a lua măsuri, conștientă că obiectivele principale ale disciplinării în biserică sunt mântuirea și reabilitarea celui greșit. Valoarea unui suflet nu poate fi măsurată decât prin prisma jertfei lui Hristos pentru mântuirea noastră.

În ochii lui Dumnezeu, fiecare suflet este prețios. Indiferent dacă este mântuit sau nu, omul are parte de dragostea lui Dumnezeu în aceeași măsură. Dumnezeu „are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). „Toți oamenii sunt proprietatea lui Hristos, răscumpărați de El cu un preț infinit, legați de El prin dragostea pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față ei. Și atunci, cât de atenți ar trebui să fim la felul în care ne purtăm unii cu alții!” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 260)

Gravitatea păcatului. Deși trebuie să arate o mare blândețe, dragoste și milă față de membrii care au căzut în păcat, biserica are responsabilitatea de a lua măsuri. Dacă se permite ca păca-

tul să continue să existe în biserică fără a fi corectat, va fi afectată influența bisericii asupra societății. „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește” (Proverbele 28:13). În comunitate, păcatul nu poate fi ignorat. Este dăunător sănătății bisericii, iar liderii au o responsabilitate clară de a urmări ca păcatului comis să nu i se dea voie să-și extindă efectul asupra întregii biserici.

Metoda lui Hristos. Scriptura oferă un sfat clar cu privire la modul în care trebuie să fie abordați membrii care au căzut în păcat. Mai întâi: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău” (Matei 18:15). Ca prezbiteri, dacă este clar că un membru a căzut într-un păcat, în primul rând, mergeți la el și arătați-i că Dumnezeu este iertător; oferiți-i ajutorul. În funcție de circumstanțe, este de dorit ca doi dintre prezbiteri să meargă împreună. Scopul vizitei nu este acela de a documenta un dosar și de a condamna păcatul, ci de a căuta o cale de întoarcere la Dumnezeu și de lepădare a păcatului. Încurajați-i pe cei căzuți și rugați-vă cu ei ca să primească iertarea lui Dumnezeu și putere.

Dacă această tentativă nu are succes în câștigarea membrilor căzuți, „mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18:16). Se poate ca, în prezența a două sau trei alte persoane, membrul rătăcit să recunoască faptul că a greșit și să ceară ajutor și iertare.

Dacă și după a doua vizită demersul este lipsit de succes, „dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii” (Matei 18:17). În general, pasul acesta se face în cadrul unei adunări administrative, unde se discută cazul respectiv. Dacă este un caz de o gravitate deosebită și rămâne încă nerezolvat, comitetul bisericii poate căuta sfat adițional din partea conducerii Conferinței/Misiunii sau în cadrul unei adunări administrative. La propunerea și cu votul adunării administrative, membrii în cauză pot fi puși sub cenzură pentru a avea un timp specific în care să se pocăiască de acțiunile lor și să caute iertarea.

În cele mai multe cazuri, dacă au fost vizitați în mod consecvent și li s-a arătat dragoste și înțelegere, membrii vor fi conduși spre reabilitarea în Hristos și revenirea în biserică. Însă, dacă membrii rătăciți nu arată nicio dorință de pocăință nici după perioada de cenzură, atunci sfatul spune clar: „Dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:17).

Dacă biserica a făcut tot ce a putut pentru a-i recâștiga pe membrii rătăciți, dar fără succes, iar ei nu au răspuns pozitiv apelurilor bisericii spre iertare, atunci se descalifică și nu pot să mai aibă statutul de membri ai bisericii. Mai departe, biserica le retrage calitatea de membru prin excludere. Totuși, astfel de membri nu sunt privați de dragostea, rugăciunile și grija bisericii. Ar trebui să se facă eforturi consecvente pentru a-i recâștiga și a-i ajuta să se întoarcă la Isus și la biserică.

Persoanele excluse nu ar trebui să fie excluse de la serviciile bisericii, în cazul în care doresc să participe mai departe. Însă nu mai pot avea un rol activ în activitățile bisericii. Dacă doresc să redevină membri, atunci trebuie să facă dovada pocăinței lor și, înainte de a cere rebotezarea, să repare greșelile făcute. Indiferent ce au făcut sau indiferent de starea lor prezentă, mântuirea lor este în continuare prețioasă în ochii lui Dumnezeu.

Relația cu Conferința/Misiunea

Prezbiterii locali nu au o autoritate oficială în afara comunității (bisericii locale) în care au fost aleși, cu excepția cazului în care sunt aleși de comunitățile lor ca delegați pentru întâlnirile de la Conferință. Ei pot fi aleși pentru a sluji în diferite comitete sau comisii ale altor grupuri constituente ale structurii bisericii, însă aceasta nu se bazează pe autoritatea lor de prezbiteri. Biserica locală există în urma votului de înființare din partea frățietății, a celorlalte biserici-surori din cadrul Conferinței/Misiunii, iar privilegiul calității de membră în această frățietate este oferit sau retras de adunările Conferinței în sesiune.

Sprijin pentru Conferință/Misiune. Creșterea bisericii are loc la nivelul comunității locale. Finanțele bisericii sunt generate aproape în exclusivitate în comunitățile locale. Conferințele/Misiunile sunt responsabile pentru toată lucrarea bisericii din zona lor, însă succesul lor depinde de cooperarea cu conducerea bisericii locale în implementarea planurilor locale, ale Uniunii, ale Diviziunii sau ale Conferinței Generale. Comunicările și scrisorile trimise de Conferință/Misiune sunt foarte importante, întrucât prin ele se urmărește coordonarea eforturilor bisericilor-surori care o alcătuiesc.

Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este cel mai important document de organizare și conducere a bisericii. Standardele și practicile bisericii se bazează pe principiile enunțate aici. Aceste principii trebuie urmate în chestiunile care țin de administrarea bisericilor locale, atât în cadrul bisericii, cât și în relația cu organizațiile mai înalte. Nu ar trebui să existe nicio tentativă de a pune alte standarde sau de a le reduce, de a face sau a încerca să i se impună bisericii niște reguli și regulamente care să nu fi fost adoptate de corpul general al credincioșilor și care să nu fi fost stipulate în *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*.

Manualul este aprobat de sesiunea Conferinței Generale și poate fi actualizat numai la următoarea sesiune a Conferinței Generale. Astfel, el poartă autoritatea deplină a bisericii aflate în sesiune. „Dar, atunci când într-o Conferință Generală este exprimată judecata fraților adunați din toate părțile câmpului, independența personală și judecata personală nu ar trebui să fie menținute cu încăpățănare, ci trebuie să se supună.” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 260)

Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea trasează structura și procedurile bisericii care ar trebui să fie puse în practică în toate comunitățile, astfel încât să fie menținută unitatea bisericii la nivel mondial. Detaliile pentru operațiunile bisericii locale, incluzând aici selectarea, rolul și îndatoririle slujbașilor bisericii, se găsesc în *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*. Prezbitierilor ar trebui să li se pună la dispoziție ultima ediție a *Manualului Bisericii Adventiste*

de Ziua a Șaptea. Este esențial pentru conducătorii din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie familiarizați cu conținutul lui și să urmeze procedurile prescrise acolo.

Sprijinul din partea Conferinței/Misiunii. Conferința/Misiunea sprijină biserica locală, asigurându-i serviciile unui pastor. De asemenea, ea oferă acreditările pastorale pentru a proteja comunitatea locală de rătăcirea pe care ar putea-o aduce cineva care nu este recunoscut de biserică. În fiecare Conferință/Misiune locală, sunt oameni pregătiți special pentru a oferi instruire și resurse pentru a ajuta bisericile locale în desfășurarea programelor lor de misiune. Comitetul bisericii poate să susțină financiar oamenii potriviți pentru a participa la astfel de evenimente de instruire, alegându-i pe cei care au capacitatea de a transmite mai departe ceea ce au învățat.

Manualul Prezbitерului este alcătuit pornind de la presupunerea că prezbitерii au acces la *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* și că sunt la curent cu slujirea așteptată din partea oricărui departament sau conducător din cadrul bisericii. Astfel, *Manualul Prezbitерului* nu va repeta în detaliu instrucțiunile din *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* cu privire la liderii și departamentele bisericii. Totuși capitolul următor va oferi o scurtă schiță a acestor departamente și a modului în care trebuie să funcționeze.

Departamentele bisericii

Prezbiterii joacă un rol important în sprijinirea și călăuzirea celorlalți slujbași ai bisericii și lideri responsabili pentru diferitele funcții și departamente ale bisericii. Pentru a putea îndeplini această misiune, este important ca prezbiterii să înțeleagă scopul și modul de operare al diferitelor slujbe.

Slujirea administrativă

Prezbiterii. Acest manual este dedicat în întregime misiunii de conducere pe care o au prezbiterii. Ca atare, nu vor fi enumerate aici slujbele și responsabilitățile prezbiterului, cu excepția faptului de a spune că prezbiterul, alături de pastor, este autoritatea principală în biserica locală. Dar slujba aceasta este îndeplinită într-un spirit de conducător care slujește, având responsabilitatea de a-i călăuzi pe membri și pe ceilalți lideri ai bisericii în misiune și în părtășia bisericii care este „trupul lui Hristos”.

Diaconii și diaconesele. Diaconii și diaconesele au oferit un sprijin deosebit în cadrul bisericii încă de la începuturile ei. Întrucât biserica primară creștea numeric, apostolii au conștientizat faptul că ei singuri nu se puteau ocupa de tot ce implică lucrarea. Ca atare, au fost aleși șapte diaconi care să asigure lucrarea de ajutorare a celor săraci și bolnavi, oferind sprijin atât fizic, cât și spiritual (Faptele apostolilor 6:1-7). Sunt enumerate și câteva femei în lista celor care

au slujit în biserică în activități sau funcții asemănătoare (Faptele apostolilor 9:36,39; Romani 16:12).

Diaconii și diaconesele din biserică de azi încă oferă aceeași slujire plină de grijă și de susținere. Prin darurile spirituale care le-au fost date, cei aleși în serviciul de diaconie slujesc multor nevoi concrete ale membrilor bisericii și se îngrijesc de proprietatea bisericii. Ei oferă ajutor și încurajare celor săraci, bolnavi și descurajați. Ei vizitează spitale și închisori. Ei sunt deplin implicați în serviciile speciale (botez, Sfânta Cină). Întrucât sunt mult mai apropiați de oameni, ei sunt mult mai sensibili la nevoile membrilor. Perspectiva și contribuția lor sunt de mare valoare pentru comunitate.

Secretarul. O mare parte din eficiența lucrării unei biserici se datorează activității secretarului. Dată fiind funcția specializată a acestei slujbe, este înțelept ca pentru acest post să fie aleasă o persoană dispusă să continue pe parcursul mai multor mandate, asigurând continuitatea înregistrărilor și a raportărilor. Datoriile secretarului sunt prezentate în *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*.

Secretarul este ales pe baza încrederii de care se bucură și a credincioșiei lui în sarcinile de secretariat. Secretarul participă la ședințele de comitet și la adunările administrative și păstrează un raport fidel al hotărârilor votate. Procesul-verbal al unei întâlniri include detalii precum data și locul întâlnirii, numele președintelui de ședință, numărul și numele celor prezenți, alți participanți, chestiunile discutate și votate. Aceste procese-verbale trebuie să fie păstrate permanent în registrele oficiale ale bisericii.

Registrele bisericii conțin, de asemenea, și numele tuturor membrilor bisericii. Este esențial ca această listă să fie mereu actualizată și să fie cât mai fidelă realității. Registrul de membri este important pentru prezbiterii bisericii, deoarece aici se găsesc informații atât despre foștii, cât și despre actualii membri.

Atunci când sunt adăugați bisericii noi membri prin botez, mărturisire de credință sau transfer, numele lor sunt adăugate în regis-

trul bisericii. Atunci când se pierd membri prin deces, excludere sau transfer, numele lor vor fi eliminate din registrul bisericii. Secretarul poartă corespondența între biserici atunci când este în desfășurare un transfer de la o comunitate la alta. Transferul unui membru trebuie să fie o operațiune finalizată înainte ca acel membru să fie eligibil pentru o slujbă de conducere în biserică. Dacă operațiunea de transfer se prelungește din motive excepționale, atunci membrul respectiv poate fi ales, rămânând să se finalizeze cât mai rapid procesul de transfer.

Procesul de transfer al unui membru este inițiat la cererea acestuia, cerere adresată secretarului bisericii în care dorește să devină membru. Secretarul trimite scrisoarea de solicitare către secretarul comunității unde membrul este înregistrat în prezent. Atunci când biserica de care aparține membrul își dă acordul pentru transfer, scrisoarea de recomandare este trimisă secretarului bisericii solicitante, care o prezintă comitetului bisericii. Comitetul înaintează scrisoarea de recomandare a solicitantului către întreaga adunare, unde va fi citită o dată și apoi încă o dată. Dacă nu se ridică nicio obiecție, în general după prima citire, după o săptămână se ia un vot din partea adunării pentru acceptul final. În acest moment, membrul solicitant este acceptat și primit în noua biserică. Secretarul trimite apoi o confirmare de accept secretarului bisericii de la care a venit scrisoarea de transfer, astfel încât acesta să poată șterge numele respectiv din registrul comunității sale.

Sistemul acesta a fost pus la punct pentru a proteja nu doar biserica, ci și membrii. Este însă nevoie de o mare atenție pentru ca procesul să se desfășoare eficient, fără întârzieri, dând deplină asistență noului membru care dorește transferul. Noii membri s-ar putea simți nedoriți sau neglijați dacă o solicitare de transfer este procesată greoi și trec luni de zile de la cerere până la votul final și primirea în biserică. Este imperativ ca secretarii celor două comunități să acționeze împreună și cu promptitudine.

Niciun nume nu ar trebui adăugat sau șters din registrul bisericii fără un vot din partea adunării. Secretarul nu are autoritatea de a

acționa independent în chestiunea aceasta, cu excepția situațiilor de deces al membrilor. Atunci când un membru decedează, secretarul notează în registru data decesului.

Registrele bisericii includ și nume ale unor membri care nu mai vin la adunare. Unii dintre ei poate că nu se mai consideră adventiști sau nu mai vor să fie membri. Alții poate că s-au mutat în altă parte. Pe cât posibil, secretarul ar trebui să păstreze legătura cu cei care se îndepărtează de biserică, trimițându-le mici note prin care să îi informeze despre activitățile bisericii, într-un efort de a-i încuraja să revină. Uneori, secretarul poate sugera transferul unui membru către o biserică din zonă, pe care acesta o frecventează deja. În plus, pastorul din biserică la care merge membrul respectiv poate fi solicitat să ia legătura cu acesta și să-i transmită invitația de a deveni oficial parte a comunității pe care o frecventează.

Secretarul deține rapoartele cerute de Conferință – unele statistici sunt trimestriale, altele anuale, iar altele sunt făcute cu diferite ocazii și evenimente. Secretarul, autorizat de comitet, informează Conferința/Misiunea cu privire la delegații aleși să reprezinte biserică la sesiunea Conferinței. În general, aceste rapoarte au o dată-limită de completare și trimitere pentru a oferi mai departe informații precise Conferinței/Misiunii sau conducerii bisericii de la alte niveluri.

Secretarul adună informațiile pentru aceste rapoarte de la ceilalți slujbași și responsabili de departamente ai bisericii. Aceste rapoarte îi ajută pe prezbiteri să înțeleagă progresul comunității locale, dar și al bisericii la nivel mondial. Prezbitarii supraveghează această activitate, monitorizând tendințele bisericii și asigurându-se că raportarea este fidelă și actualizată.

Casierul (trezorerul) bisericii. Casierul bisericii este responsabilul care primește, calculează, depozitează, ordonează, raportează și ține evidența tuturor fondurilor care intră în biserică. Zecimile și darurile, însoțite de un raport financiar, sunt trimise lunar către Conferință/Misiune. Fondurile oferite pentru bugetul comunității locale,

fondurile provenite de la diferite entități din cadrul bisericii și toate celelalte finanțe gestionate de comunitatea locală sunt distribuite așa cum sunt ordonate de bugetul bisericii, de comitetul bisericii sau de adunarea administrativă a comunității. Aici sunt incluse diverse plăți, asigurările, utilitățile, chiriile, cheltuielile departamentelor, achizițiile, plata anumitor servicii, întreținerea etc. Casierul prezintă periodic un raport financiar comitetului și adunării administrative. Cea mai mare parte a lucrării casierului nu este nici văzută și nici cunoscută de comunitate, însă aportul său este crucial în operațiunile bisericii și este vrednic de a fi urmărit cu atenție, nu doar pentru a proteja fondurile bisericii, ci și pentru a-l proteja pe casier.

Casierul are datoria de a păstra confidențialitatea înregistrărilor financiare. Astfel de informații nu ar trebui să fie nici cerute și nici date fără o cerere oficială și specifică. Astfel de informații nu ar trebui să fie împărtășite cu nimeni, cu excepția celor care au autoritatea de a le cunoaște. Ocazional, un pastor sau un prezbiter desemnat poate va avea nevoie să cunoască credințioșia unui membru în aducerea zecimii. Un astfel de exemplu este ocazia în care conducătorii comunității trebuie să conducă diplomatic comitetul de numiri, astfel încât să nu fie aleși ca slujbași persoane care nu sunt credincioase în aducerea zecimii.

Gestionarea fondurilor bisericii este o responsabilitate deopotrivă practică și sacră, pentru că, dacă membrii au un motiv de neîncredere în conducătorii bisericii lor, atunci sunt în situația în care li se neagă oportunitatea de a-și arăta credințioșia față de Dumnezeu prin oferirea banilor lor pentru cauza lui Dumnezeu. Toate fondurile trebuie să fie trecute prin înregistrările casieriei. Atunci când sunt numărați banii, este înțelept ca un diacon sau o diaconesă să-l asiste pe casier. În felul acesta, se asigură o verificare a acurateței numărătorii, dar și prezența unui martor pentru integritatea casierului. Pastorii, prezbiterii sau alți conducători ai bisericii nu ar trebui să-i adreseze casierului solicitări neautorizate de fonduri. Casierii prudenți nu vor acorda fonduri în felul acesta nici dacă sunt rugați.

Ori de câte ori se poate, banii ar trebui să fie puși în plicuri, având notate pe un bilețel suma și numele donatorului. Aceste plicuri/ bilețele ar trebui să fie păstrate de casier ca parte a înregistrărilor pentru posibile audituri. Banii care sunt donați bisericii sunt banii lui Dumnezeu. Folosirea lor nepotrivită este o mare greșeală. Ca supraveghetori ai bisericii, prezbiterii trebuie să se asigure că sunt urmate aceste repere.

Slujirea departamentală

Diferitele funcții ale bisericii operează printr-un sistem numit „departamente”. Într-o mare măsură, aceste departamente sunt călăuzite de departamentele omonime de la nivelurile superioare ale bisericii, care slujesc drept entități furnizoare de resurse și îndrumare pentru bisericile locale. Aceste departamente nu funcționează într-o manieră directorială, cu autoritate asupra departamentelor bisericii locale, ci, mai degrabă, ele asistă biserica în dezvoltarea unui program bine conturat de slujire a membrilor bisericii și a societății. În cele ce urmează, prezentăm o scurtă descriere a resurselor și a asistenței disponibile în biserică, oferite de aceste departamente.

Departamentul Copii. Departamentul Copii a fost înființat pentru a răspunde nevoilor copiilor cu vârste între 0 și 14 ani, o perioadă crucială pentru dezvoltarea lor spirituală. Dincolo de materialele oferite pentru Școala de Sabat a copiilor, departamentul oferă și programe și activități care să impulsioneze creșterea spirituală a copiilor și în afara serviciilor din Sabat; sunt incluse aici și programele de evanghelizare a copiilor din afara bisericii.

Departamentul Copii oferă materiale și resurse pentru a ajuta bisericile în următoarele zone specializate: Școala de Sabat pentru copii și tabere pentru cei de la secțiunile Primii pași, Grădiniță, Primară, Juniori și Adolescenți, Școlile biblice de vacanță, Cluburi biblice, materiale pentru a-i educa pe copii în credință și moralitate,

închinarea în familie și închinarea individuală a copiilor, sprijinirea părinților în cadrul familiei, călăuzirea copiilor spre slujire și administrare creștină a vieții, proiecte de misiune pentru copii, muzică pentru copii, instruire religioasă pentru școli și programe transculturale pentru copii.

Mai multe informații găsiți pe site-ul www.gcchildmin.org. Bisericele sunt îndemnate să numească coordonatori ai Departamentului Copii care să supravegheze aceste concepte și activități.

Prezbiterii au și responsabilitatea de a se asigura că dezvoltarea spirituală a copiilor este o prioritate în biserică, creând cadrul și căile prin care să se desfășoare activități care să răspundă nevoilor celor mici. Prin participarea la programele și evenimentele copiilor, cei care conduc găsesc nu doar încurajare, ci sunt și la curent cu nevoile existente în aceste zone. În plus, selectarea slujbașilor care să se ocupe de copii este una crucială. Dacă o biserică își completează întâi toate posturile principalilor slujbași și abia la final caută un lider de tineret, în felul acesta își compromite viitorul. Instruirea copiilor pentru conducere în biserică dă asigurarea că biserica are privirea îndreptată spre viitor și își cunoaște bine prioritățile.

„Biserica ar trebui să fie un loc sigur în care să ne aducem copiii. Oricine este implicat în lucrarea cu copii minori trebuie să îndeplinească toate standardele legale și cerințele bisericii și ale societății. Pentru a-i ocroti pe copiii noștri, bisericile sunt încurajate să adopte politici care să ofere protecție și siguranță pentru copii.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 168)

Departamentul Comunicare. Departamentul Comunicare al Conferinței Generale slujește ca voce pentru întregul trup al bisericii, comunică țintele, misiunea și este la dispoziția bisericii prin toate mijloacele din media. Comunicatorii și tehnicienii oferă știri prin presa scrisă și audio-vizuală, design grafic și internet și mențin rețelele sociale ale bisericii mondiale.

Biroul de Soft Global (The Office of Global Software) oferă servicii de instruire tehnologică și administrare a anumitor pachete de soft

folosite de biserică la nivel global, cum ar fi netAdventist. Pentru a învăța mai multe lucruri despre cum se poate folosi netAdventist pentru realizarea unui site al bisericii, vizitați www.netadventist.org. Departamentul Comunicare și Biroul de Soft Global sunt cele care pun la dispoziția bisericii mondiale, a Diviziunilor și Uniunilor, diverse resurse. Echipa de comunicare menține site-ul oficial al bisericii mondiale, www.adventist.org, acolo unde puteți face următoarele:

- Obțineți logoul bisericii și găsiți regulile de aplicare ale acestuia.
- Găsiți comunicatele și pozițiile oficiale ale bisericii, precum și repere în alte chestiuni de actualitate.
- Găsiți cele 28 de puncte fundamentale de credință.
- Găsiți *Manualul Bisericii* în varianta completă.
- Găsiți statistici cu privire la membri.
- Găsiți linkuri către departamentele bisericii și alte entități ale bisericii.
- Intrați în contact cu membri ai echipei de comunicare.
- Primiți actualizări pe Twitter și Facebook.

Rețeaua Adventistă de Știri (ANN, Adventist News Network) este un produs al Departamentului Comunicare. Echipa ANN oferă săptămânal informații în format video care sunt disponibile pentru a fi descărcate. De asemenea, sunt oferite versiuni complete ale Scripturii pentru a fi folosite la traducere.

Vizitați site-ul news.adventist.org pentru:

- A tipări știrile disponibile în vederea reproducerii și retransmiterii lor pe alte site-uri sau în buletinele informative ale bisericilor
- A obține instruiri media și diverse ghiduri
- A trimite știri, fotografii sau videoclipuri din biserica locală
- A descărca videoclipuri realizate de ANN.

Un prezbiter poate gândi ca un comunicator, punând întrebări, precum: *Ce se întâmplă în biserică și poate avea impact asupra localității noastre? Ce se întâmplă și merită să fie adus la cunoștința*

membrilor? Răspunsurile la aceste întrebări vor fi de interes pentru personalul de la Departamentul Comunicare. Comunicatorii bisericii vin cu mesajele și activitățile bisericii înaintea publicului prin intermediul difuzării de știri, anunțuri despre activități, conturi pe rețelele de socializare, crearea și întreținerea unor site-uri ale bisericii, albume foto ale activităților bisericii și consolidarea relațiilor cu media locală.

Departamentul Servicii Sociale (ACS, Adventist Community Services). Acest departament (n.red.: la noi, ramură a Departamentului Lucrare Personală) este un serviciu și un canal prin care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea slujește nevoilor existente în vecinătatea unei biserici adventiste sau în localitatea în care se află aceasta. Având ca sursă de inspirație lucrarea unei creștine, pe nume Dorca, despre care găsim scris în Faptele apostolilor 9, Asociația pentru Servicii Sociale (ACS) și-a început activitatea în anul 1874, sub numele de *Dorcas and Benevolent Association*. Din această asociație făceau parte femeile care se îngrijeau de asigurarea necesarului de haine, alimente, bani și alte servicii pentru familiile nevoiașe. În anul 1972, *Dorcas Society* a primit numele de *Adventist Community Services*. Totuși, în anumite părți ale lumii se folosește încă numele de *Dorca* (n. red.: sau *Tabita* – la noi, *Societatea „Tabita”*). Și *Adventist Men Organization* (Organizația bărbaților adventiști) se implică în servicii sociale. Departamentul Servicii Sociale s-a extins pentru a-i include pe toți membrii bisericii, bărbați și femei, tineri și bătrâni, care să slujească, într-o abordare holistică, nevoilor fizice, sociale și spirituale ale localității, dezvoltând o relație de încredere și căutând ocazii de a-L prezenta pe Isus Hristos.

Întrucât fiecare localitate este unică, este important să se organizeze evaluări și sondaje cu privire la nevoile locale. Societatea „Tabita” îi poate ajuta pe prezbiteri în angajarea tuturor departamentelor bisericii pentru a răspunde nevoilor – lucru ce se poate face prin organizarea unor cursuri de educație pe teme de familie, căsătorie, creșterea copiilor, seminare pe probleme de administra-

re a banilor; teste și analize de sănătate, alimentație, clase de gătit, îngrijire la domiciliu, dezvoltarea și îmbunătățirea unor aspecte din societate, construirea de case. Centrele „Tabita” distribuie alimente și haine și oferă servicii de instruire și îndrumare, consiliere, predarea limbii engleze, îngrijirea copiilor și îngrijirea bătrânilor; ajutor pentru persoanele fără locuință și cantine pentru săraci. Acest departament îi încurajează pe tineri să participe în activitățile sale și să învețe bucuria de a-i ajuta pe alții.

Ramura din acest departament care se ocupă de situațiile de calamități și dezastre oferă ajutor în combaterea efectelor acestora – alimente, hrană, dar și îngrijire emoțională și spirituală pentru cei afectați. Dacă autoritățile civile nu reușesc să facă față unui dezastru, atunci Conferința, Uniunea sau Diviziunea, prin coordonatorii ACS, oferă asistență adițională. Ca răspuns la unele calamități, departamentul poate demara un parteneriat cu ADRA pentru a oferi alinare. ACS este la dispoziția prezbiterilor pentru a-i ajuta pe ei și bisericile lor să dezvolte planuri strategice prin care toate departamentele bisericii să fie implicate în servicii misionare pentru a răspunde nevoilor sociale și a împărtăși dragostea lui Hristos.

Ca prezbiteri, găsiți moduri în care fiecare membru să fie implicat în activități ale bisericii. Sunt multiple opțiuni pentru slujirea socială și aici pot fi implicați oameni cu orice fel de dar spiritual. O astfel de slujire poate fi o ocazie excelentă pentru implicarea noilor membri, dar și a membrilor cu vechime.

Pentru a avea o imagine de ansamblu și acces la articole și resurse, accesați www.sabbathschoolpersonalministries.org/acsi. Apăsați pe „resurse” pentru a descărca Manualul ACS și un program care vizează serviciile sociale (ACSI Certification Program) care include detaliile pentru completarea unor evaluări și sondaje ale nevoilor comunitare. Pentru a comanda materiale tipărite ale ACS, intrați pe www.adventsource.org. Resurse adiționale pot fi găsite pe www.communityservices.org.

Departamentul Familie. „Cu mult mai puternică decât orice predică ce poate fi rostită este influența unui cămin adevărat asupra inimii și a vieții oamenilor.” (*Divina vindecare*, pag. 352)

Familia este cadrul în care oamenii găsesc împlinirea nevoilor lor de contact social, de simțământ de apartenență, de dragoste și intimitate și care-i ajută să-și stabilească identitatea personală și stima de sine. În cadrul familiei sunt imprimate în minte valorile pe termen lung. Pentru a răspunde nevoilor familiilor, să fie numit în comunitate un lider al Departamentului Familie care să evalueze nevoile familiilor din biserică și să ofere informații pertinente pastorului și prezbiterilor comunității. Dacă lucrează strâns unii cu alții, conducătorul Departamentului Familie, pastorul și prezbiterii vor ajuta familiile care trec prin dificultăți și vor prezenta programe de familie speciale, care să hrănească toate familiile bisericii locale.

Departamentul Sănătate. Acest departament este o expresie și o extensie a slujirii vindecătoare a lui Isus Hristos. Administrarea sănătății personale este un act de apreciere și de laudă la adresa lui Dumnezeu. O viețuire sănătoasă este un mod practic de exprimare a aprecierii pentru viață, dar și un exemplu în societate pentru binecuvântările unei vieți sănătoase.

Cartea *Divina vindecare*, scrisă de Ellen White, este un ghid pentru stilul de viață adventist. Prin participarea la proiecte comunitare ce vizează sănătatea publică, se promovează sănătatea adevărată și o viețuire curată în contextul slujirii. Avantajele acestui stil de viață sunt prezentate nu într-o manieră lăudăroasă, ci din dorința de a le aduce binecuvântare altora. Cei care se bucură de avantajele unei asemenea stări de sănătate vor dori să le împărtășească și altora secretele lor.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea publică diverse reviste de sănătate pentru a oferi sfaturi cu privire la un stil de viață sănătos într-un context spiritual. Între proiectele misionare comunitare sunt incluse clase de gătit, clase de educație de sănătate (ex.: diabet), programe de control al stresului, programe de abandonare a

fumatului etc. Aceste programe ne ajută să ne facem prieteni și să creăm relații în societate, ajungând la oameni și la instituții la care, altfel, biserica nu ar putea ajunge. Materiale pentru programe utile Departamentului Sănătate pot fi găsite la www.healthministries.com.

Lucrarea Personală/Activități Laice. Fiecare membru al bisericii este chemat la slujire. Coordonatorul acestui departament încurajează dezvoltarea acelor daruri spirituale de care este nevoie pentru a-i câștiga pe cei ce sunt în afara bisericii, organizându-i pe membri în implementarea unor programe de mărturie și misiune publică. Coordonatorul Departamentului Lucrare Personală/Activități Laice este implicat în inspirarea, motivarea și echiparea membrilor pentru a-și dezvolta capacitățile date de Dumnezeu de a da mărturie și a face misiune în societate.

Prezbiterii sprijină acest departament prin:

- Implicarea personală în programul misionar al bisericii
- Oferirea unui timp în dimineața zilei de Sabat pentru promovarea și susținerea programelor misionare
- Sprijinirea programelor de instruire a membrilor în vederea câștigării de suflete
- Încurajarea participării la programele de instruire organizate de Conferință/Misiune
- Motivarea și echiparea membrilor care să se implice în activitățile de mărturie și evanghelizare.

Departamentul Publicații. Departamentul Publicații de la toate nivelurile organizației bisericii coordonează dezvoltarea, producerea și distribuirea literaturii adventiste de ziua a șaptea. Misiunea Departamentului Publicații este aceea de a face evanghelizare și de a-i „hrăni” pe membrii bisericii, oferind literatură. „Sunt multe locuri în care vocea predicatorului nu poate fi auzită, locuri care nu pot fi atinse decât prin publicațiile noastre – cărți, broșuri, pliante pline de adevărurile Bibliei de care oamenii au nevoie.” (*Christian Service*, pag. 153). Acest lucru este realizat prin vânzarea și oferirea

de materiale publicate. Vânzarea se face prin evangheliștii cu literatura. „Dumnezeu cheamă lucrători din fiecare biserică a noastră să intre în lucrarea Sa ca evangheliști cu literatură.” (*Evanghelizarea prin literatură*, pag. 20). Lucrarea aceasta este realizată de membrii bisericii. „Fiecare credincios este chemat să răspândească și să distribuie broșuri, pliante și cărți care conțin mesajul pentru timpul acesta.” (*Review and Herald*, 5 noiembrie 1914)

Departamentul Publicații lucrează cu pastorul și cu celelalte departamente pentru a pregăti planuri sistematice prin care membrii să fie implicați în distribuirea de literatură. Cel puțin o dată la doi ani, Conferința ar trebui să organizeze un seminar sau un atelier pentru prezbiterii bisericii locale și pentru coordonatorii Departamentului Publicații pentru a ține biserica la curent cu noile metode de evanghelizare prin literatură. În fiecare an, Conferința Generală și Diviziunile desemnează o carte care să fie „cartea misionară a anului” – program prin care un titlu de carte va fi publicat și distribuit în masă de către membrii bisericii, la nivel mondial. Departamentul produce o revistă trimestrială, *Literature Evangelist*, care conține material inspirator, cazuri și experiențe concrete, dar și ilustrații pentru predici, care pot fi folosite de prezbiteri. Bisericile locale își pot face abonament la această revistă. Este disponibilă și pe site-ul Departamentului Publicații alături de alte resurse și materiale, precum publicația lunară *Publishing Literature Seminary Training Manual* și alte materiale de evanghelizare. Pastorii și prezbiterii locali pot sprijini acest departament de slujire și îi pot încuraja pe membri să se alăture eforturilor de distribuire a literaturii confesionale la nivel mondial, fie devenind evangheliști cu literatură, fie prin misiunea personală. Mai multe informații sunt disponibile la www.publishing.gc.adventist.org.

Școala de Sabat. Programul Școlii de Sabat este inima uceniciei comunității locale și „ar trebui să fie unul dintre cele mai bune instrumente, cel mai eficient în aducerea sufletelor la Hristos.” (*Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, pag. 10)

Prin programul său de educație religioasă, acest departament oferă creștere spirituală prin studiul Bibliei, părtășie în grupe mici, misiune prin slujire, mărturie și angajare în misiunea globală. Ținta sa este aceea de a câștiga și de a instrui oameni de toate vârstele, ca ucenici ai lui Isus Hristos.

Un prim mod de a sprijini Școala de Sabat este participarea cu regularitate. O grupă de Școală de Sabat în care membrii sunt educați cu privire la credința, moștenirea și stilul de viață al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este programul principal de hrănire a membrilor comunității. Prin acest program se consolidează noii membri în biserică, iar membrii mai vechi își întăresc relațiile de părtășie și frățietate. Grupele Școlii de Sabat sunt parte a programului de creștere a bisericii. Grupele de copii și tineri reprezintă viitoarea generație a bisericii. În biserică se găsesc materiale disponibile pentru toate categoriile de vârstă ale participanților la Școala de Sabat.

Departamentul Școala de Sabat și Lucrare Personală de la Conferința Generală oferă un curriculum educațional religios pentru toate vârstele. Acesta este un program care îl are în centru pe Hristos și, ca temelie, Biblia. Aceste studii biblice și ghiduri sunt disponibile în numeroase limbi, atât în format tipărit, cât și în cel electronic (online sau ca aplicații pentru telefon/tabletă). O gamă vastă de resurse sunt disponibile, de asemenea, pentru instructorii, diriginții și ajutoarele de la Departamentul Școala de Sabat. Pentru a le accesa, vizitați site-ul www.sabbathschoolpersonalministries.org.

Administrarea Creștină a Vieții. Prin „administrare creștină a vieții” se înțelege concentrarea asupra faptului că Isus Hristos este Domn peste întreaga viață a fiecărui om. Avem astfel un cadru pentru un stil de viață de slujire, sacrificiu și parteneriat cu Dumnezeu. Se încurajează o administrare corectă a banilor, care le reamintește membrilor de responsabilitatea lor spirituală de a aduce zecimile și darurile lor de mulțumire lui Dumnezeu. Aceste fapte de credincioșie sunt expresiile exterioare ale lucrării pe care

Dumnezeu o face în inima credinciosului și, prin ele, se recunoaște calitatea Sa de creator, proprietar și susținător al vieții.

Prezbiterii susțin și promovează administrarea creștină a vieții prin predicarea unor mesaje hristocentrice, prin prezentarea principiilor biblice ale administrării vieții, prin vizite acasă la membri și încurajarea lor, prin exemplul personal de administrare creștină a vieții. Astfel de programe pot include promovarea unor ocazii de studiu biblic, devoțiuni în familie și participarea membrilor la diferitele acțiuni de slujire în favoarea celor din jur. Conducătorul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții poate concepe și implementa un plan anual, prin care să se promoveze aducerea zecimilor și a darurilor, dar și prezentarea unor rapoarte financiare regulate, acțiune desfășurată în colaborare cu casierul comunității.

Chiar dacă, în principal, de bugetul comunității răspund casierul și comitetul financiar, este indicat ca și conducătorul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții să fie implicat în planificarea bugetului. În creionarea bugetului, accentul ar trebui să fie pus pe slujirea și misiunea bisericii. Conducătorul îi ajută pe pastor și pe prezbiteri, încurajându-i pe membri să sprijine bugetul bisericii și să se angajeze să facă donații pentru bunul mers al bisericii din punct de vedere financiar.

Resurse prin care să se ajute și să se promoveze administrarea creștină a vieții, generozitatea și dăruirea personală sunt disponibile la birourile Conferinței/Misiunii. O astfel de resursă este broșura *Comentarii pentru zecimi și daruri* pusă la dispoziție de Conferința Generală. Textele din această broșură, care sunt citite în Sabat dimineața, promovează conceptul că dăruirea este, de fapt, un act de închinare. Scopul broșurii este acela ca textul să fie citit înainte de strângerea zecimii și a darurilor. Alte resurse pentru administrarea creștină a vieții pot fi găsite la www.adventiststewardship.com.

Misiunea Femeii. Departamentul Misiunea Femeii este acela care le împuternicește și le pregătește pe femeile din biserică pentru a aduce o slujire atât comunității de credincioși, cât și societății.

Acest departament:

- Le încurajează pe femei să-și îmbunătățească potențialul și participarea la misiunea bisericii.
- Oferă un sistem-suport pentru femeile care suferă și un forum unde să fie puse întrebări și să se primească răspunsuri cu privire la subiecte și chestiuni care afectează femeile din biserică și din afara ei.
- Promovează programe de instruire a tinerelor femei și le încurajează să își continue educația prin oferirea unor programe de bursă.

Sunt șase probleme majore care funcționează ca repere: sănătatea femeilor, abuzul, sărăcia, munca, lipsa de instruire ca lider/lipsa de educație și analfabetismul. Aceste probleme afectează femeile din orice țară, cultură sau pătură socială.

Obiectivele departamentului includ *hrănirea* spirituală a femeilor din biserică și din localitatea respectivă, dar și înputernicirea lor ca femei adventiste de ziua a șaptea ca să devină mai puternice pentru Domnul în studiul Bibliei, rugăciune, creștere personală și *misiune* în societate.

Manualul care prezintă structura și funcționalitatea acestui departament este disponibil pentru pastori și prezbiteri. De asemenea, este disponibil și un program de investire a liderilor (Leadership Certification Program) pentru prezbiteri și soțiile lor, care are ca scop să le îmbogățească viața la nivel spiritual și educațional. Pentru a cunoaște mai bine programul și resursele Departamentului Misiunea Femeii, vizitați site-ul www.adventistwomenministries.org.

Departamentul Tineret. Departamentul Tineret coordonează toate activitățile de tineret din biserică, începând cu licuricii (vârsta 6-9 ani), exploratorii (vârsta 10-15 ani) și ajungând la companioni (vârsta 16-21 ani) și tineri adulți (vârsta 22-31 ani). Acest departament are rolul de a-i integra pe tineri în familia bisericii, de a lucra cu liderii celorlalte entități ale bisericii pentru a-i câștiga, a-i instrui, a-i păstra sau a-i aduce înapoi în biserică pe tinerii ei.

Misiunea Departamentului Tineret este aceea de a-i conduce pe tineri într-o relație mântuitoare cu Isus Hristos și a-i ajuta să îmbrățișeze chemarea la ucenicie. Cele trei zone de interes major sunt ucenicia, părtășia și misiunea. Sub călăuzirea unui conducător al departamentului, copiii și tinerii lucrează împreună pentru a se dezvolta spiritual, mintal, fizic și social. „Cu o astfel de armată de lucrători, cum sunt tinerii noștri, bine instruiți, cât de repede ar putea fi dus întregii lumi mesajul unui Mântuitor răstignit, înviat și care revine curând!” (*Solii pentru tineret*, pag. 196). O biserică întemeiată pe Biblie îi va determina pe tineri să-și asume un angajament permanent pentru Isus Hristos și pentru biserica Sa.

Obiectivele acestor programe și activități sunt următoarele:

- Lucrarea pentru mântuirea copiilor și a tinerilor din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, prin care aceștia sunt ajutați să crească spiritual, fizic, mintal și social.
- Asigurarea unui cadru de părtășie pentru tinerii din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în care aceștia să fie mai departe organizați să lucreze pentru mântuirea altor tineri.
- Instruirea tinerilor din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru asumarea unor roluri de conducere în cadrul bisericii și direcționarea energiilor lor în implicarea în toate activitățile bisericii.

Bisericile locale sunt încurajate să organizeze cluburi sociale, cum sunt cele de exploratori, pentru a răspunde nevoilor copiilor din toate grupele de vârstă. Conferința/Misiunea poate pune la dispoziție informații despre aceste direcții de slujire. Alte resurse disponibile pot fi găsite pe www.gcyouthministries.org.

Scopul departamentelor. Departamentele bisericii au ca scop capacitatea bisericii de a sluji nevoilor membrilor ei. În acest fel, se asigură personal, resurse, idei și creativitate care să îmbogățească biserica. O conducere înțeleaptă va folosi cât mai mult deplinul avantaj de a avea astfel de departamente.

Prezbiterul comunității locale este responsabil de impulsionalitatea tuturor departamentelor și funcțiilor bisericii. În bisericile mari, în care există mai mult de un prezbiter, lucrarea ar trebui să fie împărțită între prezbiteri, pe zone sau departamente, în conformitate cu experiența și capacitățile lor. Ei ar trebui să sprijine diferitele departamente care le revin, activând ca mentori și consilieri.

Evangelizarea

Prin lucrarea de evangelizare, biserica crește și își răspândește influența în societate și în întreaga lume. Isus a spus că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14). Iar în marea trimitere adresată ucenicilor Săi, a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19,20).

Evangelizarea este mai mult decât o declarație publică a unei doctrine sau a unei profeții, oricât de importante ar fi acestea. Chiar dacă biserica a fost binecuvântată cu evangheliști talentați care au darul de a face prezentări publice ale Evangheliei, trebuie să fim atenți să nu reducem evangelizarea doar la activitatea specializată a acestora. Evangelizarea îi implică pe toți ucenicii lui Hristos care trebuie să le împărtășească altora Cuvântul, să proclame harul lui Dumnezeu și să trăiască o viață prin care să arate că sunt beneficiari ai harului Său. Prin această slujire de evangelizare, biserica le adresează un apel oamenilor de pe întreg cuprinsul lumii să li se alăture celor ce sunt răscumparați de Hristos.

Evanghelizarea făcută de biserică la nivel mondial

Marea trimitere cere să le împărtășim și altora vestea cea bună a mântuirii – Evanghelia. Această însărcinare nu ne spune să ne adresăm unor guverne, administrații, teritorii, ci mai degrabă oamenilor, ca indivizi. Evanghelizarea nu este pentru specialiști sau pentru instituții. Chiar dacă biserica, în ansamblu, este de mare folos în împlinirea acestei misiuni, în final, evanghelizarea trebuie să ne aducă în acele situații în care mărturia să fie făcută de la om la om, unu la unu.

A evangheliza înseamnă a împărtăși Evanghelia și a-i conduce pe alții la Isus, a-i ajuta să-L primească individual ca Mântuitor personal, să-L aștepte ca pe Domnul vieții care urmează să revină curând, să dorească să-și unească viața cu biserica Sa. Ținta evanghelizării nu este doar creșterea numărului de membri. Chiar dacă această creștere a numărului de membri este și ea un produs al evanghelizării, marea trimitere este o viziune în care fiecare credincios devine un slujitor matur, disciplinat. Sarcina evanghelizării nu va fi finalizată până când credincioșii nu vor fi hrăniți, instruiți, trimiși și vor deveni câștigători de suflete.

Dumnezeu a chemat la existență Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru a vesti lumii ultima Sa solie de iubire și de cunoaștere a adevărului (Apocalipsa 14:6-12). Misiunea de a ajunge cu mesajul sfârșitului acestei lumi la miliardele de oameni care locuiesc acum pe planeta Pământ este una copleșitoare. Dintr-o perspectivă omenească, este improbabilă o împlinire rapidă a Marii Trimiteri (Matei 28:19,20). Și biserica Noului Testament a fost confruntată cu o misiune aparent imposibil de împlinit. Însă, cu puterea Duhului Sfânt, biserica a cunoscut o explozie a numărului de membri (Faptele apostolilor 2:41; 4:4; 6:7; 9:31). Primii creștini își mărturiseau credința pretutindeni (Faptele apostolilor 5:42). Revărsarea Duhului Sfânt de la Cincizecime a fost numai un preludiviu a ceea ce urmează să vină. Dumnezeu a făgăduit să reverse din abundență Duhul Sfânt în zilele de pe urmă (Ioel 2:23; Zaharia 10:1). Apocalipsa spune că „pământul s-a luminat de slava” cerului (Apocalipsa

18:1), lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ având parte de o încheiere rapidă (Matei 24:14; Romani 9:28).

Eficiența planurilor și a acțiunilor va veni doar ca urmare a vieții și puterii primite prin Duhul Sfânt. „Numai lucrarea făcută prin multă rugăciune și sfințită prin meritele lui Hristos se va dovedi, în final, că a fost cu adevărat eficientă.” (*Viața lui Iisus*, pag. 362)

Pași către o evanghelizare de succes

Cartea Faptele apostolilor arată că succesul ucenicilor s-a bazat pe cinci principii. Dacă acestea vor fi înțelese, atunci prezbiterii și bisericile vor avea mai multă eficiență în câștigarea sufletelor pentru Hristos. Când principiile acestea vor fi implementate în bisericile locale, Duhul Sfânt va lucra pentru a aduce o creștere numerică pentru Împărăția lui Dumnezeu. Vor fi organizate mai întâi mici grupe, apoi grupe mai mari și, în final, vor fi înființate noi comunități.

Redeșteptarea. Atunci când în viața membrilor bisericii are loc o redeșteptare spirituală autentică, se vede și o creștere numerică. Biserica creștină a Noului Testament a crescut pentru că fiecare membru avea o relație personală și adevărată cu Isus Hristos (Faptele apostolilor 1:8; 4:20,31,33; 1 Ioan 1:1-3). Ucenicii le-au vorbit oamenilor despre un Hristos pe care L-au cunoscut. Ei au proclamat un Hristos a cărui prezență o simțiseră în mod real. Ei au mărturisit un Hristos care le schimbase viața personal.

Studiul biblic. Bisericile și indivizii pot experimenta o redeșteptare spirituală în urma unei intensificări a studiului Bibliei (Faptele apostolilor 6:7; 2 Petru 1:2-4; Ioan 17:3). Biblia este plină de putere; ea schimbă vieți și transformă oameni. Biblia este instrumentul prin care Dumnezeu câștigă suflete. Același Duh Sfânt care i-a inspirat pe autorii Scripturii transformă și viața celor care o citesc. „Cuvântul lui Dumnezeu este sfințirea și neprihănirea noastră, pentru că este hrană spirituală. A-l studia înseamnă a mânca din frunzele pomului vieții.” (*Letter 17*, 1902)

Rugăciunea. Indivizii și bisericile cunosc redeșteptarea atunci când se intensifică rugăciunea de mijlocire (Faptele apostolilor 1:14; 2:42; Coloseni 1:3,9; Filipeni 1:3-5). În marea luptă dintre bine și rău, Dumnezeu a stabilit câteva reguli de bază: El îi lasă omului libertatea de a alege, El face tot ce este necesar pentru a-l mântui pe fiecare om în parte, El trimite Duhul Sfânt pentru a impresiona inimile, El aranjează circumstanțele în viața fiecăruia.

Rugăciunea de mijlocire descătușează puterile Cerului pentru a fi puse în folosul altora. Dragostea lui Isus, arătată cu prețul vieții Sale, ajunge la ceilalți oameni prin intermediul nostru. Rugăciunea de mijlocire este un canal prin care înțelepciunea lui Dumnezeu curge prin noi pentru a ajunge la alții. El ne oferă cunoștința de care avem nevoie pentru a le spune și altora despre dragostea Sa.

Prin rugăciune, noi aducem înaintea lui Dumnezeu păcatele din viața noastră, acele lucruri care ne obstrucționează lucrarea de a câștiga suflete (Psalmii 51:10-12,13; 26:39). Prin rugăciune intrăm în contact cu înțelepciunea divină (Iacov 1:5). Rugăciunea Îl face pe Dumnezeu să lucreze cu mai multă putere decât ar fi făcut-o dacă nu ne-am fi rugat (Daniel 10:12; Iacov 5:16).

Prezbiterii pot conduce biserica în slujirea prin rugăciune, organizând grupe sau parteneriate de rugăciune, elaborând liste de rugăciune, conducând ocazii de rugăciune, programând alte momente de rugăciune acolo unde e cazul etc. Rugăciunea dezvoltă sensibilitatea față de apelurile și conducerea Duhului Sfânt. Pentru a putea ajunge la oameni cu mesajul lui Hristos, trebuie să înțelegem care este metoda cea mai adecvată de a-i aborda, cum să răspundem întrebărilor lor și cum să facem un apel. Prin intermediul rugăciunii, Dumnezeu ne va conduce către aceia cu care vom interacționa cel mai eficient. „Începeți să vă rugați pentru suflete; apropiați-vă de Hristos, de coasta Lui însângărată. Împodobiți-vă viața cu un spirit blând și liniștit și lăsați ca cererile voastre, rostite cu inima zdrobită și umilită, să se înalțe cu stăruință către El pentru a primi înțelepciunea de care aveți nevoie ca să vă salvați nu doar propriul suflet, ci și sufletelor altora.” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 513)

Mărturia. Indivizii și bisericile cunosc o reînviore a acolo unde se intensifică mărturia. Credința ucenicilor creștea tot mai mult pe măsură ce ei și-o împărtășeau cu alții. Iar pe măsură ce își mărturiseau angajamentul pentru Hristos, ei deveneau vestitori și mai puternici ai Lui (Faptele 1:8; 2:32; 9:15; 22:14,15). „Dacă mergeți în lucrare așa cum a plănuit Hristos să facă ucenicii Săi și câștigați suflete pentru El, atunci veți simți nevoia unei experiențe mai profunde și a unei cunoașteri mai mari a lucrurilor divine și veți înseta mai mult după neprihănire.” (*Calea către Hristos*, pag. 80)

Pregătirea și instruirea. Isus Și-a instruit și pregătit ucenicii pentru misiune. În cartea Faptele apostolilor, vedem că ei au urmat lecțiile care le-au fost predate de Isus. Bisericile cresc și ele atunci când membrii sunt pregătiți și instruiți pentru slujire. Domnul i-a instruit pe ucenicii Săi cum să Îl urmeze și le-a spus: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Apoi a petrecut trei ani și jumătate instruindu-i și pregătindu-i să meargă în lume și să răspundă nevoilor fizice și spirituale ale oamenilor (Efeseni 4:11,12).

„Fiecare biserică ar trebui să fie o școală de instruire a lucrătorilor creștini. Membrii ei ar trebui să fie învățați cum să țină lecturi biblice, cum să organizeze și să conducă o clasă la Școala de Sabat, cum să-i ajute cel mai bine pe săraci și să se îngrijească de cei bolnavi, cum să lucreze pentru cei neconvertiți. Ar trebui să existe școli de sănătate, școli de gătit și cursuri pentru diferitele ramuri ale lucrării creștine de ajutorare.” (*Divina vindecare*, pag. 149)

„Un singur lucrător care a fost instruit și educat pentru lucrare și care este condus de Duhul lui Hristos va reuși mai mult decât zece lucrători care merg în lucrare cu puține cunoștințe și slabi în credință.” (*Evangelizare*, pag. 474)

În fiecare biserică, membrii ar trebui să se implice ca martori într-o formă sau alta a lucrării de slujire. Atunci când membrii bisericii sunt pregătiți pentru a sluji ca martori care să ajungă la inimile oamenilor din jurul lor prin intermediul unor servicii bazate pe Biblie, biserica va cunoaște o creștere explozivă.

Misiunea în societate

Bisericile cresc atunci când există un proces planificat de misiune în lume prin care să răspundă nevoilor fizice, mintale, sociale și spirituale ale oamenilor, așa cum au făcut ucenicii (Faptele apostolilor 3:6; 6:1-4).

„Numai metoda lui Hristos va da succes în abordarea oamenilor. Mântuitorul Se amesteca printre oameni ca unul care le dorea binele. Le-a arătat compasiune, a slujit nevoilor lor, le-a câștigat încrederea. Apoi i-a îndemnat: «Veniți după Mine!»” (*Divina vindecare*, pag. 143)

Dacă biserica și-ar pune lacătul pe poartă sau ar dispărea, ar simți lumea din jur lipsa ei? Isus a răspuns nevoilor fizice, intelectuale, emoționale și spirituale ale oamenilor, iar poporul Său trebuie să facă la fel. Bisericile care cresc au o varietate de programe care răspund nevoilor diferitelor grupuri de oameni. Cerința fundamentală a unui seceriș este aceea ca, mai înainte, să fi fost semănată sămânța. Niciun agricultor nu așteaptă ca Dumnezeu să facă o minune și să crească ceva ce nu a fost semănat.

Secerișul. Bisericile cresc atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este împărțit prin predicare și evanghelizare publică. Ucenicii au fost niște evangheliști puternici și bisericile Noului Testament au acordat prioritate acestei ramuri de slujire. Plini de încredere și anticipând binecuvântarea Duhului Sfânt, ucenicii au împărțit Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 4:31; 5:42; 8:4). „Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce întregii lumi Evanghelia.” (*Faptele apostolilor*, pag. 9)

Dumnezeu pregătește un seceriș final neobișnuit de mare, care ne va surprinde. Această pregătire poate avea loc în casele oamenilor, prin grupe mici; în biserici, prin predici evanghelistice; prin serii de prezentări prin satelit și mass-media; prin evanghelizări și seminare publice. Isus ne invită să participăm alături de El la cel mai mare seceriș de suflete din istoria lumii. În primul secol al erei

creștine, ucenicii priveau în viitor spre un seceriș care urma să vină. Însă Mântuitorul le-a spus că holdele erau deja coapte. Lanurile erau chiar în fața ochilor lor, însă ei nu puteau să vadă. Samaritenii erau deschiși să primească Evanghelia (Ioan 4:35). Încă o dată, în zilele noastre, situația se repetă – secerișul poate începe (Ioel 3:13,14).

Botezul este simbolul intrării în familia lui Dumnezeu și în frățietatea bisericii Sale. El simbolizează acceptarea morții, îngropării și învierii lui Hristos, care a fost dat la moarte pentru păcatele noastre; simbolizează moartea față de păcatele care au caracterizat viața noastră de până acum și învierea la o nouă viață în Hristos. Pregătirea pentru botez include și o perioadă în care candidații trebuie să fie învățați să păzească tot ce a poruncit Domnul Hristos (Matei 28:20). În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, conceptul de botez este prezentat în credințele fundamentale ale bisericii și în legământul/angajamentul de botez (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 45-47). Cei care doresc să devină membri ai bisericii trebuie să cunoască principiile hristocentrice pe care aceasta se bazează. Nimănui nu ar trebui să i se ceară să intre în legământul solemn de a deveni membru înainte de a înțelege ce presupune un astfel de legământ.

Consolidarea și hrănirea în continuare. Bisericile cresc atunci când noii convertiți sunt hrăniți spiritual și învățați să dea mărturie la rândul lor. „După ce oamenii primesc adevărul, nu ar trebui să plecăm și să-i părăsim, fără să ne mai pese de ei, ci trebuie să le purtăm de grijă mai departe.” (*Evanghelizare*, pag. 345)

„După ce au fost convertiți la adevăr, oamenii au mai departe nevoie de îngrijire. Zelul multor pastori pare să scadă imediat ce eforturile lor sunt însoțite de oarecare succes. Ei nu își dau seama că acești nou-convertiți au nevoie de vegherea noastră atentă, de ajutor și încurajare. Ei nu trebuie să fie lăsați singuri, ca să cadă pradă celor mai puternice ispite ale lui Satana, ci au nevoie să li se spună care le sunt îndatoririle, să fie tratați cu amabilitate, să fie călăuziți și vizitați și să se facă rugăciuni împreună cu ei. Aceste su-

flete au nevoie de hrană dată la vremea potrivită.” (*Evanghelizare*, pag. 351)

Botezul este începutul unei noi vieți în Hristos și al părtășiei cu frățietatea din biserica Sa. Nu este un panaceu care să rezolve toate problemele spirituale. Adesea, la scurt timp după botez, noii convertiți sunt confrunțați cu unele dintre cele mai mari probleme. Ei trebuie să fie îngrijiți mai departe pentru a crește și a deveni niște creștini maturi.

Iată câteva principii care să-i ancoreze pe noii credincioși în credință:

- O viață devoțională autentică
- Pregătirea pentru slujire
- Implicarea în slujirea altora
- Împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu către alții
- Dezvoltarea unei rețele de prieteni în cadrul bisericii.

Noii credincioși se întăresc în credință atunci când sunt implicați activ în împărtășirea credinței lor. Nu este recomandat ca noii convertiți să fie puși prea repede în slujbe care cer responsabilități de conducere. La început, pentru ei, viața spirituală și mărturisirea sunt ținta principală. Iată câteva căi prin care pot fi susținuți noii credincioși și conduși spre ucenicie:

- Planificați un program prin care să se consolideze înțelegerea doctrinelor (cunoscute anterior, în perioada pregătirii pentru botez).
- Învățați-i principii pentru o creștere spirituală continuă.
- Încurajați-i la o viață de devoțiune personală și o închinare regulată în cadrul familiei.
- Îngăduiți greșeli și erori de raționament în deciziile luate de noii convertiți.
- Planificați vizite regulate.
- Integrați-i în rețeaua socială a bisericii.
- Învățați-i cu privire la stilul de viață creștin adventist.
- Implicați-i în lucrarea de mărturie și misiune pentru alții.

Viața de devoțiune personală. Oferiți-le noilor credincioși cartea devoțională a anului în curs și citiți împreună cu ei câteva dintre materiale pentru a le da un start bun. Arătați-le modalități de a beneficia tot mai mult de viața lor spirituală. Implicați-i în grupe de studiu biblic acasă sau la biserică. Accentuați binecuvântările venite în urma mărturiei personale și sugerați un model de rugăciune pe următoarea structură 4M:

- Mărire (adorare și laudă)
- Mărturisire (și pocăință)
- Mulțumire
- Mijlocire.

Vizite acasă. În Noul Testament, nevoile spirituale și sociale își primeau răspunsul în grupe mici, în care oamenii mâncau la aceeași masă și se rugau împreună (Faptele apostolilor 2:42). Vizitarea este vitală pentru noii membri, astfel încât ei să se simtă ca acasă în biserică. Este posibil ca un nou-convertit să fie convins de doctrinele bisericii și totuși, la nivel social, să nu fie încă integrat în comunitate. Deși botezați, mulți se simt incomod și ca niște străini în mijlocul bisericii. Însă, cu cât vor avea mai multe contacte și mai mulți prieteni în biserică, cu atât scad șansele ca ei să se îndepărteze. Dragostea și grija pentru noii credincioși poate fi demonstrată prin vizite făcute acasă la ei.

Sunt și alte mijloace de contact – cum ar fi un scurt telefon – prin care să se consolideze intrarea noului venit în biserică. Trimiteți o felicitare, o scrisoare, un e-mail în care să le spuneți că vă rugați pentru ei. Iar atunci când, pentru un motiv, lipsesc de la biserică, trimiteți-le un buletin al bisericii sau schița prediciei (dacă este pusă la dispoziție), astfel încât să fie la curent cu mersul bisericii. Dacă lipsa lor se prelungește, intrați în legătură directă cu ei. Cu cât trece mai mult timp în care stau departe de biserică, cu atât va fi mai greu să fie readuși înapoi.

Adoptarea unui stil de viață adventist. În interacțiunile pe care le aveți cu noii convertiți, includeți și educarea cu privire la chestiunile de stil de viață, spre exemplu, alimentația: cum să mănânce sănătos, cum să-și prepare singuri hrană sănătoasă, cum să aibă un meniu echilibrat etc. Ajutați-i să înțeleagă reperele dăruirii sistematice (zecimi și daruri), dar implicați-i și într-un seminar de identificare a darurilor spirituale.

Citirea Scripturii și a literaturii creștine va aduce consolidare vieții spirituale. „*Patriarhi și profeți și Tragedia veacurilor* sunt cărțile care sunt special adaptate pentru cei care sunt nou-veniți la credință, astfel încât ei să se întărească în adevăr... În *Viața lui Iisus, Patriarhi și Profeți, Tragedia veacurilor și Daniel și Apocalipsa* se găsește învățătură prețioasă. Aceste cărți ar trebui să fie văzute ca având o importanță specială și ar trebui să facem orice efort pentru a le pune înaintea oamenilor.” (*Letter 229, 1903*)

Plan de îndrumare și ajutor spiritual. Desemnați un membru cu vechime al bisericii care să fie, la nivel spiritual, un „înger păzitor” al noului credincios. În momentul în care noii credincioși au o temelie stabilă în biserică, ei pot deveni, la rândul lor, astfel de „îngeri păzitori” pentru cei care vin în biserică după ei.

Obiectivul primar al unuia astfel de „păzitor” spiritual este acela de a fi un prieten adevărat. Ca atare, asigurați-vă că cei doi au interese, experiențe de viață și un trecut socio-cultural asemănător. Păzitorul spiritual nu joacă nici rolul de polițist și nici de judecător. Noii credincioși au nevoie de cineva căruia să îi pese de ei și să le arate că este preocupat de bunul mers al vieții lor, cineva care să îi ajute să crească spiritual, emoțional, mintal și social.

Socializarea. Noii credincioși cresc în experiența spirituală pe măsură ce frecventează casa lui Dumnezeu Sabat de Sabat. În biserica primară, nevoile spirituale și sociale erau întâmpinate prin închinare, predicare și laudă (Faptele apostolilor 2:42-47). Încurajați-i pe noii credincioși să participe la grupa Școlii de Sabat pentru noii

botezați. Invitați-i la masă pentru a vă cunoaște personal. Includeți-i în evenimentele sociale ale bisericii, cum ar fi: picnicuri, drumeții, excursii, tabere sau adunări de socializare.

Implicare și mărturie. În biserica primară, noii credincioși creșteau spiritual pe măsură ce se implicau activ în acțiunile de mărturisire și de împărtășire a credinței. Câștigarea de suflete întărește credința, conduce la rugăciune și la dependență de Scriptură.

Atunci când noii credincioși sunt pregătiți să fie martori și ucenici, se simt mult mai confortabil și încrezători în ocaziile de a-și împărtăși credința cu familia și prietenii care ar putea fi nefamilizarizați cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dacă sunt bine pregătiți, ei se pot implica în activități precum: slujirea prin rugăciune, evanghelizarea cu literatură, studiul Bibliei, seminare de Biblie ținute în casele oamenilor, servicii de sănătate, slujirea copiilor etc.

Recâștigarea membrilor care nu mai vin la biserică. În parabolele despre oaia pierdută, drahma pierdută și fiul pierdut (Luca 15), Isus ilustrează grija pe care ar trebui să o avem pentru membrii pierduți ai familiei bisericii. În aceste pilde există o serie de deosebiri în ce privește motivul pierderii sau metodele de recâștigare, însă rezultatul final este același în fiecare: bucurie în familia pământească a bisericii și bucurie în ceruri. Recâștigarea membrilor care nu mai vin la biserică este o slujire rodnică în care ar trebui să se implice prezbiterii. Dacă sunt vizitați cu dragoste și ascultați cu compasiune, mulți dintre cei care s-au îndepărtat vor reveni cu totul la Hristos și la biserica Lui.

Este nevoie de planificare pentru a demara un program de recâștigare a membrilor care nu mai vin la biserică. Începeți prin a aduna nume din registrele bisericii, de la membrii bisericii sau de la rudele celor care nu mai vin la biserică. Acționați în tandem cu membrii activi ai comunității, care lucrează în zone ce implică un contact frecvent cu publicul – cum ar fi evangheliști cu literatură, personal medical, oameni de afaceri. Dată fiind natura delicată

a acestei slujiri, persoanele alese să-i viziteze pe membrii care nu mai vin la biserică ar trebui să fie atent selectate și pregătite pentru această lucrare. Atunci când îi vizitați pe membrii care nu mai vin la biserică, este important să îi abordați într-o manieră prietenească, deschisă, fără condamnare.

Fiți plini de tact. Pentru a-i face să se simtă în largul lor, puneți-le întrebări la care, răspunzând, să vorbească despre ei înșiși. Întrebați-i despre familie, despre serviciu sau faceți mici comentarii apreciative referitoare la copiii lor, la casa ori la pasiunea lor. Apoi, cu atenție, mutați discuția spre zona în care să le amintiți despre legătura lor anterioară cu biserica: întrebați-i cine a fost pastorul care i-a botezat, unde și când au venit pentru prima oară la biserică. Întrebați-i dacă s-au mai gândit între timp la revenirea în biserică și dacă este vreun obstacol în calea revenirii lor.

Acordați-le toată atenția. Ascultați cu atenție și rugăciune răspunsurile lor, fiind atenți la simțămintele exprimate în spatele cuvintelor. Atunci când încep să vorbească liber, încurajați conversația prin ascultare activă. Nu îi întrerupeți și nu intrați în defensivă. S-ar putea să dea glas unor sentimente dureroase, care merg înapoi, până la momentul în care au încetat să mai vină la biserică. Dacă încep să se mânie pe măsură ce vorbesc, lăsați-i să se descarce. Experiențele lor dureroase trebuie să fie exprimate. Se întâmplă adesea ca, după ce s-au descărcat, oamenii să se simtă mai bine și să fie mai deschiși.

Încurajați încrederea în dragostea lui Dumnezeu. Atunci când îi vizitați pe membri inactivi, căutați să vă păstrați o poziție neutră, fără părtinire. Scopul vizitei este acela de a le da o ocazie de biruință și de a trece peste problema care i-a făcut să nu mai vină la biserică. Indiferent care ar fi problema în cauză, asigurați-i de credincioșia nepieritoare a lui Dumnezeu și încercați să le refaceți încrederea în dragostea și iertarea Sa.

Păstrați confidențialitatea. Toate conversațiile cu membrii inactivi ar trebui să fie confidențiale. Acest lucru este foarte important, mai ales dacă motivul pentru care au plecat din biserică a impli-

cat un incident care le-a adus rușine. Atunci când ei vă împărtășesc lucruri de natură personală, o fac pentru că au încredere în cei cu care vorbesc. Să nu le trădați încrederea, discutând apoi incidentul cu alte persoane. Asigurați-i că păcatul lor nu este mai mare decât iertarea pe care o poate acorda Isus. Ajutați-i să aducă păcatul la picioarele lui Hristos și apoi să ceară cu încredere împlinirea făgăduinței Sale de curățire (1 Ioan 1:9).

Rugați-vă pentru ei. Înainte de a pleca din casa lor, rugați-vă pentru ei, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu peste acel cămin. Faceți din rugăciunea generică una personală, amintind pe nume fiecare membru al familiei. Cereți, de asemenea, celorlalți slujbași ai bisericii să se roage pentru reabilitarea acestor membri.

Invitați-i înapoi, la biserică. Asigurați-i pe membrii inactivi că sunt bine-veniți la biserică, oricând ar dori să revină. S-ar putea să nu răspundă imediat invitației și e posibil să fie nevoie de mai multe întâlniri până când vor lua decizia de a reveni. Mesajul important cu care ar trebui să rămână este acela că bisericii îi pasă de ei și că îi vrea înapoi. Iar atunci când vine vremea ca ei să revină, faceți ca în calea lor să nu fie obstacole. Oferiți-vă să îi însoțiți personal la biserică și le va fi mai ușor. Pregătiți-i pe membrii bisericii să îi primească și să le spună un bun venit. Pregătiți calea pentru o revenire ușoară și plină de bucurie în sânul bisericii.

Iubiți-i. Este important să îi asigurați pe membrii inactivi de faptul că sunt iubiți. Atunci când îi vizitați, atitudinea voastră îi poate determina să vină la biserică sau să rămână în continuare la distanță de ea. Feriți-vă să îi faceți să le fie rușine sau să se simtă vinovați. Nu uitați că „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Arătați un spirit de înțelegere și de acceptare. Respectați-le punctul de vedere. Arătați o preocupare autentică pentru tot ce le creează un stres. Ajutați-i să dea glas durerii lor. Cereți-vă scuze în numele bisericii pentru durerea pe care o simt. Încercați să vorbiți mai puțin și să ascultați mai mult. Feriți-vă să le dați sfaturi. Fiți înțelegători și răbdători, construind o relație bazată pe încredere.

„Nu ar trebui să îi împovărăm cu muștrări inutile, ci ar trebui să lăsăm ca dragostea lui Hristos să ne determine să fim plini de compasiune și de duioșie, astfel încât să putem să plângem pentru cei greșiți și pentru cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Sufletul are o valoare infinită. Valoarea lui nu poate fi apreciată decât prin prețul plătit pentru răscumpărarea lui.” (*Mărturii*, vol. 3, pag. 188)

Implementați aceste principii în biserică, iar Duhul Sfânt vă va ajuta să creșteți ca ucenici puternici pentru Hristos. Noii convertiți se vor maturiza, devenind creștini bine întemeiați. Unii vor deveni mai târziu lideri ai bisericii și mulți dintre ei își vor împărtăși credința în mod activ cu rudele sau prietenii lor.

Pentru a găsi mai multe idei legate de modul în care să dezvoltați și să implementați un plan anual de evanghelizare cât mai cuprinzător în și prin biserică locală, vizitați site-ul Conferinței Generale – www.ministerialassociation.com.

Hrănirea bisericii

Vestea cea bună a Evangheliei este aceea că Dumnezeu este iubire. Această veste a fost într-un contrast total cu religiile păgâne din vremea lui Isus, care propuneau diverse metode de a-i îmbuna pe zei, dar și cu interpretările eronate legaliste pe care le dădeau iudeii de atunci caracterului lui Dumnezeu. Chiar și azi sunt mulți care, deși cunosc vestea cea bună a harului îmbelșugat al lui Hristos, păstrează încă o imagine distorsionată despre Dumnezeu, în care El este prezentat ca un tiran care doar pretinde și acuză. Mesajul lui Isus este – și a fost – acela că Dumnezeu este dragoste, Legea Sa este dată din dragoste, iar harul Său dovedește dragostea. Ca răspuns și recunoaștere a acestui atribut al caracterului lui Dumnezeu, biserica trăiește o reînviore a evlaviei. Noi facem ceea ce facem nu pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu prin merite, ci pentru ceea ce a făcut El deja pentru noi.

Dragostea și unitatea sunt fundamentul creștinismului. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte” (1 Ioan 3:14). „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Unitatea aduce putere bisericii. Este știut că „în Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (Faptele apostolilor 2:1). „Atunci când există armonie în acțiune între membrii bisericii, când există dragoste și încredere, manifestate între frate și frate, se vor

vedea proporțional forță și putere în lucrarea noastră pentru mântuirea oamenilor.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 188)

Dragostea creștină produce unitate, în ciuda deosebirilor. „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate” (1 Petru 4:8). Focul dragostei creștine dizolvă conflictele de clasă sau de diferențe sociale, de ură rasială, de controverse teologice. Însă dragostea și unitatea nu sunt accidentale; un astfel de comportament trebuie să fie alimentat și în biserică. Predicarea, închinarea și adunările publice ale bisericii pot duce la consolidarea acestor caracteristici atât la nivel personal, cât și colectiv, însă nu se reduce totul la atât. A-l iubi pe semenul nostru înseamnă mai mult decât a sta pe același rând în Sabat, la biserică. Contactul și relațiile din afara orelor de închinare din Sabat sunt vitale pentru comunitatea creștină. „Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții...” (Evrei 10:24,25).

Slujirea prin rugăciune

Isus i-a învățat pe ucenici să aștepte botezul cu Duhul Sfânt înainte de a face orice altceva. Rugăciunea este cea mai puternică armă în marea luptă.

Prioritatea rugăciunii. Cele mai dinamice biserici, cele care cresc cel mai mult, sunt cele care pun accent pe slujirea prin rugăciune. A te ruga alături de alți membri în lupta de păstrare a credinței poate ajuta la menținerea unei relații strânse cu Dumnezeu. Oamenii care au diverse nevoi în societate răspund adesea favorabil ofertei noastre de a ne ruga cu și pentru ei. „O redeșteptare a adevăratei evlavii este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Aceasta ar trebui să fie prima noastră lucrare... O redeșteptare spirituală nu poate fi așteptată decât ca răspuns la rugăciune.” (*Solii alese*, vol. 1, pag. 121)

Rugăciunea de mijlocire a ocupat un loc central în activitatea de slujire a lui Isus. El avea obiceiul să petreacă multe ore în rugăciune, cerând ajutorul Tatălui Său în favoarea celor pentru care El slujea (Matei 14:23; Marcu 1:35; Luca 5:16). Scriptura înregistrează rugăciunile Sale pentru alții ca pe un model pentru noi (Matei 6:9-12; Ioan 17:6-26). Și apostolul Pavel a avut o viață de rugăciune de mijlocire (Romani 1:9; Efeseni 1:16; Coloseni 1:3). Pentru apostoli, rugăciunea era tot atât de importantă ca predicarea. De aceea au căutat să aleagă diaconi care erau dispuși să preia din sarcini, astfel încât apostolii să poată „stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Faptele apostolilor 6:4).

În particular, dar și în casele oamenilor, prezbiterii trebuie să se roage pentru biserici și pentru membrii bisericii, cerând de la Dumnezeu binecuvântare, putere, vindecare, iertare, înțelepciune și iluminare. În biserica ai cărei membri se roagă împreună, există putere. Atunci când membrii se roagă împreună pentru alții și văd că rugăciunile lor primesc răspuns, o nouă tărie și o nouă vitalitate vor fi resimțite în familia bisericii.

Cartea biblică Faptele apostolilor ne arată că, atunci când noii credincioși s-au unit în rugăciune, Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit, iar biserica a crescut (Faptele apostolilor 1:14,15; 2:42,47; 4:18-33; 8:15-25; 10:9-48; 12:1-25). Liderii bisericii trebuie să-i conducă pe membri la o viață de rugăciune, să petreacă timp împreună în care să-L caute pe Domnul, rugându-se unii pentru alții, planificând și alimentând mai departe, prin hrănirea necesară, darurile pe care El le dă în biserică. „Făgăduința (Matei 18:19,20) este condiționată de faptul că biserica va înălța rugăciuni unite, iar ca răspuns la aceste rugăciuni se poate aștepta o putere mai mare decât aceea care vine doar în urma rugăciunii personale. Puterea dată va fi proporțională cu unitatea membrilor și cu dragostea lor pentru Dumnezeu și unii pentru alții.” (*Letter 32*; 1903)

Adesea, facem o rugăciune la începutul sau la sfârșitul unei întâlniri, însă ometem să petrecem timp cerând înțelepciune sau schimbarea inimii astfel încât slujirea noastră să fie cât mai eficientă. Aju-

tați-i pe membri să-și dezvolte parteneriate de rugăciune și să pună deoparte un timp bine stabilit pentru grupe de rugăciune, în afară de întâlnirea săptămânală de rugăciune de la adunare. Unele dintre aceste parteneriate pot fi făcute și online sau prin telefon. Satana cunoaște puterea pe care o are poporul lui Dumnezeu atunci când se roagă și, „la auzul rugăciunii fierbinți, întreaga sa oștire tremură.” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 346)

Resurse valoroase prin care membrii pot fi ajutați pentru o viață de rugăciune și o slujire prin rugăciune eficiente pot fi găsite pe site-urile Conferinței Generale www.ministerialassociation.com și www.revivalandreformation.org.

Întâlnirea de rugăciune

Întâlnirile pentru rugăciune sunt punctul central al laudei și părtașiei unei biserici. „Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune” (*Calea către Hristos*, pag. 98). Sunt multe căi prin care se pot întări adunările de rugăciune, însă accentul principal ar trebui să fie pus pe rugăciune. Întâlnirea ar trebui să fie programată la o oră și într-un loc la îndemână, să aibă loc în grupe mici sau la adunare și să se concentreze pe o listă de rugăciune sau pe o sumă de solicitări scrise de membri, adunate anterior într-o cutie pregătită special pentru acest lucru. Totuși, indiferent de timpul, de calea sau de structura desfășurării acestor întâlniri, orele de rugăciune trebuie să fie dedicate rugăciunii. Programul poate să varieze de la o săptămână la alta în ceea ce privește țința și subiectele, însă ingredientele de bază, esențiale, pentru succesul ocaziilor sunt următoarele:

Planul. „Ar trebui să căutăm înțelepciune de la Dumnezeu, iar planurile de organizare a întâlnirilor să fie făcute în așa fel, încât acestea să fie interesante și atractive. Oamenii tânjesc după pâinea vieții. Dacă o vor găsi la adunările de rugăciune, atunci acolo vor merge pentru a o primi.” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 70)

Este responsabilitatea pastorului și a prezbiterilor să participe la întâlnirea de rugăciune și să o coordoneze. Aceasta poate fi o ocazie excelentă pentru un prezbiter care are darurile spirituale adecvate, el preluând conducerea grupului în absența pastorului. Alegeți un spațiu potrivit. Un grup mic adunat într-o sală mare reduce intimitatea, înăbușă părțasia și transmite ideea de înfrângere. Începeți întotdeauna la ora stabilită, nu așteptați să începeți doar după ce vine și o anume persoană sau mai multe.

Luați în calcul varianta în care, într-o zi din săptămână, la biserică au loc mai multe activități simultan sau consecutiv. Formatul acesta dă rezultate pentru programe cum ar fi: ședință de comitet, comitet de conducere al exploratorilor, repetiție de cor. Începeți totul cu o oră mai devreme, cu o adunare de părțășie, eventual servind o masă ușoară împreună.

Sunt unii cărora le place mai mult să se adune în casele lor, ca grupe mici, decât să vină la adunare pentru ora de rugăciune. Există o serie de avantaje pentru întâlnirea de felul acesta, din moment ce un grup mic și un spațiu intim oferă o atmosferă mult mai personală decât cea oferită de o clădire a bisericii. Astfel se poate întări relația de coeziune între membrii comunității. Membrii grupului sunt astfel capabili să participe mult mai liber acasă la cineva decât în formatul mai oficial de la biserică.

Studiul. În mod normal, o întâlnire de rugăciune include și un timp pentru studiul Bibliei. Însă această întâlnire este mai mult pentru a învăța decât pentru a predica. Așadar, prezentarea unui devoțional sau studiu biblic ar trebui să fie de cel mult 20 de minute. Ca exemple, se pot studia: punctele fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, un capitol sau o carte din Biblie, un personaj biblic etc.

Împărtășirea. În general, o întâlnire de rugăciune include timp pentru mărturii personale, reflecții și împărtășirea de opinii. Este important ca oamenilor să li se ofere ocazia de a vorbi despre mo-

dul în care Dumnezeu le-a răspuns la rugăciune. Această dovadă a faptului că Dumnezeu conduce prin puterea Lui dă putere credinței pentru mai departe și aduce încurajare grupului.

Astfel de ocazii sunt valoroase pentru comunitate, însă trebuie să fie atent monitorizate. „Discursurile sau rugăciunile lungi, plictisitoare, nu-și au locul nicăieri, cu atât mai puțin în cadrul unor întâlniri sociale. Celor care sunt lipsiți de modestie, mereu gata să spună ceva, li se îngăduie să treacă în față și să limiteze mărturia celor timizi sau mai retrași. În general, cei care sunt mai superficiali au cel mai mult de spus.” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 70, 71)

Mărturiile trebuie să fie scurte și actuale. Puneți întrebări precum: *Ce a făcut Domnul pentru tine? Ce răspuns ai primit, la care rugăciune? Ce experiență de câștigare de suflete ai avut?* Subiectele prezentate în cadrul mărturiilor pot fi anunțate în avans (un text biblic preferat, modul în care cineva s-a convertit etc.). Uneori este înțelept ca o persoană sau două să fie pregătite să vorbească despre un răspuns recent la rugăciune.

Rugăciunea. Întâlnirea de rugăciune este pentru rugăciune, și nu pentru aceia care vor să domine și să monopolizeze timpul cu părerile lor lungi și obositoare. „Rugăciunile lor sunt lungi și mecanice. Ei îi obosesc pe îngeri și pe oamenii care îi ascultă. Rugăciunile noastre ar trebui să fie scurte și la obiect. Iar cererile lungi și obositoare, dacă cineva are așa ceva de adus, să și le păstreze pentru cămăruță. Lăsați ca Duhul lui Dumnezeu să pătrundă în inimă și El va mătura orice formalitate uscată.” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 71)

Atunci când vine vremea rugăciunii, direcționați grupul să se concentreze pe rugăciune, pe cereri specifice, împletite cu laudă și cu așteptarea împlinirii făgăduințelor. Încurajați-i pe membri ca mai degrabă să se roage pentru alții, decât să se concentreze asupra propriilor solicitări. Cu tact, sugerați ca rugăciunile să fie scurte și să nu devină predici sau prezentarea unor nemulțumiri personale. Dacă alcătuiți o listă de rugăciune pe care includeți oameni sau proiecte, aceasta poate să devină un reper, ajutându-vă să urmăriți în timp ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său.

Metodele folosite în cadrul rugăciunii pot varia de la o întâlnire la alta.

- Întregul grup poate să se roage într-un singur glas, prin vocea unuia, sau să se împartă în grupe mai mici.
- Participanții se pot ruga pe rând, în cerc, sau pot fi lăsați să se roage liber, fără o ordine anume.
- Pot fi inițiate rugăciuni la care să participe mai mulți astfel: liderul grupului inițiază rugăciunea, apoi alți participanți adaugă una sau două propoziții de laudă sau de cerere. Pe măsură ce Duhul Sfânt conduce, participanții și-ar putea dori să se roage încă o dată, dacă firul rugăciunii trece și la alte subiecte în care au și ei ceva de adus înaintea Domnului. Astfel se oferă ocazia pentru cereri de rugăciune, pentru slujirea aproapelui, după cum este nevoie, creându-se cadrul unui tip de rugăciune plăcut, interactiv, prin care mintea participantului este vie pentru mai mult timp. La momentul potrivit, rugăciunea este încheiată de liderul grupului.
- Rugăciunile pot să urmeze o temă sau o ordine dată: laudă, mulțumire, iertare etc. sau să se bazeze pe un text din Scriptură citit anterior.

Nu există un model standard pentru rugăciune. Cu cât rugăciunile sunt mai libere, mai naturale, cu atât sunt mai pline de semnificație. „Atunci când căutăm să-i câștigăm pe alții la Hristos, purtând în rugăciuni povara pentru suflete, propriile inimi vor vibra sub influența mișcătoare a harului lui Dumnezeu, sentimentele noastre se vor intensifica de căldura divină, întreaga noastră viață creștină va fi mult mai reală, mai plină de râvnă, mai plină de rugăciune.” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 354)

Pentru informații adiționale despre cum să se organizeze întâlniri și grupe de rugăciune, vedeți broșura despre rugăciune disponibilă pe www.revivalandreform.org.

Vizitarea

Vizitarea membrilor este vitală pentru hrănirea bisericii și creșterea ei, fiind o practică centrală a bisericii creștine primare. „Și, în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos” (Faptele apostolilor 5:42). „Știți că... nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case...” (Faptele apostolilor 20:20). Conducătorii bisericii Noului Testament au găsit un echilibru între slujirea personală, om la om, și cea publică.

Prezbiterii trebuie să se amestece printre oamenii din biserică înainte și după serviciile divine, să-i caute pe aceia care ar avea nevoie de încurajare și de rugăciune. Fiți mai devreme la biserică și mai rămâneți puțin la sfârșit. Nu socializați numai cu prietenii, ci căutați-i și pe cei care duc o luptă. Salutați-i cu prietenie și, dacă este nevoie, plecați urechea la solicitările lor. Slujirea personală poate fi făcută și prin mijloacele de comunicare modernă. Un apel telefonic, un mesaj cu un text din Scriptură și o rugăciune înseamnă o slujire personală puternică. Și parteneriatul în rugăciune poate fi stabilit și menținut și printr-un astfel de contact.

Însă cel mai eficient mod de slujire personală este vizita în casa omului. Este important să-i vezi și să-i înțelegi pe oameni dincolo de zidurile bisericii, în mediul în care aceștia își trăiesc viața de zi cu zi.

Planificarea vizitelor acasă la membri trebuie să fie un punct permanent pe agenda întâlnirilor prezbiterilor. Pentru această lucrare, pot fi desemnați și unii membri de frunte ai bisericii care au darul acesta sau care sunt instruiți în sensul acesta. Astfel de programe poartă adeseori numele de grupă de subpăstorire sau de diaconie – membrii sunt împărțiți în grupe, organizate în general după zonele geografice sau cartierele unde locuiesc. Un prezbiter, însoțit de un diacon sau de o diaconasă, poate avea repartizată o zonă anume ca să se îngrijească de membrii bisericii din acea zonă. Pastorul și prezbiterul conduc planul de vizitare și alte programe care să consolideze tăria spirituală a grupului.

Vizitarea noilor botezați și a membrilor de curând transferați oferă contactul imediat și ocazia de bun venit în biserică. Vizitarea caselor noilor botezați oferă și ocazia de a veni în contact cu restul familiei și cu copiii. Pentru întreaga familie, vizita unui conducător al bisericii la ei acasă va crea un impact. Ei își vor aduce aminte că unui conducător al bisericii i-a păsat de ei într-atât de mult, încât le-a făcut o vizită acasă, personal.

Pe cât este posibil, vizitele ar trebui să fie programate anterior, pentru a evita timpii morți și a fi în concordanță cu alte planuri și întâlniri pe care le-ar putea avea membrii familiei.

Este de preferat ca orice vizită să fie făcută mai degrabă de două persoane decât de una singură. Cuplurile căsătorite fac o echipă de vizitare excelentă. Un alt exemplu bun este acela al unei echipe formate dintr-un prezbiter cu experiență și un alt membru, în rolul de ucenic.

Iată o serie de șapte sugestii pentru a face dintr-o vizită o ocazie de binecuvântare:

Pregătiți terenul. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă conducă vorbele astfel încât vizita să fie o binecuvântare pentru casa respectivă. Alegeți un scurt pasaj din Scriptură care să fie prezentat. Alegeți pasaje pline de făgăduințe, cum ar fi Psalmii 46; 103:1-5; 121 sau Matei 11:28-30, Ioan 14:1-3 și Apocalipsa 21:1-7.

Împrieteniți-vă. Fiți sociabili și includeți-i în conversație pe cât mai mulți membri ai familiei – în măsura în care aceștia sunt dornici să se implice. Faceți aprecieri pozitive asupra familiei, casei, grădinii etc. Ascultați cu o atenție neîmpărțită atunci când ei vorbesc despre lucrurile de interes pentru ei.

Citiți. După câteva minute, când în cadrul conversației apare o fereastră oportună, mutați discuția spre o direcție spirituală. Dacă simțiți că este un moment potrivit, confortabil, citiți sau comentați un pasaj biblic. Aceste comentarii nu ar trebui să dureze mai mult de un minut sau două.

Cereți. Atunci când le cereți oamenilor să spună dacă au subiecte de rugăciune, este o ocazie în care ei își împărtășesc grijile și zonele de interes. Pentru un astfel de moment, este ideal să fie pregătite câteva pasaje din Scriptură care să abordeze în mod specific astfel de nevoi. Totuși nu uitați că scopul vizitei este acela de a arăta grija și împreuna-simțire și mai puțin acela de a da răspunsuri.

Rugați-vă. Dacă este un cadru potrivit, îngenuncheați și invitați-i pe toți cei prezenți să se alăture în rugăciune. Rugați-vă în mod specific pentru cererile și grijile care tocmai au fost exprimate; aduceți în rugăciune, pe nume, persoanele amintite. În rugăciune, menționați-i și pe membrii familiei care lipsesc și cereți binecuvântarea peste casa respectivă.

Plecați. Când se apropie momentul de plecare, nu-l prelungiți. Plecați atunci când tonul spiritual al rugăciunii este încă perceptibil. În cele mai multe cazuri, 30 de minute sau mai puțin sunt o durată potrivită pentru o vizită.

Notați. După vizită, notați-vă un sumar al vizitei, incluzând numele celor care au fost implicați. Notați grijile familiei și impresiile pe care le-ați avut. La vizitele ulterioare, când veți reaminti nume sau probleme ale familiei, veți face dovada unei griji autentice pentru familia respectivă.

Grupele mici

„Formarea unor grupe mici ca temelie a eforturilor creștine este un plan care mi-a fost prezentat de Acela care nu poate greși. Dacă biserica are un număr mare de membri, atunci aceștia să fie organizați în grupe mici, pentru a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru cei necredincioși.” (*Evangelizare*, pag. 115)

Moise a organizat poporul Israel în grupe de câte zece (Exodul 18). Grupul restrâns al ucenicilor lui Isus a fost de douăsprezece persoane, cu care El a petrecut cea mai mare parte a lucrării Sale

de slujire. Adesea i-a învățat pe oameni în casele lor (Matei 13:36; 17:25; Marcu 9:33; 10:10), iar biserica Noului Testament și-a concentrat activitățile prin grupuri mici de studiu, împărtășire de experiențe, rugăciune și părtășie frățească (Faptele apostolilor 2:42,46). Întâlnirile din case și pe grupe mai mici se datorau în parte situației bisericii care, la vremea aceea, nu avea proprietăți dedicate special adunării credincioșilor. Totuși unele dintre elementele acestui model de părtășie sunt aplicabile și azi, în special pentru biserici mari, acolo unde întâlnirile de la biserică nu sunt suficiente pentru a asigura creșterea și părtășia spirituală. În aceste biserici mari, trebuie accentuată inițiativa de a forma grupuri mici, astfel încât să existe părtășie în diferite zone de interes sau de slujire.

În general, o grupă mică este formată din cinci până la cinci-sprezece persoane care se adună la biserică sau într-o casă pentru părtășie, studiu biblic, rugăciune, slujire, recreere și socializare. Exemple de grupe mici care se adună la biserică pot fi: grupele de la Școala de Sabat, grupele de misiune, grupele de studiu biblic acasă, grupele de rugăciune, corul bisericii și participanții la diferite alte activități în care oamenii au aceleași interese. Orele și locurile de întâlnire sunt hotărâte prin consensul grupului. Aceste întâlniri sunt flexibile în stil și mai puțin protocolare decât adunările oficiale ale bisericii.

Oamenii vin la biserică mai mult pentru suportul creștin de acolo decât pentru doctrinele ei specifice. În același fel, atunci când oamenii nu mai vin la biserică, majoritatea nu o fac pentru că nu mai cred doctrinele bisericii, ci pentru că nu mai găsesc acolo sprijinul și părtășia de care au nevoie. Atmosfera din grupele mici facilitează părtășia mai mult decât serviciile divine de la biserică. Cei cărora le-ar fi greu să adere imediat la o biserică s-ar putea simți mai confortabil ca, pentru o perioadă, să facă parte dintr-un grup mic, unde mediul ar fi mult mai puțin amenințător.

Atmosfera mai simplă, de familie, a grupelor din case face ca, la aceste întâlniri, membrii să-și poată invita mai ușor prietenii sau familia. Ele sunt în sine o ocazie de misiune, un instrument misio-

nar pentru biserică și nu au menirea de a le sluji exclusiv membrilor bisericii. În general, ținta grupelor mici este aceea de a-i atrage deopotrivă pe membri și pe nemembri la studiu biblic, rugăciune, părtășie și misiune. Este, în același timp, și un cadru potrivit pentru a putea fi aduși înapoi membrii inactivi.

Întâlnirile din case durează în general între o oră și o oră și jumătate și includ patru părți de bază:

Împărtășirea credinței. Cele mai multe grupuri care se adună în case au această parte de împărtășire a credinței chiar la începutul fiecărei întâlniri. Împărtășirea bucuriilor, a binecuvântărilor și a dezamăgirilor este un mod natural de a începe o astfel de întâlnire. Astfel se detensionează starea fiecărui participant, oamenii se simt acceptați și se creează un spirit de grup prietenos, cald. Încurajați dialogul și urmăriți ca întâlnirea să nu fie monopolizată de o singură persoană.

Studiul. Grupul poate să aleagă o carte sau un pasaj dintr-o carte a Bibliei, material care să fie studiat înainte de întâlnire. Conducătorul inițiază discuția, punând întrebări precum: *Ce îți spune Dumnezeu prin intermediul acestor pasaje?*

Rugăciune. În general, grupul menține o listă de rugăciune. Membrii grupului sunt solicitați să se roage unii pentru alții, pe nume, în devoțiunile lor private și să aibă un partener de rugăciune cu care să țină contactul zi de zi prin telefon sau online atunci când este mai greu să se vadă personal.

Misiune. Grupul urmărește să invite și să includă în acest grup mic și nemembri ai bisericii.

Grupele mici se pot aduna și la biserică. Spre exemplu:

Grupele Școlii de Sabat. Grupele care studiază în cursul săptămânii materialul de la Școala de Sabat au un potențial deosebit pentru slujire și părtășie. Mediul lor favorizează mărturisirea, slujirea și pro-

grame sociale care depășesc programul obișnuit al Școlii de Sabat. Departamentul Școala de Sabat de la Conferința Generală numește astfel de grupe „unități de acțiune” și, pe site-ul său, sunt resurse disponibile pentru participanții la astfel de grupe.

Grupe de seminar. În general, oamenii manifestă un interes mai crescut pentru biserică atunci când trec prin perioade de tranziție: căsătorie, nașterea unui copil, schimbarea locuinței, divorț, moartea cuiva drag etc. Pentru a răspunde acestor nevoi, biserica poate sponsoriza un program regulat de seminare. Subiectele pot fi: familie, creșterea copiilor, refacerea după o tragedie, studiu biblic sau alte programe de acest fel care să abordeze sănătatea fizică, mintală și spirituală.

Grupe de sprijin. Un grup-suport se concentrează pe oameni care au același tip de nevoi sau probleme. Aici pot fi incluse nevoi fizice, probleme în căsătorie sau în familie, grup pentru părinții cu copii mici, persoane necăsătorite, femei, bărbați, bătrâni, oameni care trec printr-o pierdere sau suferință.

Organizarea grupelor mici. Pentru a avea succes, grupele mici au nevoie de planificare și organizare. Începeți prin identificarea nevoilor și a intereselor din comunitate. Apoi, decideți ce fel de grup mic ar răspunde cel mai bine acestor nevoi. Spre exemplu, s-ar putea să fie nevoie de o grupă-suport pentru integrarea unui nou membru sau pentru o întâlnire de rugăciune a slujbașilor comunității, o grupă de studiu biblic care să se întâlnească miercurea și să creeze cadrul pentru elevii și studenții care vor să afle mai multe despre Biblie, ori un grup de misiune care să consolideze relațiile cu prietenii din afara bisericii.

În momentul în care nevoile și grupele sunt identificate, selectați și instruiți conducători pentru fiecare grup. În general, liderii grupului recrutează membri pe bază de invitație personală. Informațiile despre noul grup constituit ar trebui să fie făcute publice, pentru ca întreaga comunitate să fie la curent, oferindu-le astfel ocazia și

altora să se alăture unui grup care ar răspunde nevoilor lor. Conducătorii ar trebui să se adune în mod regulat pentru a evalua modul în care progresează grupele lor, să se sprijine și să se încurajeze unii pe alții.

Oferiți-le membrilor ocazia de a-și lua angajamente față de grup. Un astfel de angajament ar putea include:

- Întâlnirea săptămânală pentru un număr dat de ocazii
- Participarea la cât mai multe dintre aceste întâlniri
- Pregătirea pentru fiecare întâlnire prin studierea unui material cunoscut
- Păstrarea confidențialității
- Invitarea altora de a se alătura grupului.

Resurse pentru grupele mici. Este disponibilă o mare varietate de resurse pentru conducerea unor grupe mici și instruirea conducătorilor acestora. În general, ele conțin și sumarul unor studii biblice sau subiecte pentru discuție. Printr-o pregătire și organizare atentă, grupele mici pot ajuta la dezvoltarea vieții spirituale a bisericii și la conectarea la pulsul societății.

Activități sociale. Activitățile sociale ajută la dezvoltarea echilibrată a vieții spirituale, mintale, fizice și sociale a membrilor. Atunci când oamenii nu găsesc în biserică un cadru potrivit în care să socializeze sau să găsească părtășie, vor căuta în altă parte împlinirea nevoilor lor. Cei care trec printr-o îndepărtare sau răcire a relațiilor sociale cu familia bisericii vor experimenta aceeași stare și la nivelul vieții lor spirituale. Membrii au nevoie să se simtă acceptați, să fie implicați și să se simtă folositori în biserica lor. Ca atare, biserica trebuie să ofere ocazia dezvoltării unor activități și programe care să dea simțământul de apartenență și de conexiune între membri.

Pe de altă parte, activitățile sociale sunt și ocazii în care se adună în același loc și tineri, și persoane mai în vârstă. S-ar putea să nu simtă întotdeauna atracție spre aceleași lucruri și evenimente, însă,

bine planificate, anumite evenimente creative pot aduce împreună generații diferite care să se bucure de o seară de părtășie. Atunci când oamenii socializează, iau naștere amintiri și experiențe care îi aduc mai aproape unii de alții.

Evenimentele sociale și recreative sunt de mare folos în a-i face pe oameni să se cunoască mai bine. Este o ocazie mai bună de interacțiune personală decât poate fi oferită în cadrul oficial al serviciilor de închinare de la biserică. Evenimentele sociale atrag familiile și prietenii membrilor către alte evenimente ale bisericii.

Un comitet pentru aspecte sociale ar trebui să planifice și să organizeze evenimente sociale. Aceste activități ar putea include: picnicuri, jocuri, mese comune, drumeții, excursii de weekend, tabere cu biserica etc. Astfel de evenimente îi aduc pe oameni mai aproape unii de alții, familia bisericii devine un mediu prietenos și relaxant, în care oamenii ajung să se cunoască mai bine și să dezvolte relații de prietenie.

Chiar dacă unii membri sunt mai liniștiți și chiar rezervați, alții au personalități de extrovertiți și pot avea darurile spirituale necesare pentru organizarea activităților sociale ale bisericii.

Consilierea

Uneori, membrii trec prin crize care cer asistență. Aceste crize pot fi spirituale, relaționale sau comportamentale și pot lua naștere dintr-o pierdere sau o durere personală. Este un lucru natural pentru creștin să-și dorească să îi ajute pe cei aflați în nevoie. Atunci când a văzut mulțimea care avea nevoie de ajutor, lui Isus „I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi” (Matei 14:14). Prezbiterii trebuie să fie niște ascultători eficienți, blânzi și să ofere un sfat înțelept din Scriptură.

O consiliere eficientă cere o judecată bună, o percepție bună și capacitatea de a face deosebire între nevoile spirituale și cele patologice. Prezbiterii nu ar trebui să abordeze nevoile unor oameni cu situații speciale, care necesită consilierea unui profesionist. Atenție!

Intervenția într-un astfel de caz poate înrăutăți situația și-l poate aduce pe prezbiter în postura de a fi vinovat pentru un caz clinic în care ar fi fost nevoie de ajutorul unui specialist în domeniu. Sunt totuși moduri în care membrii aflați în criză pot fi încurajați și ajutați. Următoarele repere îi vor fi de folos prezbiterului pentru a ști când și cum să se implice în consiliere și când să se ferească de vreo implicare anume:

Învățați să ascultați. Scopul consilierii nu este acela de a rezolva problemele oamenilor în locul lor. Principalul scop este acela de a arăta că ne pasă de persoana în cauză. Ascultarea le demonstrează consiliaților că sunt importanți. Cel de-al doilea scop este acela de a-i ajuta pe consiliați ca, în mod rațional, să abordeze problemele pornind de la reacțiile emoționale către procesele de gândire logică.

Cel mai bine este să nu ne grăbim să dăm sfaturi. Mult mai bine este să-i conducem pe oameni să identifice ei singuri care sunt chestiunile centrale ale problemei lor, chiar dacă prima tendință este aceea de a le da o soluție sau de a ne spune părerea. Arătați-vă sprijinul pe măsură ce ei se deschid și abordează problemele și ascultați-i cu atenție. O concentrare prea mare pe găsirea unor răspunsuri poate duce la înțelegerea greșită a întrebărilor. Este de folos să faceți din când în când câte un sumar și să clarificați problemele, reflectând ocazional retrospectiv asupra principalelor puncte ale conversației.

În cazul unor probleme de relații, ascultați ambele părți. Nu luați niciodată partea uneia dintre persoane, considerând că are perfectă dreptate, dar nici nu considerați că persoana vă dă în mod deliberat informații eronate. Nu vă hazardați să credeți că ați înțeles problema înainte de a asculta ambele părți.

Un consilier nu va ignora nici nu va trece cu vederea păcatul, dar el nu este judecător, după cum nici Isus nu a judecat-o pe femeia acuzată de adulter. Informația pe care o aflați în cadrul unei consilieri ar trebui să rămână confidențială. Totuși, dacă sunt informații de natură infracțională, penală, atunci persoana consiliată trebuie

să fie informată că astfel de chestiuni ar trebui gestionate de autoritățile în drept.

Concentrați-vă pe atingerea la un rezultat. Scopul consilierii este acela de a ajunge la un rezultat, și nu de a relua la nesfârșit problemele și a arunca vina de la unul la altul. Deși este important să ascultăm problema cu atenție și răbdare, cu blândețe și cu grijă, ținta este aceea de a-i ajuta pe oameni să ajungă la iertare și la soluții. Un pas vital pentru refacere este acceptarea responsabilității fiecăruia pentru propriile acțiuni.

Nu este posibil să rezolvăm problemele relațiilor interpersonale dacă una dintre părți nu dorește să conlucreze pentru a ajunge la soluții. În astfel de situații, un plan viabil în consilierea pentru refacerea relațiilor rupte este acela de a-i ajuta pe oamenii implicați să se gândească ce ar face Hristos într-o situație asemănătoare.

Alegerea unui plan. Pot fi multe moduri de a aborda o problemă, iar cei implicați vor aprecia ajutorul oferit pentru a găsi cel mai bun plan de acțiune. Încurajați-i să aplice propriile decizii. Dacă cei consiliați nu fac o încercare reală de a urma planul agreat, nu este înțelept să se continue consilierea pe acea problemă.

Rugăciune. Rugăciunea este o parte importantă a unei bune consilieri. Ea demonstrează grija prezbiterului pentru starea spirituală a celui consiliat și îl încurajează să adopte o viață de rugăciune serioasă și consecventă. Rugăciunea de la sfârșitul sesiunii de consiliere arată spre Dumnezeu ca fiind adevărata și nesecata sursă de ajutor.

Când să treci la alt nivel. Consilierea în zonele care cer competență, legalitate sau licențiere dincolo de îndemănările sau capacitățile prezbiterului, înseamnă un risc, este periculoasă pentru consiliat și poate duce la probleme în justiție pentru consilier sau pentru biserică. Misiunea prezbiterului se limitează la a împărtăși

din înțelepciunea experienței și a aduce încurajare și sprijin spiritual. Însă, dacă este vorba de afecțiuni psihotice sau nevrotice, este nevoie de o abordare profesională. Nu vă implicați în astfel de situații, dimpotrivă, căutați călăuzire din partea pastorului pentru a ști cum trebuie procedat. Este înțelept să fiți la curent cu resursele disponibile în societate, care pot fi recomandate în astfel de cazuri.

De asemenea, este nevoie de mare atenție atunci când se consiliază persoane de sex opus. Trebuie să conștientizați faptul că există elemente de pericol autentic într-o astfel de situație: înțelegerea greșită a practicii și a sesiunilor de consiliere și posibilitatea de a fi atras într-o relație interpersonală nepotrivită. Nu consiliați o persoană de sex opus în condiții de izolare sau spațiu intim. Desigur, este nevoie de un cadru privat pentru asigurarea confidențialității, însă nu îngăduiți să se ajungă la o intimitate nepotrivită. Ar putea fi înțeleaptă folosirea unei camere a cărei ușă să rămână deschisă sau a unui spațiu cu ferestre.

Pentru a ajuta în programul de consiliere al bisericii, se pot constitui grupuri-suport, unde persoane cu aceleași nevoi nu doar își împărtășesc problemele și caută soluții, ci se și roagă și se susțin reciproc. Poate fi util un centru de resurse cu cărți, broșuri și materiale multimedia care să ofere informații practice și călăuzire pentru a ști cum să facem față diferitelor crize.

Servicii divine speciale

În general, serviciile divine speciale ale bisericii sunt organizate și conduse de pastori. Totuși, atunci când pastorul nu este disponibil pentru a face aceste servicii, responsabilitatea îi revine prezbiterului. Următoarele repere îl vor ajuta pe prezbiter să conducă atunci când pastorul este absent sau când acesta îi cere ajutorul și asistența. Capitolul aceasta se aseamănă cu cel din *Manualul pastorului*, întrucât se aplică aceleași reguli, indiferent dacă serviciile sunt conduse de pastor sau de prezbiter.

Botezul

Botezul este un simbol al morții omului vechi și al începerii unei noi vieți în Isus. El indică dorința solicitantului de a deveni un membru al familiei lui Dumnezeu, de a primi Duhul Sfânt și de a folosi darurile primite de la Dumnezeu pentru a le sluji altora.

Adesea, prezbiterii îi vizitează pe candidații care se pregătesc pentru botez, îi încurajează și le oferă studii biblice. În ziua botezului, prezbiterii pot organiza, coordona și oferi sprijinul oricând e nevoie pe parcursul programului. În anumite condiții, prezbiterii pot fi solicitați să facă botezuri. „În absența unui pastor hirotonit, prezbiterul îi va cere președintelui Conferinței să facă demersurile necesare în vederea ofierii ceremoniei botezului pentru cei care solicită unirea cu biserica” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pag. 73). Președintele va răspunde făcând aranjamentele

necesare ca un pastor hirotonit să vină și să officieze acest serviciu divin sau autorizând un prezbiter să facă acest lucru.

Dacă sunteți un prezbiter în această situație și primiți autorizație specială de la președintele Conferinței să officiați dumneavoastră un botez, urmați reperele de mai jos:

Locul botezului. Botezul poate fi făcut în interior sau în aer liber, în bazinul de botez al bisericii sau într-o apă naturală. În ocazii speciale, unele botezuri au loc în containere de apă, într-o cadă de baie, în piscină sau chiar în butoaie.

Pregătirea pentru botez. Atunci când e posibil, anunțați cu suficient timp înainte data și locul botezului, astfel încât membrii bisericii să poată participa pentru a-i încuraja, sprijini și primi în biserică pe noii membri. Dați instrucțiuni clare celor care vă vor ajuta în programul de oficiere a botezului. Coordonați activitatea cu diaconii și diaconesele pentru a vă asigura că bazinul de botez este pregătit și toate celelalte lucruri necesare sunt la locul lor.

Veșmintele pentru botez. Acolo unde sunt disponibile robe de botez, candidații nu trebuie să se îngrijească decât de lenjeria sau de hainele purtate sub robă. Nu uitați că robele sunt mai bune dacă au culori mai închise și sunt făcute din material greu, o țesătură groasă, deasă; atunci când se udă, alte haine se pot umfla și rămân la suprafață sau se lipesc de corp și devin mai transparente la ieșirea din apă. Robele care au un tiv mai greu ajută în astfel de cazuri. Dacă nu sunt prevăzute prosoape pentru acest moment, cereți-le candidaților să își aducă.

Asigurați-vă că sunt spații corespunzătoare în care candidații să își poată schimba hainele; luați în calcul camere separate în funcție de sex și de vârstă. Atunci când un candidat este în vârstă, bolnav, are probleme fizice sau este o persoană grasă/grea, cereți unui prezbiter sau diacon să vă ajute în timpul botezului.

Atestarea botezului. Botezul are în centrul său mărturisirea credinței candidatului și apoi recunoașterea și primirea lui de către

ceilalți membri în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Remarcile făcute în timpul acestui serviciu divin ar trebui să puncteze aceste lucruri și să se limiteze la ele. Nu există o ordine fixă pentru serviciul de botez, însă sunt câteva elemente care, de obicei, fac parte din program.

Candidaților li se dă ocazia de a-și exprima angajamentul atât față de Hristos, cât și față de biserică, primind iertarea prin harul Său, mântuirea și puterea Sa de a le transforma viața. Lucrul acesta se poate face printr-un răspuns afirmativ la întrebările din legământul de botez, urmat de o rugăciune de binecuvântare și consacrare. Fie după exprimarea mărturisirii de credință, fie după botez, biserica îi primește oficial pe noii membri. Când roștiți cuvântul de bun venit, oferiți și certificatul de botez prin care se atestă calitatea de membru în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În unele țări, un astfel de certificat slujește și ca formă legală de identificare.

Desfășurarea botezului. Candidatul se apropie și pășește în apă. Prezbiterul oficianț (în absența pastorului) spune câteva cuvinte despre candidat, cum a ajuns să îl cunoască pe Hristos. Puteți aminti un verset preferat al acestuia sau chiar experiența convertirii sale.

Asigurați-vă că îl țineți bine pe candidat și că el se ține bine de brațul dumneavoastră. Această legătură dă un sentiment de siguranță, în special pentru cei care se tem de apă.

Ridicați mâna spre cer și roștiți o declarație de botez pe modelul următor: „(Numele candidatului), pentru că ai mărturisit că Îl iubești pe Isus Hristos, că dorești să-ți predai viața în slujba Lui și a bisericii Lui și ca un simbol al iertării pentru păcatele tale și al începerii unei noi vieți în Hristos, te botez în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Amin!”

Puneți apoi un mic prosop peste nasul și gura candidatului pentru a evita situațiile în care, prin scufundare, i-ar intra apă în gură sau în nas. Apoi coborâți încet candidatul în apă. Cereți-i să își în-doaie ușor genunchii, fapt ce va ușura procedura de scufundare.

Țineți-l bine, ridicându-l apoi până la poziția verticală. Un diacon sau o diaconasă ar trebui să ajute la ieșirea candidatului din apă; acesta va fi acoperit cu un prosop sau o pătură mare, pentru a nu răci, și va fi condus spre un loc unde să-și schimbe hainele cu unele uscate.

Aspecte de logistică a botezului. Luați-vă măsuri suplimentare de asigurare că atât oficiantul, cât și candidatul pentru botez sunt în siguranță. Iată câteva lucruri de ținut minte:

Dacă botezul are loc într-o apă naturală, așezați candidatul cu fața spre aval sau în direcția spre care merg valurile. În felul acesta, în momentul scufundării, candidatul nu este târât de apă ci, dimpotrivă, va fi ajutat de fluxul apei care îi susține o parte din greutate, iar apa nu îi va intra în nas sau în gură. Feriți-vă să mergeți prea adânc într-un râu care ar putea avea curenți sau prea în larg în mare, unde valurile ar putea fi înalte.

Fiți conștienți că unele persoane au rău de apă. Vorbiți înainte despre lucrurile acestea și dați-le o reasigurare în timpul botezului.

Transportați-i pe candidații în vârstă sau pe cei cu dizabilități, coborându-i în apă pe un scaun sau prin alte mijloace adaptate nevoilor lor. Coordonați-vă cu prezbiterii sau cu diaconii pentru a vă ajuta în acest demers.

Nu folosiți un microfon sau un alt echipament electric atunci când vă aflați în apă. Șocul rezultat ar putea fi fatal. În schimb, microfoanele care merg pe baterii, fără să fie conectate prin cablu la o sursă de curent electric, nu prezintă acest pericol. Totuși, pentru mai multă siguranță, nu atingeți niciun dispozitiv care ar putea fi conectat la o sursă de electricitate.

Primirea, după botez. După ce toți candidații sunt botezați, faceți un apel întregii comunități pentru reconsacrare, anunțați planurile pentru următorul botez și invitați-i pe toți cei care doresc să fie botezați să rămână după serviciul divin pentru a discuta cu dumneavoastră sau cu alți prezbiteri. Acest apel poate fi urmat de

o rugăciune de dedicare pentru noii membri și pentru toți cei care participă.

La încheierea serviciului divin, este obiceiul ca persoanele care au fost botezate să stea alături de familiile lor și de „îngerul păzitor”, acei păzitori spirituali, într-un loc la ieșire, unde membrii să îi felicite și să le spună un bun venit în familia bisericii.

Cina Domnului

Instituit de Domnul Hristos la ocazia ultimei cine cu ucenicii, serviciul divin al Sfintei Cine este o ocazie de a ne aminti de jertfa Mântuitorului. Solemnitatea acestei ocazii și părtășia care se naște aici aduc încurajare și înnoire spirituală pentru comunitate.

Pregătirea unui serviciu de Sfânta Cină este una dintre cele mai sacre îndatoriri ale unui pastor sau prezbiter. „Orice are legătură cu Cina Domnului ar trebui să arate că s-a făcut prin cea mai bună pregătire” (*Evangelizare*, pag. 277). Desfășurarea acestui serviciu divin diferă de la un loc la altul și, chiar dacă aceste tradiții nu au neapărat o bază biblică sau un mandat biblic, este înțelept ca întregul program să fie desfășurat într-o manieră cu care participanții să se simtă confortabil.

Frecvența. În bisericile adventiste de ziua a șaptea, de obicei, Cina Domnului are loc o dată pe trimestru, în general, în ultimul sau în primul Sabat al trimestrului. Totuși aceasta nu este o regulă rigidă. Scriptura nu hotărăște cât de des sau cât de lung să fie serviciul divin al Cinei Domnului, ci doar afirmă: „Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El” (1 Corinteni 11:26).

În plus față de ocaziile trimestriale, serviciul divin de Sfânta Cină poate fi desfășurat și cu alte ocazii, cum ar fi o ocazie de Anul Nou sau la sfârșitul Săptămânii de Rugăciune. Programarea Sfintei Cine ar trebui să fie prinsă în calendarul anual al bisericii și să fie anunțată cu suficient timp înainte pentru a le da conducătorilor bisericii un timp adecvat în vederea pregătirii necesare.

Oficanții. Sunt autorizați să conducă serviciul de Sfânta Cină pastorii hirotoniți și prezbiterii întăriți cu binecuvântare. Diaconii și diaconesele aduc și distribuie pâinea și vinul și asigură cele necesare pentru ritualul umilinței.

Participanții. Adventiștii de ziua a șaptea practică o Cină deschisă, la care pot participa toți aceia care și-au dedicat viața lui Hristos. „Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut îl exclude pe păcătos. Acest fapt este arătat clar de Duhul Sfânt (1 Corinteni 5:11). Dar, dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a lăsat în seama oamenilor să spună cine poate să ia parte la asemenea ocazii. Pentru că cine poate să citească inimile?” (*Viața lui Iisus*, pag. 656). Conștiința individuală este călăuza pentru participare și nu există o autoritate care să impună alte restricții. Conform lui Pavel, „oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului” (1 Corinteni 11:27).

Nu este hotărâtă nicio limită de vârstă de la care copiii să poată fi botezați și să participe la Cina Domnului. Conștientizarea semnificației acestui serviciu divin vine în momente diferite ale vieții pentru oameni diferiți. Pentru mulți, participarea la Cina Domnului coincide cu botezul, dar aceasta nu este o reglementare biblică. Lăsați ca judecata părinților să-i ajute să decidă în această privință.

Predica. Regula obișnuită a închinării, inclusiv predica, poate fi scurtată pentru a fi în armonie cu celelalte elemente ale serviciului de închinare în Sabat cu ocazia Sfintei Cine. Acest aspect este deosebit de important în bisericile care au mai multe servicii de închinare ce urmează unele după altele și este nevoie de sincronizare și de respectarea orarului. În general, predica pentru Sfânta Cină este prezentată chiar înainte ca participanții să meargă la ritualul umilinței. Timpul total de predică ar trebui să fie de aproximativ 10 minute. Din moment ce Sfânta Cină nu are în centrul ei predicarea,

unii pastori aleg ca predica de bază (ca informație și lungime) pe acest subiect să aibă loc cu un Sabat înainte.

Ritualul umilinței. Descrierea cu privire la spălarea picioarelor, așa cum apare ea în Evanghelia după Ioan, este o parte integrantă a Cinei Domnului. Isus „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins” (Ioan 13:4,5). După ce a încheiat această etapă, El S-a întors la masă și a spus: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:14,15).

A face această activitate în mijlocul serviciului de închinare înseamnă a urma rânduiala originală de la Cina Domnului, care a avut loc seara. Prin intermediul acestui ritual, în care lași ca picioarele tale să fie spălate de altul sau în care îngenunchezi și speli picioarele altuia, se învață umilința și slujirea.

Asigurați-vă că există spații adecvate unde bărbații și femeile pot participa la acest ritual separați de restul, dacă așa este alegerea lor. „În locurile unde este acceptabil din punct de vedere social și unde îmbrăcămintea este de așa natură încât să nu ducă la indecență, se pot face aranjamente speciale prin care soțul și soția sau părinții și copiii lor botezați să poată participa împreună la ceremonialul spălării picioarelor” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, capitolul 10, nota 5). Pentru cei care au limitări fizice, se pot face adaptările necesare.

Diaconii și diaconesele sunt cei care răspund de pregătirea ligheanelor, a apei și a prosoapelor pentru slujire. Ar trebui puse la dispoziția participanților o chiuvetă sau un lighean, săpun și prosoape pentru a se spăla pe mâini după ceremonial. Participanții trebuie să se întoarcă în sala de cult atunci când s-a încheiat momentul spălării picioarelor. În timpul acesta, e indicat să aveți pe cineva care să le spună o poveste copiilor din sală care nu participă la spălarea picioarelor.

Cina Domnului. În adunare ar trebui să se cânte imnuri sau muzică instrumentală potrivită cu evenimentul, Cina Domnului, pentru a se crea o atmosferă de contemplare liniștită, în timp ce conducătorii serviciului divin își iau locurile la masa împărtășirii. Simbolurile de pe masă trebuie să fie acoperite înainte și la încheierea serviciului. Oficianții descoperă pâinea și citesc un text potrivit, cum ar fi 1 Corinteni 11:24. Comunitatea rămâne în picioare, cu capetele plecate, iar cei de la masă îngenunchează în timp ce oficiantul cere binecuvântarea lui Dumnezeu asupra pâinii.

Ridicându-se de pe genunchi, oficiantul frânge simbolic o bucată de pâine, restul fiind deja frânt înainte de serviciul divin. Ca un semn de igienă a momentului, pot fi puse alături de masă un vas cu apă și un prosop pentru a se spăla mâinile înainte de frângerea pâinii. Tăvile pentru servire sunt apoi predate diaconilor care distribuie pâinea comunității. Atunci când diaconii se întorc, oficiantul îi servește pe prezbiterii care participă la masă și care apoi îi servesc pe diaconi. Oficiantul repetă apoi o frază adecvată momentului, cum ar fi cuvintele lui Isus din Matei 26:26, și conduce comunitatea în servirea pâinii, urmată de o rugăciune în taină.

Apoi, oficiantul acoperă pâinea rămasă, descoperă vinul și citește un text, cum ar fi 1 Corinteni 11:25. Unul dintre prezbiteri face rugăciunea de binecuvântare a vinului și procesul de distribuire se repetă. Oficiantul repetă o frază adecvată momentului, cum ar fi cuvintele lui Isus din Matei 26:27, și conduce comunitatea în servirea vinului, urmată de o rugăciune în taină. Dacă în băncile bisericii sunt prevăzute locuri pentru păhărele, atunci acestea vor fi depozitate acolo. Dacă nu sunt prevăzute, atunci diaconii se întorc în adunare cu tăvile pentru a colecta păhărelele și apoi a returna tăvile la masa Cinei, unde urmează să fie acoperite.

În unele zone, se utilizează instrumente care permit servirea simultană a pâinii și a vinului. În astfel de ocazii, serviciul divin continuă așa cum s-a menționat mai sus, dar cu o singură rugăciune de binecuvântare pentru ambele simboluri, rostită înainte de distribuirea lor. La momentul sosirii diaconului, participanții iau

atât pâinea, cât și vinul, atunci când sunt serviți, dar așteaptă ca oficiantul să anunțe servirea fiecărui simbol la momentul potrivit. Este recomandat să se folosească pahărele individuale, astfel încât toți participanții să servească simultan și, în același timp, să se evite orice risc pentru sănătate care ar putea să apară dacă se folosește un singur pahar.

După servirea simbolurilor, în unele locuri este obiceiul să se ofere un timp în care să se facă mărturisiri. Dat fiind că Sfânta Cină este un program care durează mai mult decât un serviciu divin obișnuit, este înțelept ca acest moment al mărturiilor personale să fie gestionat cu atenție.

La final, este intonat un imn, după modelul de la Cina Domnului, unde ucenicii au cântat o cântare și apoi au ieșit. Poate fi o strofă a unui imn cunoscut. Pentru mai mult impact și spontaneitate, e bine să se cânte fără acompaniament. Adesea, la ieșire, membrii comunității fac o donație pentru cei săraci.

Activități după Cina Domnului. Simbolurile de la Sfânta Cină – pâinea și mustul – care au fost binecuvântate și au rămas neconsumate ar trebui gestionate într-o manieră plină de respect. Nu există un sfat biblic sau vreo reglementare biblică cu privire la ce să se facă mai departe cu ele. Prezbiterii, diaconii și diaconesele au responsabilitatea pentru servirea Cinei la persoanele care, din punct de vedere fizic, nu pot fi prezente la biserică. Atunci când sunt disponibili, pastorii ar trebui să se alăture în această slujire. Se poate trece peste spălarea picioarelor dacă circumstanțele arată că ar fi mai înțelept să se procedeze așa.

Pregătirea simbolurilor. La Cina Domnului se folosesc pâine nedospită și suc de struguri nefermentat. Acolo unde nu se pot procura struguri sau suc de struguri, se poate folosi suc din stafide. În zonele izolate, unde niciuna dintre acestea nu este disponibilă, Conferința (Misiunea) va sfătui cu privire la un înlocuitor potrivit.

Rețeta de pâine pentru Cina Domnului. Comunitățile pot avea o rețetă preferată pentru pâinea de Cină, însă rețeta de bază este următoarea (pentru 50 de persoane):

- 1 cană de făină (de preferat făină integrală)
- $\frac{1}{4}$ linguriță de sare (opțional)
- 2 linguri de apă
- $\frac{1}{4}$ cană de ulei de măsline sau alt ulei vegetal

Amestecați făina și sarea. Puneți apă în ulei, dar nu amestecați. Adăugați aceasta peste ingredientele uscate și amestecați cu o furculiță până când întreaga făină este încorporată. Întindeți o foaie groasă de aproximativ 3 mm. Puneți-o pe o hârtie de copt neunsă, presărată cu făină, și crestați în forma unor pătrățele, care să aibă o mărime potrivită pentru a fi servite ca atare. Coaceți la 230° Celsius timp de 10-15 minute sau până când preparatul capătă culoarea maroniu-deschis. Urmăriți cu atenție ultimele minute pentru a evita arderea pâinii.

Căsătoriile

Căsătoriile sunt printre cele mai pline de bucurie sărbători din biserică și, în același timp, evenimente de o responsabilitate aparte. Este o ocazie deosebită să slujești unui cuplu, familiei mirilor și prietenilor acestora. „Legătura familiei este cea mai strânsă, cea mai gingoasă și mai sfântă dintre toate legăturile de pe pământ. A fost făcută pentru a fi o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori se pășește în legământul căsătoriei în mod inteligent, cu temere de Dumnezeu și cu o evaluare adecvată a responsabilităților.” (*Căminul adventist*, pag. 18)

Consilierea premaritală. Chiar dacă, logistic vorbind, s-ar putea să fie dificilă programarea unor sesiuni de consiliere premaritală, pașii vitali în pregătirea pentru căsătorie nu ar trebui să fie trecuți cu vederea. În general, căsătoriile sunt planificate cu mai mult timp înainte, astfel încât să fie suficient timp și pentru con-

siliere. „Închinarea înaintea lui Dumnezeu, păzirea Sabatului, ocaziile de recreere, relațiile sociale, folosirea resurselor financiare și educarea copiilor sunt componente principale ale relațiilor dintr-o familie fericită. Întrucât diferențele de opinie în aceste chestiuni pot duce adesea la o deteriorare a relațiilor, la descurajare sau chiar la pierderea experienței creștine, o pregătire adecvată pentru căsătorie ar trebui să includă consilierea pastorală premaritală în aceste aspecte.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, cap. 13)

Data fiind practica larg răspândită a relațiilor sexuale premaritale, la nivel mondial se constată că bolile cu transmitere sexuală sunt de neoprit. Dacă unul dintre parteneri a fost activ sexual, atunci ar trebui ca, înainte de căsătorie, să se ia în calcul o discuție cu deplină onestitate și o examinare medicală atentă.

Condițiile legale. Oficiantul unei căsătorii ar trebui să fie informat cu privire la legile și cerințele legale pentru căsătorie în jurisdicția în care va avea loc căsătoria. Acolo unde pastorul nu are și autoritatea de a oficia ceremonia civilă, cuplul va încheia cununia civilă, iar serviciul religios va fi asigurat de pastor.

Cerințele bisericii. „În cadrul unei ceremonii de căsătorie, oficierea, legămintele și declararea căsătoriei sunt făcute numai de către un pastor hirotonit, cu excepția acelor zone unde comitetele Diviziunii au aprobat ca pastorii-asistenți care au fost întăriți ca prezbiteri locali să poată oficia această ceremonie.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, cap. 8)

Căsătorii nerecomandate. „Căsătoriile au mai multe șanse de a rezista, iar viața de familie să împlinească planul divin, dacă soțul și soția sunt uniți și legați unul de altul prin valori spirituale și stil de viață comune. Din aceste motive, biserica descurajează insistent căsătoriile între un adventist de ziua a șaptea și un membru al unei alte biserici și le cere pastorilor adventiști să nu officieze astfel de căsătorii.” (*Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, capitolul 13)

„Fericirea și binele în căsătorie depind de unitatea celor doi, dar între cel credincios și cel necredincios există o deosebire radicală în ceea ce privește gusturile, înclinațiile și scopurile. Ei slujesc la doi stăpâni între care nu poate fi nicio înțelegere. Oricât de curate și de corecte ar fi principiile cuiva, influența partenerului necredincios va avea tendința de a-l îndepărta pe credincios de Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, pag. 174)

Căsătorii nepotrivite. Capitolul 13 din *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* vorbește despre căsătorie, divorț și recăsătorire, enumerând zece condiții cu privire la dreptul de recăsătorire după un divorț. În lumina acestor condiții, se afirmă că „niciun pastor nu are dreptul de a oficia recăsătorirea unei persoane care, conform prevederilor din paragrafele anterioare, nu are dreptul biblic de a se recăsători”.

Ceremonii nepotrivite. O cununie religioasă implică un contract civil legal și un angajament spiritual. O ceremonie în care aspectele seculare le umbresc pe cele spirituale este nepotrivită pentru biserică.

Repere pentru căsătoriile religioase. Biserica trebuie să își stabilească reperele pentru folosirea spațiilor și a sălii de cult și să le aducă la cunoștința celor care solicită folosirea bisericii pentru căsătorie. Aceste repere pot să difere, însă ar trebui să includă aspecte precum:

- Cine poate folosi spațiile bisericii pentru ceremonia de căsătorie
- Cine poate oficia ceremonia de căsătorie
- Care sunt decorațiunile potrivite
- Care este muzica adecvată
- Care vor fi standardele de vestimentație adecvate
- Cine face fotografiile, care sunt limitele de spațiu ale celor care vor să fotografieze

- Cine face primirea în biserică a musafirilor la intrare
- Care sunt cheltuielile folosirii spațiului
- Care sunt echipamentele și serviciile de care dispune sala.

Participanții. Căsătoriile religioase pot implica persoane (familie, prieteni) care nu sunt membri ai bisericii. Atâta timp cât participanții respectă standardele bisericii, nu ar trebui să se pună nicio restricție asupra acestei activități.

Planificarea căsătoriei

Simplitatea. Pastorul sau prezbiterul nu ar trebui să caute să aibă controlul asupra detaliilor și planificării unei ceremonii de căsătorie, totuși va încuraja simplitatea și economia. „Faceți ca fiecare pas către o alianță de căsătorie să fie caracterizat de modestie, de simplitate, sinceritate și de o dorință sinceră de a fi pe placul lui Dumnezeu și de a-L onora.” (*Divina vindecare*, pag. 359)

Planificarea în avans. În faza de planificare a căsătoriei, detaliile ceremoniei ar trebui revăzute împreună cu cei doi. Unele biserici pun la dispoziție un coordonator al ceremoniei, care oferă sfaturi în ce privește plasarea familiilor în sală, poziția participanților pe platformă și alte detalii ale serviciului divin.

Repetiția. Majoritatea celor care participă la programul unei căsătorii religioase nu sunt obișnuși să stea în fața unei adunări, ca atare, ar putea fi nesiguri, emoționați sau stresați. O repetiție ar putea reduce tensiunea și aduce un nivel de asigurare pentru cuplul respectiv.

Ordinea programului. Adventiștii nu au o liturgică nupțială prescrisă. Obiceiurile ceremoniilor de nuntă pot diferi, în funcție de tradițiile culturale. În general, căsătoriile făcute acasă sunt mult mai simple decât ceremoniile desfășurate la biserică. De asemenea, ceremoniile diferă și în funcție de preferințele personale. Participarea la o căsătorie oficiată acasă se face, în mod normal, pe

bază de invitație, în timp ce la nunțile organizate la biserică, participarea este liberă pentru oricine dorește să vină.

Binecuvântarea copiilor

Chiar dacă această ceremonie nu este un serviciu special al bisericii, prezentarea unui copil înaintea lui Dumnezeu pentru binecuvântare este o practică ce își găsește baza în Scriptură și în tradiția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Diferită de practica botezului pruncilor, binecuvântarea copilului merge pe exemplul biblic oferit de Maria și de Iosif când L-au adus pe pruncul Isus la templu (Luca 2:22).

Pornind de la ocazia în care Isus a binecuvântat copiii, un alt exemplu al acestei practici este regăsit în Marcu 10:14 și mai departe: „Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei” (Marcu 10:16). „Slujitorii Evangheliei să ia copilașii în brațele lor și să-i binecuvânteze în Numele lui Isus. Celor mici să li se spună cuvintele iubirii celei mai alese, căci Isus a luat mieii turmei în brațele Sale și i-a binecuvântat” (*Evanghelizare*, pag. 349, 350). Prin serviciul acesta, Dumnezeu primește mulțumirea pentru minunea nașterii, părinții fac un legământ de a-și crește copilul în dragostea lui Hristos, comunitatea își ia angajamentul de a le oferi părinților sprijin în asumarea responsabilităților lor, iar copilul este binecuvântat și dedicat slujirii lui Dumnezeu. Chiar dacă acest serviciu divin are în centrul său participarea familiei, aveți grijă ca un părinte fără partener să nu se simtă ciudat sau exclus.

Planificarea ceremoniei. Binecuvântarea copiilor poate avea loc acasă sau în alt cadru. Totuși, în general, este un eveniment susținut la biserică, fiind parte a programului de închinare din Sabat dimineața. Chiar dacă, în mod normal, pastorii conduc acest serviciu, este acceptabil ca și prezbiterii să officieze. Ca semn de aducere-aminte pentru ocazia aceasta, trebuie pregătit în avans un certificat de binecuvântare a copilului și oferit părinților la momentul încheierii programului. De obicei, astfel de certificate sunt disponibile în

centrele de carte adventiste, în alte librării creștine (sau la Conferință - n. red.)

Inițierea solicitării. Binecuvântarea copiilor este, în general, inițiată la cererea familiei. Atunci când se programează serviciul divin, trebuie să li se lase părinților suficient timp pentru a planifica ocazia, astfel încât familia și prietenii care trebuie să vină mai de departe să aibă timp să ajungă ca să poată participa la eveniment.

Vârsta. Chiar dacă majoritatea copiilor sunt aduși pentru binecuvântare înainte de a face primii pași, nu există specificată o vârstă la care ar trebui să aibă loc acest eveniment. Decizia le aparține în întregime părinților.

Desfășurarea ceremoniei. Părinții sunt invitați să vină în fața adunării cu copilul care urmează să primească binecuvântarea. În funcție de spațiul disponibil și de numărul copiilor care urmează să primească binecuvântarea, se pot adăuga pe platformă și alți membri ai familiei sau prieteni care îi însoțesc pe părinți. În timp ce familiile vin spre platformă, adunarea poate intona un imn potrivit. Evenimentul nu trebuie să dureze mult, dat fiind că cei mici pot deveni oricând nerăbdători sau pot să se sperie. Oficiantul va aprecia prezența în sală a musafirilor și le va spune un bun venit. Acești musafiri, care pot să nu fie membri sau să nu fie la curent cu serviciul de binecuvântare a copiilor, pot cere ca și copiii lor să primească binecuvântarea. Aceasta este o cerere acceptabilă și este posibil ca, prin intermediul acestui serviciu divin, ei înșiși să fie aduși într-o relație specială cu biserica, o relație de părtășie frățască.

Cuvântul. Un cuvânt scurt ar trebui să accentueze legământul părinților și angajamentul comunității de a-i crește pe copii „în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4). Texte din Scriptură care ar putea fi comentate cu această ocazie:

- Deuteronomul 6:4-7
- Psalmii 127:3-5
- Proverbele 22:6
- Isaia 8:18
- Matei 18:2-6,10
- Matei 19:13-15
- Marcu 10:13-16
- Luca 2:22-38
- Luca 18:15-17

La încheierea cuvântului, poate fi folosită o declarație de angajament pe modelul următor: „Prin dedicarea acestui copil, acceptați o responsabilitate sacră. Prin acest gest simbolic, mărturișiți credința că acest copil nu este al vostru, ci al lui Dumnezeu. Comunitatea vi se alătură în dedicarea acestui copil și făgăduiește să vă ajute în lucrarea aceasta până în ziua în care dedicarea aceasta va fi urmată de botez și de deplina intrare a acestui copil în rândul membrilor familiei bisericii. Ca atare, voi trebuie să făgăduiți că veți face tot ce vă stă în putere pentru a crește acest copil în mustrarea și învățătura Domnului. Faceți acest legământ cu Dumnezeu?”

Rugăciunea. Pastorul ar putea să țină copilul în brațele sale în timpul ceremoniei. Dat fiind faptul că uneori copiilor le este frică de străini, ar fi mai bine ca părinții să-și țină copilul în brațe în timp ce pastorul întinde mâna asupra copilului în timpul binecuvântării. Atunci când, în cadrul ceremoniei, sunt mai mulți copii care să primească binecuvântarea, pastorul și prezbiterii care îl asistă în slujire își pot întinde mâinile deasupra capetelor copiilor. Este important ca binecuvântarea să fie personalizată pentru fiecare copil și familie. Menționarea numelui copilului în rugăciune va aduce un plus de apropiere.

CertIFICATELE DE binecuvântare. După rugăciune, părinților li se înmânează certificatul de binecuvântare a copilului lor, act văzut

ca o expresie a dragostei și a sprijinului oferite de biserică familiei. Pentru acest moment, se pot implica coordonatorii de la grupele Școlii de Sabat pentru copii.

Rugăciunea pentru cei bolnavi

Un conducător al bisericii ar trebui să se roage pentru vindecare – fizică, emoțională și spirituală. „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.” (Iacov 5:14,15)

Serviciul de ungere nu ar trebui să fie cerut și făcut pentru orice plângere lipsită de temeinicie, dar nici să fie văzut exclusiv ca un ritual final, făcut doar în ultimul moment. El trebuie să fie rezervat pentru boală sau slăbiciune concretă, fie ea fizică, emoțională sau spirituală. Scopul ungerii nu este acela de a da o binecuvântare muribundului în timp ce-și dă duhul, ci de a aduce binecuvântarea vindecării în omul viu. Este un moment în care problema respectivă, în toată seriozitatea ei, este adusă înaintea lui Dumnezeu, spre care se îndreaptă toată încrederea omenească. Este un moment de reflecție și de angajament serios de a face voia lui Dumnezeu, iar rugăciunea credinței este aceea care face ca El să dea puterea Sa restauratoare și harul Său. Nu există nicio putere mistică în untdelemnul respectiv. Apostolul Iacov și frații din biserica primară erau pe deplin conștienți că, prin acest gest, se puneau cu totul în brațele lui Dumnezeu, încrezându-se că, astfel, voia Lui se va împlini în viețile lor. Cu această perspectivă, repetă și biserica de azi practica ritualului ungerii celor bolnavi.

Primii conducători adventiști practicau adesea ungerea celor bolnavi. Ellen White și familia ei au primit ungerea de mai multe ori, pentru mai multe boli și dureri.

Solicitarea ungerii. În general, cererea pentru ungere este inițiată de persoana bolnavă sau de membri ai familiei sale. Cererea

poate veni însă și din partea unui membru al bisericii. Pastorul nu este în poziția în care să judece vrednicia individului sau a cererii sale; din partea lui se așteaptă să facă ce spune Scriptura că trebuie făcut în rugăciunea pentru cei bolnavi.

Serviciul de ungere este unul deosebit de personal, care vizează exclusiv nevoile unei singure persoane. Un astfel de moment nu ar trebui asociat cu prezența unui public numeros și nici transformat într-o ocazie de vindecare. Când cineva folosește un astfel de moment pentru a atrage un public numeros, atunci a distorsionat scopul pentru care a fost gândită această ceremonie solemnă. În același timp, este potrivit ca acest serviciu să fie desfășurat în prezența unor membri ai familiei bisericii, dacă aceasta este și dorința celui care urmează să primească ungerea.

Oficierea. Prezbiterii bisericii pot oficia serviciul de ungere în absența pastorului, însă ar trebui să o facă în condițiile în care acesta este informat. Ideal este ca pastorul să conducă momentul, fiind asistat de prezbiteri. Prezbiterii trebuie să fie pe deplin consacrați lui Hristos, crezând cu putere în vindecarea divină și pregătindu-și sufletul pentru o astfel de ocazie de cercetare.

Locația. Serviciile de ungere pot fi desfășurate la biserică, acasă, la spital, la un sanatoriu sau oriunde ar apărea această nevoie. Dacă se desfășoară la un spital, asigurați-vă că nu se suprapun cu programul de tratament sau alte servicii medicale asigurate în acele momente. Lungimea și formatul serviciului de ungere depinde de locul unde se desfășoară și de starea celui care primește ungerea.

Participanții. În plus față de pastor și prezbiteri, persoana în cauză poate că va dori să invite prieteni sau membri ai familiei. În general, și cei prezenți sunt creștini; totuși, dacă între ei sunt și necredincioși, sunt bine-veniți și pot fi invitați să rămână mai departe dacă este dorința lor.

Persoana care primește ungerea. Persoana care primește ungerea ar putea avea rețineri în a-și spune problema de sănătate pentru care cere ungerea. Reținerile acestea ar trebui acceptate ca

atare. Bolnavul ar trebui să fie încurajat să-și cerceteze viața înainte de ungere și să fie asigurat de dragostea, de harul și iertarea lui Dumnezeu. În pregătirea pentru acest serviciu, poate va fi de folos să se citească capitolul 16, „Rugăciunea pentru cei bolnavi”, din cartea *Divina vindecare*. Fiți foarte atenți ce cuvinte roștiți în prezența celui bolnav, în special dacă starea lui fizică vă dă impresia că nu mai este conștient și că nu mai aude ceea ce se rostește în jurul său. Chiar dacă nu mai sunt semne de conștiență, este posibil ca bolnavul să audă și să înțeleagă ce se spune în camera respectivă.

Ordinea desfășurării. Conducătorul deschide momentul, explicând ce este serviciul ungerii și cum se desfășoară. Transmiteți asigurarea că rugăciunea de vindecare primește întotdeauna un răspuns pentru cel care crede – fie imediat, fie mai târziu, după o perioadă de timp, fie la refacerea tuturor lucrurilor, la a doua venire a lui Hristos. Acordați un timp persoanei care a cerut ungerea să se exprime, să spună câteva cuvinte despre cererea de ungere și să-și mărturisească credința în Dumnezeu.

Pasaje din Scriptură care să fie citite. Înainte de actul ungerii, pot fi citite anumite pasaje din Scriptură, precum:

- Iacov 5:14-16
- Psalmii 103:1-5; 107:19,20
- Marcu 16:15-20

Rugăciunea de ungere. Este potrivit ca această rugăciune să se facă în genunchi, însă, uneori ar putea fi o soluție impracticabilă, de exemplu, într-un salon de spital. Dacă persoana care primește ungerea vrea să se roage, dați-i voie să se roage la început, urmând apoi ceilalți din grup, care au fost solicitați să facă aceasta. Pastorul sau prezbiterul conducător ar trebui să facă ultima dintre rugăciuni. La încheierea rugăciunii, folosiți două sau trei degete pentru a unge fruntea bolnavului cu untdelemn, simbolizând atingerea Duhului Sfânt. În general, se recomandă să fie folosit uleiul de măsline, dar acest lucru nu este obligatoriu.

Exorcizarea

Scriptura vorbește despre oameni posedați de puteri demonice. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Chiar dacă această luptă nu este manifestată în același fel în toate locurile, sunt ocazii în care puterile demonice acționează în mod evident.

Posedarea demonică se manifestă într-o varietate de moduri. La începutul lucrării Sale, Isus S-a confruntat cu un om posedat de un demon care L-a recunoscut drept „Sfântul lui Dumnezeu” (Marcu 1:23-26). Omul a fost vindecat cu o simplă declarație prin care i s-a poruncit demonului: „Taci și ieși afară din omul acesta!” Textul biblic explică mai mult: „Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții. Și toată cetatea era adunată la ușa. El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli, de asemenea, a scos mulți draci.”

Demonizatul din Gadara era posedat de o „legiune” de demoni (Marcu 5:1-20), în timp ce evanghelistul Luca raportează exorcizarea unui om posedat de un demon care-i provocase muțenie (Luca 11:14). În toate aceste cazuri, modelul este unul singur. Pur și simplu, Isus poruncește ca demonii să iasă din oameni, iar ei ascultă de cuvântul Său. Ucenicii au continuat și ei această lucrare de a scoate demonii din oameni, după cum stă scris: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece bolile” (Luca 9:1). „Asemenea celor doisprezece apostoli, și cei șaptezeci de ucenici pe care Hristos i-a trimis mai târziu au primit puteri supranaturale ca pecete a misiunii lor. Atunci când lucrarea lor a fost încheiată, ei s-au întors plini de bucurie și au spus: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.»” (*Divina vindecare*, pag. 94)

Lucrarea aceasta a continuat și în biserica primară. Mulțimea noilor credincioși îi „aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuiți de duhuri

necurate și toți se vindecau” (Faptele apostolilor 5:16). Ca reacție la predicarea lui Filip, „din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate” (Faptele apostolilor 8:7). În fața manifestărilor de azi ale puterilor demonice ar trebui să existe o abordare similară, printr-o poruncă hotărâtă ca, în Numele lui Isus, demonii să iasă din oameni. (Pentru aprofundarea problemelor cu privire la posedarea demonică, vezi notele adiționale la Evanghelia după Marcu, cap. 1, în *Comentarii biblice*, vol. 5, pag. 575)

Pregătirea spirituală. Înainte de a veni la locul respectiv, asigurați-vă că toate păcatele cunoscute au fost mărturisite înaintea lui Dumnezeu. Strigați la Dumnezeu fără să aveți muștrări de conștiință. Și nu uitați că o credință vie în Autorul Cuvântului, în Isus Hristos, este cea care oferă biruința. Chiar dacă cei care participă au făcut și ei greșeli în viață și se simt nevrednici, o recunoaștere smerită a greșelilor le poate da puterea de a-și pune mai departe încrederea în Dumnezeu.

„În astfel de cazuri speciale, acolo unde Satana are controlul asupra minții, înainte de a începe rugăciunea, ar trebui să existe o profundă cercetare de sine pentru a găsi acele păcate care trebuie recunoscute, mărturisite și lepădate. Este necesară o adâncă smerire a sufletului înaintea lui Dumnezeu, precum și o încredere fermă, dar umilă, în meritele exclusive ale sângelui lui Hristos. Postul și rugăciunea nu vor rezolva nimic dacă inima este departe de Dumnezeu prin fapte nedrepte.” (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 605, 606)

Pentru mai multă călăuzire, citiți Isaia 58:6,7,9-11.

Momentul intervenției. Mai întâi, evaluați cazul pentru a se confirma suspiciunea de posedare demonică. Apoi, echipa care săvârșește acțiunea de exorcizare ar trebui, pe cât posibil, să se așeze în jurul victimei. Rugați-vă având în mână o Biblie deschisă și cerând lui Dumnezeu să elibereze și să salveze victima. Nu e nicio problemă dacă vor înălța câte o rugăciune fiecare pastor și prezbiter prezent. Sunt necesare „rugăciunile stăruitoare ale urmașilor

Săi credincioși” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 299). „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).

Nu uitați că puterea efectivă nu o are rugăciunea în sine, ci Persoana căreia îi sunt adresate rugăciunile. Este imperativ ca cei care se roagă să nu intre în discuții sau dezbateri cu demonii. Rugăciunile stăruitoare au rolul de a aduce forțele din cer în război cu forțele demonice de pe pământ. Ca atare, toată mijlocirea și comunicarea ar trebui să fie numai cu Cerul. Gândiți-vă la versete și făgăduințe sigure din partea lui Dumnezeu, așa cum se găsesc ele în paginile Scripturii.

Între rugăciuni pot fi intonate diferite imnuri care să vorbească despre marea luptă și, în special, despre puterea lui Isus și asigurarea pe care o avem în El.

Iată câteva făgăduințe biblice care pot fi folosite în timpul mijlocirii:

- Psalmii 91; 34:7; 37:40; 121:2-7; 6:4; 25:16-21; 31:1-4; 40:11-14; 50:14,15; 70:1; 71:1-5; 72:12-14; 143:9-11
- 2 Împărați 6:16
- Isaia 41:10
- 1 Ioan 4:4
- Naum 1:7
- 2 Corinteni 10:3-5
- Ieremia 1:19; 15:20,21
- Matei 6:9-13
- Romani 7:24,25

Mijlocirea trebuie să continue până când este evident că persoana a fost eliberată. Echipa de rugăciune nu trebuie să permită ca vreo manifestare să distragă atenția. Dacă rugăciunea va fi insistentă, persoana va fi eliberată. Domnul ne-a dat această făgăduință: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi” (Marcu 16:17).

Înmormântările

Contrară naturii lui Dumnezeu, Creatorul, Dătătorul și Susținătorul vieții, moartea este o violare a desăvârșirii din Eden, adusă de păcat. Ea este dușmanul oricărui lucru bun și distruge bucuriile și planurile vieții. Totuși, chiar și această dificilă și solemnă responsabilitate, de a sluji într-o astfel de situație, oferă o ocazie în care să se cinstească memoria unei persoane dragi și în care să se aducă mângâiere celor îndurerați pentru pierderea suferită. Atenția trebuie să fie îndreptată spre a doua venire a lui Isus, atunci când „vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26).

Tradiție și cultură. Slujirea celor îndurerați cere o anume respectare a tradițiilor și obiceiurilor locale, însă, cu toate acestea, trebuie să avem grijă ca totul să fie făcut cu respectarea principiilor creștine și a înțelegerii biblice a morții. Unele biserici pot avea un set aparte de obiceiuri de înmormântare, care și ele ar trebui cunoscute și respectate. În unele locuri, membrii bisericii trimit hrană familiei îndoliate. Unele înmormântări au loc la biserică, în timp ce alții preferă să utilizeze o capelă de la cimitir. Unele familii organizează un priveghi cu sicriul deschis, în timp ce altele deschid sicriul doar pe perioada serviciului de înmormântare. Sunt alte cazuri în care totul se desfășoară cu sicriul închis. Este important să se cunoască tradițiile de înmormântare ale bisericii locale înainte de a planifica întregul program. Întrucât obiceiurile și bisericile locale diferă destul de mult, oferim în continuare câteva repere generale. Le puteți adapta pentru a se potrivi situațiilor locale.

Vizitarea familiei îndoliate. Atunci când aflați de deces, contactați și vizitați familia cât mai repede cu putință. Este un moment în care ar trebui rostite cuvinte de mângâiere din Scriptură și înălțată o rugăciune, nicidecum discursuri teologice. Marcați de șoc și de durere, e foarte posibil ca cei îndoliați să nu vă răspundă la cuvinte în acele momente, dar mai târziu își vor aminti că ați fost acolo și că v-ați arătat grija pentru ei.

Oferiți ajutor din partea bisericii. Oferiți ajutor din partea bisericii prin anunțarea altor rude, prieteni, preluând telefoane sau alte nevoi, cum ar fi îngrijirea copiilor sau pregătirea casei pentru venirea musafirilor.

Oferiți asistență din partea pastorului și a prezbiterului. Întrucât persoanele cu experiență în planificarea unor înmormântări sunt destul de puține și, în general, sunt persoane din conducerea bisericii, s-ar putea ca rudele să vă solicite ajutorul pentru a cântări atent opțiunile și structura programului. Alegerea persoanei care să officieze va fi influențată de atașamentul familiei și nu ar trebui să fie considerat un afront personal pentru pastor sau prezbiteri dacă opțiunea familiei este alta. Va fi nevoie de ajutor în contactarea celor care vor susține familia în cadrul programului: cine duce sicriul, cine se ocupă de muzică, cine participă, când începe etc.

Oficierea înmormântării. Pentru serviciile funerare, nu se cere ca pastorul să fie hirotonit. În absența pastorului și la cererea familiei, un prezbiter sau un conducător de comunitate poate oficia acest serviciu. Un prieten sau un membru al familiei poate prezenta necrologul, textul din Scriptură, aprecieri față de persoana decedată sau poate să înalțe rugăciunea. În general, personalul firmei de servicii funerare se ocupă de trupul decedatului și se asigură de îndeplinirea tuturor celor necesare pentru o îngropare fără probleme și de documentația legală cerută.

Sicriul și trupul. Atunci când se pune problema capacului sicriului, ar trebui să fie avute în vedere practicile locale. În unele situații, familia și prietenii sunt invitați la o capelă pentru a vedea mortul. În alte situații, mortul este ținut acasă unde se organizează un priveghi. Uneori se țin servicii speciale în fiecare seară, în camera unde se află depus sicriul, până în ziua înmormântării. Oricare ar fi abordarea, important este ca, prin posibilitatea de a-l vedea pe cel decedat, să se urmărească un scop practic. Pentru că, înainte ca să

poată începe recuperarea după un deces, familia trebuie să se confrunte cu realitatea dură a morții.

În timpul serviciului de înmormântare, sicriul poate fi așezat în așa fel încât oamenii să aibă acces la el când își prezintă condoleanțele. În timpul serviciului este bine ca sicriul să fie închis pentru ca întreaga atenție să fie îndreptată spre speranța și asigurarea învierii. În unele culturi sau comunități se practică descoperirea sicriului la final, înainte să aibă loc pregătirea pentru deplasarea la cimitir.

Desfășurarea înmormântării. Atunci când serviciul se ține la o capelă, administratorul capelei se ocupă de aranjamentele funereare, în timp ce pastorul și prezbiterul se ocupă de gestionarea aspectului religios al înmormântării. Înmormântarea este condusă de echipa pastor-prezbiter, cu ajutorul administratorului capelei. Sunt importante planificarea etapelor și promptitudinea succesiunii acestora. Întârzierile sau indeciziile cresc tensiunea pentru familie, care este deja într-o situație dificilă.

Slujirea familiei îndoliate. Membrii familiei îndoliate sunt, în general, strânși laolaltă într-o altă cameră a capelei înainte de a-și ocupa locul în jurul sicriului în capelă. Aceasta nu este o ocazie în care să se facă risipă de cuvinte. Sunt suficiente câteva cuvinte de încurajare, de rugăciune și de sprijin reciproc al grupului celor care, împreună, vor fi de ajutor pentru a duce lucrurile până la final.

Ordinea programului. Ordinea serviciului de înmormântare ar trebui să fie simplă și fără ocolișuri. Iată o sugestie a ordinii etapelor serviciului, care poate fi ajustată sau adaptată în funcție de situația dată:

- Familia își ocupă locul.
- Participanții intră și ei și iau loc în sală.
- Se citește un text din Scriptură și se înalță o rugăciune. Rugăciunea ar trebui să includă cuvinte de mulțumire pentru

viața care a fost trăită, mângâiere pentru cei îndoliați și speranță în viața veșnică prin Isus Hristos.

- O predică bazată pe texte biblice, precum cele de mai jos:
 1. Iov 14:1,2,14,15 – Mă vei chema, Îți voi răspunde...
 2. Psalmii 23 – Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morții...
 3. Psalmii 27 – Pune-ți încrederea în Domnul, întărește-te!
 4. Psalmii 46 – Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru...
 5. Psalmii 90 – Dumnezeu a fost locul nostru de adăpost...
 6. Psalmii 91:1,2,11,12 – Dumnezeu este locul meu de scăpare și cetățuia mea...
 7. Psalmii 121 – Ajutorul meu vine de la Domnul...
 8. Isaia 33:15-17,24 – Nimeni nu va spune: „Sunt bolnav”...
 9. Isaia 35:3-10 – Durerea și suferința vor dispărea...
 10. Isaia 40:28-31 – Cei se își pun încrederea în Domnul își înnoiesc puterile...
 11. Isaia 43:1-6 – Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine...
 12. Ioan 14:1-6 – Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine...
 13. Romani 8:14-39 – Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...
 14. 1 Corinteni 2:9,10 – Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit...
 15. 1 Corinteni 15:20-26 – Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit este moartea...
 16. 1 Corinteni 15:51-55 – Trupul acesta muritor trebuie să se îmbrace în nemurire...
 17. Filipeni 3:20,21 – Cetățenia noastră este în ceruri...
 18. 1 Tesaloniceni 4:13-18 – Să nu vă întristați ca ceilalți, care nu au nicio nădejde.
 19. Evrei 4:14-16 – Căci nu avem un Mare-Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre...

- 20. 2 Petru 3:8-14 – Dumnezeu vrea ca nimeni să nu piară...
- 21. Apocalipsa 7:15-17 – Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete...
- 22. Apocalipsa 14:13 – Ferice de cei ce mor în Domnul!
- 23. Apocalipsa 21:1-4 – Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor...
- 24. Apocalipsa 22:1-5 – Ei vor vedea fața Lui...

La înmormântarea unui copil

- 25. 2 Samuel 12:16-23 – Durerea lui David
- 26. Marcu 10:13-16 – Isus a luat copiii în brațe.

La înmormântarea unui tânăr

- 27. Eclesiastul 11:6-10 – Bucură-te, tinere, în tinerețea ta!
- 28. Eclesiastul 12 – Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale!
- 29. Luca 7:11-15 – Învierea fiului văduvei din Nain.

La înmormântarea unei femei evlavioase

- 30. Proverbele 31:10-31 – Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele...
- 31. Matei 26:10-13 – Se va spune ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei...
- 32. Faptele apostolilor 9:36-42 – Dorca.

La înmormântarea unei persoane în vârstă

- 33. Geneza 15:15 – Vei fi îngropat după o bătrânețe fericită...
- 34. Matei 11:28 – Eu vă voi da odihnă...
- 35. 2 Timotei 4:6-8 – Am sfârșit alergarea, am păzit credința.

Cântarea de mângâiere. În general, este preferată muzica interpretată de un solist musafir decât de întreaga adunare, dat fiind că, din pricina durerii și a emoțiilor, oamenii nu s-ar mai putea concentra la fel de bine în intonare.

Necrologul și cuvintele de apreciere. Atât *necrologul*, cât și *cuvintele de apreciere* au ca scop să aducă cinste vieții persoanei decedate. Acestea pot fi combinate, prezentate împreună sau citite separat. *Necrologul* vizează, în general, aspecte de bază, informații simple, cum ar fi: data nașterii, data morții, numărul rudelor de gradul 1 care-i supraviețuiesc, câteva evenimentele notabile din viața decedatului. *Cuvintele de apreciere* sunt un moment în care se rememorează mai pe larg viața decedatului, urmărind mai multe aspecte. În funcție de situația dată, un echilibru între amintiri, bucurii și situații plăcute în aceste două materiale citite ar putea reduce puțin din tensiunea momentului.

Mărturiile. Unii oameni se simt mângâiați atunci când oferă sau ascultă mărturiile celor ce participă la înmormântare. Chiar dacă uneori ar putea fi de un real folos, mărturiile personale trebuie să fie scurte, fără a intra prea mult în detalii personale sau a fi peste măsură de emoționale.

Predica. Predica de înmormântare ar trebui să fie cât se poate de realistă, abordând tema morții și a speranței învierii. În cadrul predicii, se vor menționa lucrurile bune făcute de cel decedat, dar și pierderea pe care moartea o aduce familiei și prietenilor, comunității și lui Dumnezeu. La finalul predicii, ar fi bine-venite câteva versuri.

Rugăciunea. Predica se încheie cu o rugăciune de credință și speranță pentru viitor, pentru întărirea celor care rămân în viață.

Dacă la finalul serviciului se practică deschiderea capacului sicriului, pentru ca cei prezenți să-l poată vedea pentru ultima oară pe cel decedat, atunci este obiceiul ca oficiantul să deschidă capacul și să rămână lângă sicriu până când trece și ultima persoană din sală. Oficiantul îi conduce apoi pe cei care duc sicriul până la mijlocul de transport care-l va duce la cimitir. Oficiantul merge în același mijloc de transport sau imediat în spatele acestuia.

Serviciul de la mormânt. Atunci când se face deplasarea la groapă, este normal și civilizat ca oamenii să evite să calce peste alte morminte. La groapă, este obiceiul ca oficiantul să se așeze la capul

decedatului și să se adreseze familiei care stă de partea cealaltă a sicriului, la picioarele mortului. Folosirea muzicii în acest moment este o chestiune care ține de obiceiurile locale și de dorința familiei, însă, în general, nu face decât să lungească partea cea mai dureroasă a zilei. Dacă serviciul de înmormântare include și onoruri militare sau din partea altor organizații, atunci se impune o coordonare și o planificare făcută împreună cu toți cei implicați. O vreme instabilă va cere cu atât mai mult ca momentul de la mormânt să fie foarte concis.

Predarea simplă. O predare simplă, informală, poate consta în lectura unui text din Scriptură și o rugăciune. Sunt potrivite pasaje precum 1 Tesaloniceni 4:13-18 și 1 Corinteni 15:51-55. Textul este urmat de o rugăciune despre credință și speranța învierii.

Predarea oficială, formală. Dacă se adoptă o predare formală, atunci este potrivit ca momentul acesta să aibă loc între citirea textului biblic și rugăciune. Ritualul îngropării poate să difere. În unele situații, pastorul aruncă o mână de țărână sau un pumn de petale de flori peste sicriu în timp ce se citește textul de predare. În alte situații, astfel de acțiuni sunt doar o cruntă reamintire a vulnerabilității ființei umane, iar unii preferă să nu se manifeste atât de concret realitatea.

Model de formulă de predare pentru un creștin. „Întrucât Dumnezeu, în infinita Sa dragoste și în înțelepciunea Sa, a îngăduit ca scumpul nostru frate (scumpa noastră soră) să adoarmă în Hristos, predăm trupul său mormântului, în siguranța și temeinica speranță a bucuriei învierii atunci când Domnul nostru va reveni în slavă. Atunci, acest trup al stării noastre smerite va fi făcut asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.”

Model de formulă de predare pentru un necreștin. „Întrucât Dumnezeu, în bunătatea Sa și în împlinirea providenței Sale, a îngăduit ca prietenul nostru (prietena noastră) să lase poverile acestei vieți, predăm acum trupul său mormântului, aducându-ne aminte că toate lucrurile vieții acesteia sunt în mâna veșnicului nostru Părinte al

dragostei și al compasiunii și că El a făgăduit viața veșnică tuturor celor care Îl iubesc.”

După înmormântare. După serviciul de înmormântare, este bine ca familia să fie abordată de prezbyter și pastor fără a prelungi mult momentul. Este înțelept să se rămână în urmă până când toți ceilalți au părăsit locul.

Îngroparea înainte de serviciul funerar. În anumite ocazii, îngroparea poate să fi avut loc înainte de serviciul public efectiv, ca o slujbă intimă, în prezența familiei restrânse. De la cimitir, familia merge apoi la biserică unde se ține serviciul. Într-o astfel de situație, serviciul de la biserică se va concentra mai mult asupra celebrării vieții decât asupra durerii morții.

Incinerarea. Incinerarea este o metodă alternativă de gestionare a trupului unei persoane decedate. Adventiștii nu au o poziție teologică ce ar interzice incinerarea. Noi credem că Dumnezeu nu este dependent de materia preexistentă pentru a învia un om, după cum nu a fost nici atunci când ne-a creat inițial. Cultura locală și sensibilitățile familiei pot influența adoptarea acestei practici.

Slujirea familiei îndoliate. Nu vă așteptați ca familia să treacă peste suferință foarte repede după încheierea înmormântării. După ce trece criza imediată, atunci când familia și prietenii pleacă, se instalează singurătatea. Slujirea familiei îndurerate abia începe la înmormântare și se continuă pe o perioadă de mai multe luni. Biserica ar trebui să-și ofere sprijinul ca pe o slujire de durată pentru cei îndurerați.

Fiți răbdători. Procesul vindecării cere timp. Oamenii pot fi măcinați mult timp, poate chiar un an, de insomnie, anxietate, frică, mânie sau gânduri negre. Așteptările nerealiste ale celor îndoliați, care uneori cred că pot lua, peste noapte, o atitudine de „gata, ce-a fost a fost”, uneori le lasă sentimente de anxietate și de vinovăție care fac ca procesul vindecării să fie și mai dificil. Unii dau glas mâniei lor față de

Dumnezeu. În astfel de cazuri, ar trebui să fie priviți cu încredință, fără comentarii sau judecăți, urmărind mai degrabă readucerea celui îndoliat la o atitudine de încredere și credință.

Discuțiile și împărtășirea gândurilor sunt niște căi eficiente de a detensiona sentimentele și a începe procesul de vindecare. În general, celor îndoliați le face plăcere să discute despre cei dragi care au murit, reamintindu-și momente prețioase și importante din viața petrecută împreună. Totuși oamenii trebuie să spună adio trecutului pentru a se putea bucura de prezent și a putea să privească spre viitor. Fiți sensibili în fața unor atitudini de negare, cum ar fi refuzul de a vorbi despre moarte sau despre persoana decedată ca fiind moartă, reticența de a se despărți de lucrurile care au aparținut mortului ori folosirea permanentă a medicamentelor pentru a masca depresia.

Cât de curând cu putință, cei îndoliați ar trebui încurajați să se reangajeze într-o activitate cu caracter regulat care să fie în slujba altora. Chiar a fi activ într-un grup-suport pentru cei îndurerăți poate să fie un ajutor.

Binecuvântarea casei

Practica de binecuvântare a casei diferă de la o cultură la alta și ține seama de dorințele fiecărei familii. Biserica mondială nu are o tradiție fixă pentru astfel de servicii. Serviciul de binecuvântare a casei poate fi solicitat oricând: atunci când se construiește o casă, când este cumpărată sau se termină de plătit ratele. În mod normal, binecuvântarea casei se face atunci când construcția casei este finalizată sau când familia se mută pentru prima oară în ea. Un astfel de eveniment oferă ocazia de a-i invita pe vecini și pe prieteni, de a da semnalul că această casă este o mărturie creștină în vecinătate. De multe ori, între vecini se află oameni de diferite religii sau și unii care nu au nicio apartenență religioasă.

Trebuie făcută în mod clar diferența între binecuvântarea unei case și binecuvântarea (inaugurarea) unei biserici. O casă poate fi pusă deoparte pentru slujirea spirituală a familiei și a vecinătății,

Însă o biserică este pusă deoparte exclusiv pentru închinare și slujirea lui Dumnezeu. Distincția este aceea că o casă primește binecuvântare, în timp ce o biserică primește binecuvântare și consacrare. Binecuvântarea asupra casei înseamnă că acea clădire este pusă deoparte pentru a adăposti viața unei familii care să crească în dragoste, unitate și spiritualitate, fiind o mărturie a dragostei iubitoare a lui Isus.

Oficiantul. Nu se cere nicio licențiere sau hirotonire pentru a oficia serviciul de binecuvântare a unei case. Prezbiterul poate face acest serviciu, însă ar trebui să îl facă în condițiile în care pastorul știe și cooperează pentru buna desfășurare a programului.

Ordinea programului. În general, musafirii se adună într-o parte a casei. Serviciul ar trebui să fie scurt, de obicei mai puțin de 30 de minute. Se sugerează următoarea ordine a etapelor:

- *Intonarea unui imn.* Intonarea unui imn este opțională, în funcție de situație.
- *Rugăciunea de deschidere.* Prin această rugăciune, se cere prezența lui Dumnezeu în casă. Întrucât întregul program include trei rugăciuni, prima și ultima ar trebui să fie mai scurte și să nu includă elementele specifice rugăciunii de binecuvântare.
- *Istoria casei.* Poate fi prezentată de un membru al familiei, probabil capul familiei. Este o scurtă recapitulare a modului în care clădirea respectivă a devenit căminul familiei.
- *Cuvântul.* Discursul ar trebui să înceapă cu un text din Scriptură și să facă referire la temele biblice care abordează întemeierea unor căminuri, a unor familii sau comunități, în conformitate cu planurile și legile lui Dumnezeu. Se va sublinia atât nevoia de interdependență și sprijin reciproc, cât și aceea de a depinde cu totul de Dumnezeu și de ajutorul Său. În continuare sunt câteva texte biblice care pot fi folosite ca referințe.

- *Rugăciunea de binecuvântare.* Membrii familiei se țin de mână cu musafirii, iar oficiantul înalță rugăciunea de binecuvântare și de ocrotire din partea lui Dumnezeu peste casa aceea, peste familie și peste vecinătate.
- *Formula de binecuvântare.* Aceasta ar trebui să fie scurtă și să nu repete cuvintele din rugăciunea de binecuvântare. O formulare scripturistică, precum cea din Numeri 6:24-26, poate fi potrivită: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!”
- *Turul casei.* Gazda va dori probabil să-și invite musafirii să facă un tur al casei. O gustare este opțională.

Sugestii de texte biblice:

- Geneza 24:67 – Căminul este un loc unde găsești dragoste și mângâiere.
- 2 Samuel 23:15 – Căminul este un loc scump, în care te refaci
- Psalmii 127 – Domnul să construiască o casă.
- Isaia 65:21-24 – Ei vor construi case și le vor locui.
- Mica 4:4 – Fiecare va sta sub via lui.
- Luca 10:38-42 – Locul pe care-l au în casă și munca, și închinarea.

Sugestie de rugăciune comună

Conducătorul: Dumnezeu nostru veșnic, pentru casa aceasta predată în slujba Ta și oferită spre cinstea și slava Ta,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Pentru prezența Ta, de care ne-ai asigurat că va fi acolo unde vor fi doi sau trei adunați în numele Tău,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Pentru că ne-ai făcut copii ai Tăi prin Domnul Isus Hristos, Mântuitorul nostru,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Pentru că ne-ai dat familii în care să iubim și să fim iubiți,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Pentru că ne-ai dat adăpost, hrană și prieteni,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Pentru că ai promis că vei locui alături de noi cu pace,

Audiența: *Doamne, Îți mulțumim.*

Conducătorul: Tot ce e în cer și pe pământ al Tău e, Doamne.

Toți împreună: Îți înălțăm numele mai presus de toate. Amin.

Variantă alternativă. Familia poate fi abordată direct, simplu, ne-protocolar, informal sau citind o formă scrisă, oferind răspunsuri și un angajament pe modelul următor:

Făgăduiți că veți face din casa aceasta un loc al rugăciunii, unde să fie temere de Dumnezeu?

Făgăduiți că veți face din casa aceasta un loc pentru dragoste și unitate a familiei?

Făgăduiți că veți face din casa aceasta o lumină pentru vecinătate?

Instalarea noului pastor

Schimbările de pastori sunt o parte integrantă a slujirii pastorale. Durata unui mandat pastoral tinde să fie, în medie, între trei și șase ani, dar uneori poate fi și un mandat mai scurt, de un an sau doi și, rareori, unul de mai mult de zece sau de cincisprezece ani. Mutarea pastorului este prinsă în fișa postului și trebuie asumată ca atare atât de pastor, cât și de biserică, însă nu ar trebui să fie văzută ca fiind un unicat. Oamenii de carieră în armată, politică, industria spectacolului sau în sport la nivel profesionist trăiesc cu aceeași realitate, a schimbării locului de muncă sau a conducătorului ca parte integrantă a vieții lor.

Astfel de tranziții pot fi văzute de familia pastorală atât ca oportunități, cât și ca momente dificile. În general, orice mutare într-o nouă locație implică pentru familie un stres emoțional, fizic și financiar. Conferințele și bisericile au responsabilitatea de a ajuta în ușurarea acestei poveri pentru familia pastorală.

Și pentru biserică, o schimbare de pastor poate aduce un stres suplimentar. Plecarea pastorului iubit și credincios creează o stare de insecuritate și destrămare a părtășiei din biserică. În același timp, evenimentul ar trebui văzut ca o posibilitate de a cunoaște noi idei care, la rândul lor, pot aduce o viziune proaspătă în biserică. Un om, oricât de plin de daruri ar fi și oricât de iubit de membri, nu poate avea toate ideile și toate capacitățile de care este nevoie pentru bunul mers al comunității.

Serviciul de instalare. Conferințele și comunitățile oferă un serviciu de instalare a noului pastor, eveniment văzut ca un gest simbolic important, prin care un nou pastor preia responsabilitățile. Pastorii nu-și pot planifica singuri programul de instalare. Conducătorii bisericii, prezbiterii și oficialii Conferinței trebuie să ia inițiativa pregătirii acestui eveniment. Programul de instalare ar trebui să fie organizat în cadrul programului de închinare în Sabat dimineața, când sunt prezenți majoritatea membrilor. Serviciul ar trebui să accentueze prezentarea întregii familii pastorale, căutând ca momentele de ieșire în public să nu fie pentru soție și copii un stres suplimentar.

Prezentarea reprezentanților Conferinței. Întrucât reprezentanții Conferinței sunt uneori necunoscuți de adunare, prezbiterul de serviciu ar trebui să îi prezinte și să exprime aprecierea pentru lucrarea Conferinței în selectarea și oferirea unui conducător pentru comunitate.

Remarcile reprezentanților Conferinței. Un reprezentant al Conferinței va explica procesul prin care noul pastor a fost selectat și modul în care s-a gândit că numirea lui va sluji nevoilor comunității și ale societății. Acest moment este urmat de o scurtă schiță biografică a familiei pastorale.

Bun venit din partea prezbitेरului. Prezbitेरul de serviciu vorbește în numele comunității cu ocazia primirii noului pastor. Întreaga familie a pastorului poate fi invitată pe platformă dacă se simte confortabil cu aceasta. Dacă în familia pastorului sunt și copii, atunci un cuvânt de bun venit pentru ei poate fi rostit de un instructor de la Școala de Sabat, un învățător, un lider de exploratori sau licurici sau chiar de către o grupă de copii de aceeași vârstă din biserică. Poate fi luată în calcul și oferirea unui mic cadou.

Rugăciunea comună. Următoarea rugăciune este o sugestie propusă pentru a fi adaptată, în funcție de nevoile locale, în cadrul programului de instalare a noului pastor:

Ascultarea Cuvântului

Prezbitेरul: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo, că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.

Comunitatea: Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face. Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră!

Conducătorul de la Conferință: Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. Oricine crede în El nu va fi dat de rușine. Toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.

Comunitatea: Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?

Recunoașterea chemării

Pastorul: Am auzit glasul Domnului întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război, izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit.

Alăturarea în slujire

Diaconul: Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, dezoada legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug...

Diaconeasa: ...împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost...

Diaconul: ...dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău.

Comunitatea: Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.

Cunoașterea misiunii

Pastorul: Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.

Comunitatea: Atunci va veni sfârșitul.

Cântare – Alegeți o cântare potrivită pentru a fi intonată de întreaga adunare.

Înțelegerea viziunii

Conducătorul de la Conferință: „În zilele de pe urmă”, zice Dumnezeu, „voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise!” Care este viziunea pe care o ai, ca pastor, pentru păstorirea acestei comunități în ce privește Cuvântul, închinarea, părtășia și slujirea?

Pastorul: Văd biserica aceasta ca pe o comunitate răscumpărată și păstrată de Dumnezeu. Una care se prezintă în fața lumii ca o biserică cercetătoare, deschisă la descoperirea de Sine a lui Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin lucrarea Duhului Sfânt. O biserică spirituală, care se închină lui Dumnezeu recunoscând că El este Creatorul și care Îl cunoaște pe Isus Hristos ca Mântuitor, Prieten și Domn care va reveni curând. O biserică orientată spre misiune, care proclamă Evanghelia în moduri relevante pentru oamenii de pretutindeni. O biserică unită, care valorifică bogăția diversității sale într-un singur trup, al lui Hristos. O biserică disciplinată, care își instruieste membrii și îi echipează pentru slujire și pentru conducere.

Rugăciune de instalare a noului pastor

(poate fi adaptată în funcție de situație)

Conducătorul de la Conferință: Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie

slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.

(Textele din Biblie din această rugăciune au fost preluate, în ordinea cărților biblice, din: Isaia 6:8; Isaia 58:6-8; Isaia 61:1-3; Matei 4:4; Matei 24:14; Faptele apostolilor 2:17,18; Romani 10:11-17; Efeseni 3:14-21; Evrei 4:12-14.)

Rugăciunea de instalare. Pastorul îngenunchează (și familia poate să facă acest lucru), cu fața către adunare, în timp ce reprezentantul Conferinței stă într-o parte, iar prezbiterul de serviciu, de cealaltă parte. Alți prezbiteri sau lideri ai bisericii pot fi invitați să se alătore și ei în rugăciune. Prezbiterul înalță primul rugăciunea, invitând comunitatea să-și ia angajamentul de a-l sprijini pe noul pastor. Apoi se roagă reprezentantul Conferinței, instalându-l oficial pe pastor drept conducător al comunității. Apoi, reprezentantul Conferinței îi conduce pe prezbiteri și pe conducătorii de comunitate pentru a face primirea și a spune un bun venit noului pastor și familiei sale.

Comunitatea spune bun venit. La încheierea serviciului de închinare, membrii comunității pot spune un bun venit și îl pot felicita pe pastor la ieșirea din biserică. Se poate organiza și un alt moment de primire, printr-o masă de părtășie oferită de comunitate.

Concluzie

Slujirea prezbiterilor este vitală pentru creșterea și dezvoltarea continuă a bisericii. Prezbiterii de azi sunt urmașii unui lung șir de slujitori dedicați ai bisericii, încă din primii ani ai bisericii primare. În cea mai mare parte, prezbiterii slujesc prin acțiuni care trec neobservate pentru că onoarea acestei slujbe este în slujire, nu în recunoașterea meritelor. Prin darurile unice de conducere oferite de Duhul Sfânt, prezbiterii sunt o binecuvântare pentru biserică și fac din ea un popor viu și lucrător pentru Dumnezeu.

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei ... : Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine, nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5:1-4).